

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul X - 1908

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Pân' L-am găsit pe Domnul (Poezie)
2. Luptele cu păcatele
3. Lucrările minunate ale lui Dumnezeu față de fiii oamenilor
4. Oameni care au pierdut cărarea
5. Triumful credinței
6. Tu mă-nconjori cu cântări de mântuire (Poezie)
7. Izvorul puterii – Râul păcii – Marea de îndurare
8. Mântuire pentru o lume muribundă (Poezie)
9. În ziua încercării și în ziua ajutorului (Poezie)
10. Ascultă Dumnezeu rugăciunile credinței chiar și când este vorba despre bani?
11. Astăzi I-am spus „Da” lui Isus
12. Pe Moria (Poezie)
13. Există o reală eliberare și o biruință completă în domeniul poftelor carnale?

Nr. 1 Pân' L-am găsit pe Domnul¹

Pân' L-am găsit pe Domnul,
Mi-era inima grea,
Nimic nu-mi lua povara,
Nici nu mă bucura;
De când Îl știu pe Isus,
Necazul meu pieri,
În sufletu-mi se cântă,
Oriunde m-aș găsi.
În sufletu-mi se cântă,
Lumină-i orice zi,
Aștept cu bucurie,
Fața sus a-I privi.

De când m-a găsit Domnul,
Sufletu-mi liber e,
Dusă e îndoiala,
Nici teama nu mai e.
Nu mai am beznă-n cale;
În strălucirea Sa,
Mi-a răsărit un soare,
La cruce, pe Golgota.
În sufletu-mi se cântă,
Lumină-i orice zi,
Aștept cu bucurie,
Fața sus a-I privi.

Spre cer ridic privirea,
Înspre slava de veci,
Unde-mi va fi cununa
Și haina de triumf.
Să trec cu bucurie,
Prin poarta de perle vreau,
Cu cete mântuite,
La tronul Lui să stau.
În sufletu-mi se cântă,
Lumină-i orice zi,
Aștept cu bucurie,
Fața sus a-I privi.

¹ Maiorul Hans von Reder a adormit în 4 decembrie 1907, la Berlin, în mare bucurie, în sunetele triumfale ale acestei cântări („Bucuria mântuirii”, nr.251), cântată de ai săi, adunați în jurul patului său. (Citește câteva pagini mai jos: „Triumful credinței”.)

Nr. 2 Luptele cu păcatele²

Marele evanghelist, Moody, care a intrat triumfător în slava lui Dumnezeu în zilele Crăciunului din 1899, a fost în stare să vorbească cu limpezime biblică și energie despre păcatul imoralității, fără să lezeze conștiința morală. El spune în scurta lui lucrare „Cântărit și găsit prea ușor”:

Într-o autobiografie care a fost publicată de curând în Anglia, autorul acesteia vorbea despre nu puținele vicii și nebunii ale tinereții sale și a spus că n-a auzit niciodată o predică limpede împotriva imoralității.

Chiar dacă oamenii sunt înclinați să treacă pe lângă aceasta tăcând, Dumnezeu nu face totuși așa ceva. Dacă aud că cineva trăiește în adulter și libertinaj fără să-și facă probleme, îmi iau Biblia în mână și găsesc că Dumnezeu va lăsa să vină peste asemenea oameni blestemul și mânia Lui.

„Dar cel care comite adulter cu o femeie este un om fără minte, singur își pierde viața cine face așa ceva. Nu va avea decât rană și rușine, și disprețul nu i se va șterge.” (Proverbe 6,32-33).

„Nu știți că cei nedrești nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,9-10).

„Dar desfrânarea sau orice alt fel de necurăție sau lăcomia de avere nici să nu fie numite între voi, așa cum se cuvinte unor sfinți. Să nu se audă nici cuvinte murdare, nici vorbe nechibzuite, nici glume care nu sunt cuviincioase, ci mai degrabă mulțumiri. Căci știți bine că nici un desfrânat, nici un necurat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu. Nimeni să nu vă înșele cu cuvinte deșerte, căci din cauza acestor lucruri mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării. Să nu aveți deci părtașie cu ei.” (Efeseni 5,3-7).

„Dar cât despre fricoși, necredincioși, urăcioși, ucigași, desfrânați, ... partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21,8).

„Afară sunt ... desfrânații și oricine iubește și înfăptuiește minciuna” (Apocalipsa 22,15).

Acestea sunt numai câteva din multele cuvinte de avertizare și amenințare pe care le conține Biblia.

Astfel a înconjurat Dumnezeu căsnicia și viața de familie cu un zid de apărare, de protecție divină. Căsnicia este o instituire care a existat deja în Paradis³ și este datată înainte de căderea în păcat. Ea este cea mai sfântă legătura care poate exista între creaturile omenești. Ea stă chiar mai presus de relația dintre părinți și copii. Cineva a arătat că atunci când Domnul a creat la început un bărbat și o femeie, El a dorit ca aceasta să fie cea mai stabilă rânduială pentru toate timpurile. Unde legăturile familiei au fost desconsiderate și pângărite, acolo au existat întotdeauna consecințe nefaste. Viața de familie a existat înainte de viața statului și de viața poporului. Dacă viața de familie nu este menținută curată și nepătată, atunci nici credința în familie nu poate fi practică și atunci sunt primejduite și statul și poporul. Adulterul și desfrânarea au dus popor după popor în întâmpinarea dispariției.

N-au adus ele foc și pucioasă asupra Sodomei și a Gomorei? Ce a adus prăbușirea Romei? Frescele și statuile imorale din Pompei și Napoli îți pot povesti istoria. Acolo unde viața de familie nu este păstrată sfântă, viața poporului este slăbită, virtutea casnică piere și copiii sunt otrăviți de mici. Lor le este implantată o sămânță sigură de decădere. În America au loc anual

² La dorința mai multora, articol retipărit din „Sapie și scut”, 1902.

³ Despre căsnicie au fost spuse următoarele: omul a pierdut tot ce a posedat în Paradis, numai un lucru l-a luat afară cu sine, pe ogorul vieții, care este plin cu spini și mărcini: căsnicia. De aceea se mai vede și astăzi o bucată de Paradis peste tot unde o căsnicie este întemeiată pe Isus și este trăită cu El și pentru El.

nu mai puțin de 25 000 de divorțuri. Acum ceva vreme am fost într-o stradă însemnată a unui oraș important, în care (cu două excepții) nu era nici o familie care să nu aibă un fiu sau o fiică divorțați.

Desfrâul și adulterul merg mână în mână. Precis nu câștigăm nimic dacă punem deoparte porunca sfântă a lui Dumnezeu.

Pofta senzuală este fotografia diavolului despre dragoste. Nu există nimic mai frumos pe acest pământ, decât o dragoste curată, sfântă; și nu există nimic atât de dăunător ca pofta rea. Nu știi nici o cale care duce mai repede și mai direct în prăpastie, decât pe cea a adulterului și a tuturor păcatelor de poftă murdară. Biblia spune că omul crede cu inima spre dreptate, dar „Curvia și vinul și mustul iau inima.” (Osea 4,11). Poftele și dorințele rele alungă din inimă toate sentimentele și concepțiile mai bune. Pentru a se deda dorințelor sale, câte unul calcă în picioare chiar sentimentele unei mame evlavioase, ale unei soții temătoare de Dumnezeu, ale unei surori iubitoare. Tinere, duci tu o viață murdară? Cum te-ai simți dacă acum s-ar așeza în fața ta cântarul lui Dumnezeu? Ești pregătit să pășești în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu? Tu știi foarte bine cât de puțin ești pregătit pentru așa ceva. Ție ți-e scârbă de tine însuși. Nu se ridică glasul avertizor în lăuntrul tău, când o privești pe mama ta venerabilă, pe soția ta evlavioasă? Oare nu trebuie să-ți spui singur: „Ce om mizerabil, detestabil sunt! Viața mea haotică, păcătoasă mă va băga de timpuriu în mormânt!”?

Fie ca Dumnezeu să facă pe fiecare să înțeleagă ce îngrozitor este acest păcat! Cu adevărat nu avem voie s-o luăm prea ușor cu el. Nu știi nici un alt păcat care-l aruncă pe om așa de repede în pierzare, ca acesta. Îmi sângerează inima când mă gândesc cum stau lucrurile în privința aceasta cu poporul nostru, cu tineretul nostru. Câți bărbați tineri nu duc un trai imoral! Cât de disprețuitor vorbesc ei despre virtutea femeii! În ziua de azi, acest păcat se prăvălește ca un torent asupra noastră. Oamenii sunt molipsiți cu miile de această ciumă și cad în mâinile ucigașului, care le distruge trupul și sufletul.

Este trist, ba chiar abominabil cum este tratată femeia dacă, poate cu promisiunea căsătoriei, a fost aruncată în mizerie. Poate că ea a păcătuit mai puțin decât s-a păcătuit față de ea, și totuși este tratată ca o exilată și este izgonită din societate. Viața ei este una deznădăjduită, ea și-o petrece în rușine și în înjosire până la capăt. Zilele ei se târăsc încet și chinuitoare dacă nu cumva, mână de disperare, nu-și pune capăt vieții prin sinucidere. Dar pe mizerabilul care a adus-o în nenorocire, nu-l atinge nici un reproș. El poate să-și țină capul sus și înainte și după aceea. Dacă nu-și poate plăti datoriile de la joc, dacă la jocul de cărți s-a făcut vinovat de o mică trișare, societatea îl lasă baltă neîntârziat. Dar cu traiul lui imoral poate să se laude în gura mare, fără ca prietenii lui să gândească rău despre el din cauza aceasta. Părinții care n-ar permite ca fiica lor să umble cu bărbați tineri care nu au maniere distinse, nu văd de multe ori nimic rău în a primi în casa lor un om despre care știu exact că duce un trai imoral.

Să vorbim o clipă despre furt. Cine îi fură unei femei virtutea, este cel mai josnic hoț care a trăit vreodată pe pământ. Un om care pătrunde prin efracție într-o casă pentru a-ți fura banii, este un prinț în comparație cu un asemenea ticălos, care o lasă pe sora ta fără reputația ei bună și îți fură ție dragostea soției tale. Nici un hoț de pe pământul lui Dumnezeu nu este atât de ordinar și de josnic ca un asemenea om.

Oamenii dau destule legi ca să-și protejeze avutul, dar când ni se fură ceea ce ne este mai scump decât averea, atunci nu se face mult caz din aceasta. Dacă un bărbat împinge o față în apă, atunci îl înșfacă imediat brațul justiției; el este tratat ca ucigaș și condamnat. Dar dacă el câștigă simpatia unei fete pentru sine, o aruncă în mizerie și apoi o părăsește, atunci el este mai rău decât un ucigaș, totuși, poate să umble nepedepsit.

Există păcate care sunt cu mult mai rele decât omorul și acesta este unul dintre ele. Dacă cineva ți-a pângărit soția, sora, ai fi în stare să-l împuști ca pe un câine. De ce nu tratezi tu orice femeie cu aceeași considerație pe care o nutrești pentru soția ta, pentru sora ta?

Dumnezeu va da sentința și în această problemă: „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și seceră!” El îl va judeca pe fiecare după faptele lui. Tu poți să te duci la biserică și să-ți ocupi acolo locul printre cei mai buni și să-ți închipui că nimeni nu-ți cunoaște păcatul. Dar Dumnezeu stă pe tron și te va judeca. Sau tu crezi că Dumnezeu va lăsa ca această neorânduială să meargă așa mai departe, încât femeia să aibă de ispășit singură această fărădelege, în timp ce bărbatul vinovat scapă nepedepsit? Dumnezeu a hotărât deja ziua când va judeca pământul cu dreptate; și ziua aceea se apropie cu pași grăbiți.

Cine se face vinovat de acest păcat, să nu lase soarele să apună înainte să se fi întors de pe căile lui rele și să se fi pocăit sincer! Dacă trăiești în păcate carnale, dacă în tine își găsesc locul gânduri murdare, atunci propune-ți să te scuturi, cu ajutorul Domnului, de acest jug al păcatelor. Niciunul care trăiește în asemenea păcate, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu, numai dacă mai înainte s-a pocăit în sac și cenușă și a încercat totul ca să repare iar nedreptatea comisă.

O viață imorală atrage după sine consecințe îngrozitoare deja în viața aceasta, de ambele feluri, trupești și psihice. Pofta și incitarea, care îi duc pe așa de mulți în rătăcire, dispare, dar răul care se trage din acestea, rămâne. Viciul ascunde în sine ghimpele aducător de distrugere. Tu păcătuiești în trupul tău și trebuie să suferi în trupul tău. „Orice alt păcat pe care l-ar face un om este în afara trupului; dar cel care curvește păcătuiește împotriva propriului trup”, spune Pavel în 1 Corinteni 6,18. Natura însăși îl pedepsește pe cel vinovat, iar omul se scufundă de timpuriu în mormânt, nenorocit și distrus. Există popoare întregi a căror putere este mistuită de această plagă îngrozitoare.

Omul se înjosește prin acest păcat sub nivelul unui animal. El își murdărește memoria, iar memoria este „viermele care nu moare”. Ea nu se lasă curățată așa de ușor de gânduri și amintiri murdare; și chiar dacă omul s-a convertit, tot îl urmăresc imaginile trecutului său murdar.

Pofta rea l-a dat pe Samson în mâinile Dalilei și puterea lui s-a retras de la el. Ea l-a condus pe David să comită un omor, iar mânia lui Dumnezeu a trebuit să vină jos, asupra lui, într-un mod îngrozitor. Și dacă nu s-ar fi pocăit, Împărăția cerească ar fi rămas închisă pentru el. Dacă Iosif nu s-ar fi împotrivit ademenirilor soției lui Potifar, atunci lumina lui s-ar fi transformat în întuneric.

Păcatele cârnii nu pot sfârși decât în două feluri: fie în rușine și regret, dacă omul recunoaște cum a păcătuțit, împreună cu luptă aprigă împotriva vrăjmașului care l-a înrobit atât; fie în împietrirea inimii, într-o sălbăticire a firii. În ziua de azi se vorbește mult despre necumpătare. Acest păcat devine repede vizibil; el se trădează pe fața omului și în conduită. Dar imoralitatea se ascunde sub umbrele nopții. Un om care trăiește în păcatele cârnii, merge în jos pas cu pas, până când caracterul lui devine stricat, până când reputația lui este distrusă, până când sănătatea lui este dusă și până când el însuși și-a făcut viața un iad. Fie ca Domnul Dumnezeu să facă așa, încât chiar popoarele să-și vină în fire, ca să-și dea seama cum crește acest rău.

Cine va tăgădui că, așa cum spune Biblia, „Picioarele ei coboară la moarte, pașii ei dau în Locuința Morților”? Oare nu există bărbați a căror întregă situație a vieții a fost ruinată prin acest păcat? Oare nu există destule femei care ar prefera să coboare în groapă, decât să trăiască? Acum câțiva ani, un bărbat a intrat într-o căsnicie cu o fecioară evlavioasă și i-a jurat dragoste și fidelitate; și apoi s-a agățat de o femeie fără onoare și a adus nenorocirea peste soție și copii.

Tu, bărbat tânăr, fată tânără, trebuie să te declari aici vinovat, chiar dacă numai în gânduri! Gândește-te la cuvintele lui Hristos: „Ați auzit că s-a spus: „Să nu comiți adulter”; dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui. ... Dar Eu vă spun că oricine își va lăsa soția, în afară de motiv de curvie, o face să comită

adulter; și oricine se căsătorește cu cea lăsată de bărbat comite adulter. (Matei 5,27, 28, 32). Poți tu să pășești pe cântar și să te lași cântărit în privința acestei porunci?

Dacă ești vinovat, fugi de păcat dacă-ți iubești viața! Ascultă glasul Dumnezeului tău cât mai este timp! Mărturisește-I fărădelegea ta! Roagă-L să te desprindă din lanțurile și din legăturile lui satan! Numai El te poate ajuta, numai El îți poate da putere pentru biruință asupra patimii tale. „Și dacă ochiul tău te face să cazi, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei,” Îmbărbătează-te ca Samson odinioară și roagă-L pe Dumnezeu pentru ajutor!

Voi, păcătoși și păcătoase, și pentru voi mai există nădejde. Dumnezeu nu se va întoarce de la voi. Oricât de jos ați fi căzut, oricât de mare ar fi vina în care sunteți, puteți fi spălați de păcatele voastre, puteți fi sfințiți prin sângele Lui, puteți obține iertare prin Isus Hristos, cu sprijinul Duhului Sfânt. Nu-l întâmpinați pe vrăjmaș în puterea proprie, ci în puterea lui Hristos, care a venit ca să distrugă lucrările diavolului. Cuvântul lui Isus, pe care El i l-a spus păcătoasei, este valabil și pentru voi: „Iertate îți sunt păcatele! Credeți în ta te-a mântuit; du-te în pace!” (Luca 7,48-50.) Și celălalt cuvânt, pe care Isus i l-a spus femeii prinsă în adulter: „Du-te și nu mai păcătuie!” (Ioan 8,11.)

Moody vorbește aici fiilor acestui veac, care sunt legați în funiile lui satan; ei trebuie să facă voia cărnii, stăpânul lor îi duce ca prizonieri în prăpastie; Cuvântul serios al lui Dumnezeu le arată oamenilor neconvertiți păcatul lor, ca să se pocăiască și să fie mântuiți. Dar experiențele pe care le facem în asistența duhovnicească ne dictează să mai adăugăm câte ceva la cuvintele serioase de mai sus, pentru numărul mare al acelor care se luptă zadarnic în mijlocul poporului nostru, ca să devină liberi de puterea și de blestemul lanțurilor acestui păcat. Există în zilele noastre mulți copii ai lui Dumnezeu bolnavi, creștini convertiți, care se roagă, care totuși n-au fost eliberați de cursele păcatului. Aceștia sunt mult mai nefericiți decât copiii lumii, care își urmează drumul fără să le pese de Dumnezeu. Un creștin legat în lanțurile păcatului simte zi și noapte nenorocirea robiei sale. Când cade în necurăție, simte nenorocirea, paguba veșniciei, fățarnicia vieții lui și simte însutit vina, durerea, rușinea, dacă vrea să se ridice după cădere și să se întoarcă la picioarele lui Isus.

Lanțurile păcatului sunt felurite. Primejdiile și ispitele, care se apropie de fiecare în parte sub înfățișarea păcatului său preferat, sunt diferite. La Iuda a fost avariția, la câte unul este mania de a-i calomnia și de a-i înjosi pe alții, la alții este ambiția, la mulți este pofta cărnii, iar aceasta din urmă este pentru tineri cea mai primejdioasă capcană a lui satan. Cum se face că vrăjmașul, cu această armă, îi aduce în primejdie și în lupte zguduitoare chiar și pe credincioși? În marea majoritate a cazurilor, cauza stă în aceea că la convertire, păcatele trecutului n-au fost mărturisite cinstit; ele ar fi trebuit mărturisite nu numai înaintea Domnului, ci și a unui credincios încercat și experimentat, dacă a existat sinceritate adevărată, profundă. Dar în felul acesta n-a existat o rupere adevărată cu păcatul.

Unde un copil al lui Dumnezeu se naște sănătos la convertirea lui și la nașterea lui din nou, acolo totul este adus la lumină. Isus spune: „Eu sunt Lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8,12.) Robia în pofta murdară este un întuneric foarte mare, incompatibil cu adevărata urmare a lui Isus. Isus dă biruință asupra păcatului oricărei inimi sincere, care se încrede în El în mod credincios. El rupe lanțurile lui satan. „Și aceasta este judecata: că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele așa cum sunt. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină, pentru ca faptele să-i fie arătate, întrucât sunt făcute în Dumnezeu” (Ioan 3,19-21). Satan este stăpânul întunericului. Dumnezeu vrea ca oamenii să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea satanei la Dumnezeu (Faptele apostolilor 26,18). Atunci viața trecută trebuie pusă total în lumină. „Mărturisiți-vă deci unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați” (Iacov 5,16). Este într-adevăr așa, că nimeni nu este

eliberat de blestemul și de lanțul păcatului pentru că mărturisește, ci este eliberat numai prin credința în Isus, care cu sângele și cu jertfa Lui i-a răscumpărat deplin de sub puterea lui satan pe toți cei care cred.

Dar această lucrare mare a lui Isus nu poate avea efect decât acolo unde omul pășește în lumina lui Dumnezeu, ca să fie vindecat de boala păcatului. Aceasta este de o însemnătate veșnică pentru toți oamenii care vor să fie vindecați de boala și de robia îngrozitoare și de otrava mortală a necurăției. Dumnezeu vrea să-i elibereze, Isus vrea să le dea o biruință completă asupra puterii păcatului – „Pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea; și aceasta este victoria care a învins lumea: *credința noastră*” (1 Ioan 5,4). Această victorie este cu atât mai sigură, cu cât Domnul înălțat la dreapta Tatălui, în calitate de Mare Preot credincios, Își ridică mâinile în rugăciune neîncetată pentru ai Săi, față de slăbiciunea cărora El are o milă divină. (vezi Evrei 2,17-18; 4,14-16; 7, 25.) Pe această mijlocire atotputernică a lui Isus trebuie un credincios să se bazeze înaintea lui Dumnezeu; atunci poate să apuce victoria în credință.

Este important să înțelegem că este voia lui Dumnezeu în toate domeniile, să-l păzească pe cel care crede, ca să nu păcătuiască, să-i ia ademenitorului puterea, să-l așeze astfel pe copilul lui Dumnezeu pe turnul înalt al harului și pe puterea lui Dumnezeu, încât acesta să poată să spună: „Dar tu, suflețe al meu, liniștește-te în Dumnezeu, căci în El este nădejdea mea. Numai El este stânca mea și mântuirea mea, turnul meu de scăpare; nu mă voi clătina. Pe Dumnezeu se întemeiază mântuirea și slava mea; în Dumnezeu este stânca puterii mele, locul meu de adăpost” (Psalmul 62,5-7 textual). Dar cum ar putea fi aceasta partea unui creștin, care înainte și după convertire acoperă cu vălul întunecat al tăcerii cele mai triste fărâdelegi ale vieții sale, cu care a păcătuțit față de sine și față de alții în: gânduri, priviri, cuvinte, căi și fapte necurate? Cu siguranță că în majoritatea cazurilor este greșit și nu este după voia lui Dumnezeu, dacă asupra unor lucruri atât de serioase se vorbește față de mulți sau față de mai mulți oameni. Dar omul care vrea să rupă definitiv cu păcatul, trebuie totuși să se smerească cu toată vina lui față de un credincios, ca să nu pară în fața oamenilor ceea ce nu este. Cine vrea să fie un martor pentru Isus, un luptător pentru lumină în țara întunericului, trebuie să dezvelească adâncurile păcatului său din propria lui viață. Atunci vor fi aduse la odihnă figurile acuzatoare față de care a păcătuțit un asemenea creștin, ca ademenit sau ca ademenitor, înainte de convertirea lui. Dacă nu se întâmplă lucrul acesta, atunci stăpânul întunericului își folosește dreptul în domeniul în care întunericul a fost iubit mai mult decât lumina. Abia s-a sculat un asemenea creștin ca să meargă pe calea îngustă, că satan și trage de lanț; credinciosul se poticnește și cade; el vrea să scape și nu poate să scape, indiferent de câte ori se scoală; după câteva zile sau săptămâni cade iar. El seamănă cu o pasăre căreia i-a fost tăiat lațul pe care l-a avut în jurul gâtului, dar căreia lațul din jurul piciorului nu i-a fost desfăcut. Ea își ia zborul, dar după câteva bătăi din aripi este trasă înapoi. Cine vrea cu adevărat să rupă cu păcatul și să fie eliberat, acela trebuie să recunoască cu o mărturisire sinceră. Pe el sunt poveri ale conștiinței care îi ating pe alți oameni ademeniți; el să lase să i se arate calea pentru a diminua vina atât cât permite Dumnezeu; altfel nu va avea pace.

Cât de adânci, cât de zguduitoare, până la disperare, pot fi luptele care se dau aici! Este impresionant să privești în inima unui asemenea om care luptă, în care puterea harului lui Dumnezeu nu se poate revela pentru că nu toată inima l-a fost dată Domnului. Dar după gândurile lui Dumnezeu, asemenea lupte nu trebuie să fie partea acelor care Îl apucă pe Mântuitorul înviat ca pe singurul lor Mântuitor și care se supun deplin Cuvântului lui Dumnezeu. Cine vrea să apuce, crezând, adevărul Bibliei, cine vrea să fie proprietatea mântuită a lui Isus, acela nu trebuie numai să rupă cu păcatul său preferat, ci el trebuie să rupă și cu lumea și cu felul ei de a fi. *Satan este stăpânul acestei lumi*; dacă vrem să scăpăm de sub puterea lui, trebuie să demisionăm cu totul din slujba lui, nu pe jumătate. Dacă un om n-a

reușit să rezolve nimic, cu toate zbaterile și luptele, și dacă în starea sa pierdută se încrede în Isus, atunci va afla ce face Isus pentru ai Săi, ca să-i facă biruitori.

Nu să luptăm cu păcatul, ci să avem *încredere în Isus*. Este de o însemnătate deosebită ca un creștin să înțeleagă unde l-a adus jertfa lui Isus pe credincios. Hristos, garantul meu, a mers pentru mine la judecata lui Dumnezeu, la moarte de cruce; păcatele mele au stat pe capul Lui și El a simțit ceea ce, după lege, ar fi trebuit să fie partea mea: blestem și moarte. *Eu am fost răstignit împreună cu Hristos, am murit și am fost îngropat împreună cu El*. Legea nu are nici putere, nici drept asupra unui om mort și îngropat. Un creștin credincios nu mai are absolut nimic de-a face cu legea; el este eliberat de ea, dezlegat de ea; el este un rob răscumpărat al lui Isus Hristos, plătit cu sângele Fiului lui Dumnezeu; pentru el nu mai este valabilă legea de la Sinai, el are o lege superioară: sfânta voie a Domnului său; *legea lui se numește Hristos*. Pe Sinai s-a spus: „*Să nu comiți adulter!*” Credinciosului, Domnul îi spune: Trupul tău este un templu al lui Dumnezeu, sfințit pentru Domnul. Nu-ți murdări ochiul cu o privire imorală, nici inima cu un gând necurat, imoral! - „Nu știți că trupul votru este templul Duhului Sfânt, care este în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Slăviți deci pe Dumnezeu în trupul vostru!” (1 Corinteni 6,19-20.)

Dar Domnul nu numai că dă a lor Săi porunci de dragoste, de curăție, ci le oferă și putere ca ei să umble pe urma pașilor Lui. Cine înțelege aceasta din Cuvântul lui Dumnezeu, prin lumina Duhului Sfânt, cine poate spune crezând: „Eu sunt proprietatea lui Isus pentru totdeauna, eu pot spune prin Duhul Sfânt: sunt copilul lui Dumnezeu, Ava, Tată!”, acela încetează cu propriile zbateri și lupte; el a trecut de capitolul șapte al Epistolei către Romani și a intrat în capitolul opt. *El a înviat împreună cu Hristos*. El a lăsat în urmă legea și gustă harul. Vrei să-l guști? Dacă vrei să mergi în pace, ca biruitor, sub mâinile ridicate ale lui Isus, atunci abandonează-te de tot în mâinile Lui, încredințează-te Lui! Mergi cu veghere și rugăciune, ca Duhul Sfânt să țină în mormânt vechea ta fire! Hristos vrea să locuiască prin Duhul Sfânt în inimile alor Săi. Firea veche (numită în Biblie „carnea”) nu poate fi îmblânzită, corectată, sfințită; ea ajunge la odihnă numai dacă este declarată moartă și îngropată; de aceea spune Scriptura: „Socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos” (Romani 6,11). Nu este scris: „Luptă-te lupta cea bună a intențiilor și a hotărârilor serioase!” ci „*Luptă-te lupta cea bună a credinței!*”

O asemenea viață nu se poate trăi dacă relațiile cu cercurile și prietenii lumești vor rămâne neschimbate; întoarcerea de sub puterea lui satan la Dumnezeu dă naștere la *o rupere cu lumea*. Cine va efectua această rupere numai pe jumătate sau numai cât o optime, nu va fi liber.

Cine neglijează să se așeze de partea lui Isus față de lume, cu mărturii limpezi, la acela nu va fi ruptă robia păcatului. Există mulți oameni care sunt religioși și se roagă, dar ei nu vor să se întoarcă, ei vor să rămână acolo unde au fost și așa cum au fost. Poate că este ceva serios pentru ei să rupă cu unul dintre păcate, care le apasă conștiința în mod deosebit, dar nu vor să rupă cu un alt păcat greu, cu acel păcat aducător de blestem, încât ei zilnic Îl întristează și Îl tăgăduiesc pe Mântuitorul lor printre copiii lumii, prin asemănarea cu lumea. Biblia numește aceasta, în sens spiritual, *adulter*. „Suflete adultere, nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu?” (Iacov 4,4). Dumnezeu nu-Și poate descoperi puterea și harul într-o asemenea viață.

Am în fața mea jurnalul zguduitor al unui asemenea creștin rugător, care mult peste un deceniu n-a putut niciodată să ajungă la biruință și pace, cu toată că, în lupte crâncene, a vrut să fie liber. Pentru că n-a vrut să rupă cu lumea și n-a vrut să devină cu totul proprietatea lui Isus, Domnul n-a putut să se glorifice în el. Să găsim spațiu aici pentru câteva fraze din acest jurnal:

„13 iunie,

Păcate preferate – un cuvânt îngrozitor și de aceea cu atât mai îngrozitor, pentru că ascunde un adevăr în el.

.....
Este grav dacă cineva iubește lumea; dar când cineva iubește păcatul, și anume, păcatul în forma lui cea mai înjositoare, aceasta este și mai grav. Nu știu ce se poate face împotriva acestui lucru. Cine va citi odată această carte, va fi îngrozit în legătură cu acest veșnic „sus și jos”, această neputință, această lipsă de energie. Și totuși, cartea aceasta nu știe nici pe departe ce știe Dumnezeu; și în plus ea datează numai de vreo două luni. Dar tot așa merge deja de ani, de mai mulți ani.

.....
Știi bine și mi-o spun limpede în fiecare clipă: această patimă, aceste păcate îmi mistuie măduva. Aș fi un alt om în trup, în suflet și la minte, dacă aș scăpa de ele, mult mai vioi, mult mai puternic, mult mai bucuros de viață. – Dar așa, mă duc tot în jos.

.....
Iubesc păcatul! Aceasta este nenorocirea mea, tânguirea mea, necazul meu. Dacă L-aș iubi pe Mântuitorul, ar fi altfel. Dar Mântuitorul cere un om integru. Și aceasta încă n-am putut s-o fac niciodată: să mă predau Lui cu totul. Să devin sclavul Lui în fața tuturor oamenilor, în orice clipă, în orice stare sufletească – *de aceasta mă sperii involuntar*. – ce vor spune oamenii? Cine-mi va da putere pentru această hotărâre, să ignor opinia tuturor oamenilor și să trăiesc numai pentru Hristos?

.....
Numai conștiința din mine mă mustră în timp ce scriu acestea; trebuie să adaug și lucrul acesta, de dragul adevărului. Conștiința sau un glas oarecare din mine îmi spune: *Mântuitorul are totuși puterea!* – Dar eu nu ajung la uzurfructul ei. Totul rămâne o enigmă. Închei. Dumnezeule, ajută-mă pe mine, sărman om obosit, să scap de iubirea păcatelor! Ah, dacă mă ajuți să scap – atunci... atunci voi fi al Tău!”

Ce demonstrează aceste cuvinte? Să fie acesta rodul, rezultatul pe care îl obține un om care fuge cu povara păcatului său la Isus? Nu, aici se descoperă toată nenorocirea unei vieți care șchiopătează de ambele părți. Dumnezeu Se declară Dumnezeu oricărui har, dar omul nu vrea să răzbată la o întoarcere totală. Mulți, mulți oameni vor să scape de blestemul păcatului lor și să fie liberi de el; dar să-I ofere lui Isus toată inima și viața, ca o jertfă de mulțumire, aceasta n-o vor. Asemenea oameni au parte într-adevăr de har, de îndurare, de credincioșia lui Isus – dar nu au parte de biruința credinței. Aici nu se vede ce face creștinismul adevărat dintr-un păcătos pierdut. Cum ar putea un om, care este prins în aceste lupte, să spună cu adevărat: „Am găsit pace!”?

Fie ca mulți, care citesc aceste pagini, să-și plece genunchii cu stăruința fierbinte: „Doamne, ia-mă cu totul, deplin, în mâinile harului Tău! Fă să trăiesc biruința credinței, biruința asupra păcatului, a lumii, asupra propriului meu eu născut în păcate și fă ca pacea Ta să fie partea mea!”

Este un adevăr divin că Isus vrea să dăruiască celor care sunt ai Lui, biruință deplină asupra puterii păcatului, a vicleniei lui satan, să le sfărâme total lanțurile păcatului. *Domnul este desăvârșit de credincios!* El Își ține cuvântul. Dar toată mântuirea, toată biruința le poate trăi numai acela care s-a predat lui Isus cu toată inima și cu toată viața lui – *neîmpărțit!*

„Căci ochii DOMNULUI străbat tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întregă înaintea Lui” (2 Cronici 16,9).

Nr. 3 Lucrările minunate ale lui Dumnezeu față de fiii oamenilor

„O, de L-ar lăuda oamenii pe DOMNUL pentru bunătatea Lui și pentru lucrările Lui minunate față de fiii oamenilor!”

(Psalmul 107,8)

- I. Nimeni nu este prea rău pentru harul salvator al lui Dumnezeu
- II. Minunea de la Bristol
- III. Două comunicări importante despre Georg Müller

I.

Nimeni nu este prea rău pentru harul salvator al lui Dumnezeu

„Iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult

(Romani 5,20)

Pe când aveam 10-11 ani am fost trimis la Halberstadt, ca să fiu pregătit la școala domului de acolo pentru universitate. Acum îmi petreceam timpul cu învățatul, cu cititul romanelor și, deși eram așa de tânăr, în desfrâu păcătos. Am ținut-o așa până la 14 ani, când a murit subit mama mea. În noaptea în care a murit, eu am jucat cărți până la ora două dimineța. În ziua următoare, care era ziua Domnului, am mers la un birt împreună cu câțiva dintre tovarășii mei de păcate; și după ce am băut prea multă bere tare, am cutreierat străzile beți. Ce-i drept, nu știam nimic despre boala mamei mele, dar era chiar ziua premergătoare celei în care trebuia să fiu prezent pentru prima dată la cursurile pentru confirmare. Când m-am întors de la cursuri, tatăl meu deja sosise, ca să ne ia acasă, pe mine și pe fratele meu, la înmormântarea mamei noastre. Dar această pierdere n-a făcut asupra sufletului meu o impresie de durată; dimpotrivă, starea mea era tot mai rea. Trei sau patru zile înainte de confirmarea mea (astfel și înainte de prima mea participare la sfânta Cină) m-am făcut vinovat de imoralitate grosolană. În ziua dinaintea confirmării mele, pe când mă aflam în sacristie, în fața consilierului consistorial, care se îngrijea de parohie, ca să-mi mărturisesc păcatele, așa cum se obișnuia, am comis o înșelătorie față de el, prin aceea că i-am înmânat numai a douăsprezecea parte din onorariul pe care mi-l dăduse tatăl meu pentru el. Într-o astfel de stare a inimii, fără rugăciune, fără pocăință, fără credință, fără recunoașterea singurei căi spre mântuire, am fost confirmat în duminica de după Paști din 1820.”

Ce început trist de nespus al unei biografii. Sunt propriile vorbe ale aceluia care le-a trăit. Și cum a fost continuarea? Firește că acest tânăr a avut o conștientizare a răutății lui, a avut, de asemenea, și intenții să renunțe la obiceiurile lui imorale, dar n-a avut nici o putere să-și schimbe viața. Da, el nu s-a sfiit să-i fure pâinea cazonă unui soldat încartiruit în casa tatălui său, ca s-o vândă. Mai târziu, odată, când tatăl său a plecat în călătorie și l-a lăsat acasă pentru a supraveghea unele modificări arhitecturale la casă și să încaseze niște bani care încă nu sosiseră, a folosit ocazia să ducă o viață păcătoasă evidentă în ciuda tinereții sale. Din banii încasați a delapidat și a făcut pe ascuns călătorii de agrement. În plus, locuia risipitor în hanuri, fără să poată plăti. Într-un asemenea tur de agrement, în Wolfenbüttel, a vrut să se eschiveze pretențiilor hangiului prin fugă, dar a fost prins, arestat și băgat la închisoare. În sfârșit, tatăl lui a reușit să-l găsească și să-l elibereze. Deoarece tatăl trebuia să plece de la Wolfenbüttel într-o călătorie, fiul a luat cu el în drum spre casă o femeie desfrânată ca însoțitoare. Cu toate că tatăl lui îl pedepsea dureros, el își continua în secret păcătuirea.

În ciuda vieții desfrânate, neobișnuita înzestrare a tânărului bărbat a făcut ca el să obțină la gimnaziu, unde l-a dus tatăl lui, rezultate strălucite. Deoarece cheltuia mulți bani în favoarea viciului, a spart într-o zi lacătul propriului său geamantan, pentru a-i minți pe profesorii și pe colegii lui că i s-au furat banii trimiși de acasă. Păcăleala lui a prins așa de bine, încât colegii lui au pus mână de la mână ca să-i acopere paguba. Astfel experimentat în toate lucrurile rele,

tânărul de-acum de 20 de ani, a intrat la universitatea din Halle. Acolo s-a îmbolnăvit ca urmare a desfrânării lui; nici aceasta n-a schimbat nimic în viața lui. Abia însănătoșit, a amanetat haine, cărți, tot ce a avut, ca să întreprindă pe la spatele tatălui său o călătorie în Elveția cu câțiva prieteni. Prin scrisori falsificate a făcut rost pentru el și pentru prietenii lui de pașapoartele necesare pe vremea aceea. Au făcut o călătorie de șase săptămâni până pe Rigi, timp în care el a ținut banii. Cu această ocazie a devenit hoț față de prietenii lui, deoarece i-a înșelat la socoteală.

Ai fi crezut că acest om tânăr, foarte talentat, experimentat în toate păcatele și viciile, a fost pregătit ca să devină un maestru printre delincvenți. Dar gândurile lui Dumnezeu sunt atât de sus față de gândurile noastre, cât sunt de sus cerurile față de pământ. Dumnezeu l-a condus pe tânărul student în casa unui meseriaș credincios din Halle, unde a fost apucat de harul lui Dumnezeu și a fost atras la Isus.

Acest bărbat tânăr a fost Georg Müller, cunoscutul întemeietor al orfelinatelor din Bristol, unul dintre cei mai binecuvântați slujitori ai lui Isus din timpul mai recent.

Din această viață distrusă de puterea păcatului, târâtă în noroi, Dumnezeu a făcut un monument luminos al harului Său. De aici este de învățat ce cuprinde cuvântul: „Iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” Harul a biruit și lui Dumnezeu l-a plăcut să mențină această viață în toată prospețimea și puterea, în binecuvântare neîmpiedicată până la adânci bătrâneți. Până la cei 90 de ani ai lui, Georg Müller a putut să fie pentru Domnul lui un martor devotat. Experiențele lui în legătură cu puterea rugăciunii credinței au arătat multor oameni calea ca să învețe să se roage crezând și să aibă parte de minunile lui Dumnezeu. Faptul că Georg Müller, un om fără nici o avere a putut de-a lungul deceniilor să hrănească, să aprovizioneze și să educe mii de orfani, a fost un fapt prin care multor credincioși li s-au deschis ochii pentru puterea adevăratei rugăciuni a credinței. Pe lângă aceasta, Dumnezeu i-a dat acestui slujitor al Său pe tărâmul misiunii și al răspândirii Bibliei o asemenea reușită minunată, încât efectele slujbei sale au fost resimțite în Australia și în America la fel de bine ca în Anglia. Orfelinatele înfloresc în continuare astăzi în binecuvântare nediminuată și notițele lui Georg Müller despre puterea minunată a harului ajutor al lui Dumnezeu sunt traduse în multe limbi. Ele îi conving încă și astăzi pe mulți oameni ce înseamnă să crezi în Dumnezeul viu și prezent și să te bazezi pe făgăduințele Lui.

Ce a făcut Dumnezeu din acest băiat rău, imoral! O, admiră biruința harului! Același har al lui Dumnezeu vrea să ajungă la biruință și în viața ta, același sânge al Mielului lui Dumnezeu, care l-a spălat pe acest păcătos, care i-a dăruit o reînnoire totală a vieții, vrea să te transforme și pe tine. Încredințează-te Domnului și vei vedea că în inima Lui sunt și pentru tine gânduri de har și de slavă.

Există adâncimi înfiorătoare ale păcatului, abisuri de răutate, există vieți omenești în care ademenirea, adulterul, înșelăciunea zac încâlcite ca într-o grămadă haotică. Există oameni care au dus oameni nevinovați în pușcărie prin sperjur, alții i-au băgat în mormânt de timpuriu prin adulter și infamie; există asemenea oameni de ale căror averi atârnă lacrimile, necazurile și nenorocirea văduvelor și ale orfanilor înșelați - și totuși se găsește salvare pentru ei în sângele lui Isus, numai să se smerească cu mărturisirea păcatului lor. „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” Nimeni nu este prea rău pentru El!

Numai pentru acela care în virtutea sau în răutatea lui respinge harul care vrea să-l salveze, pentru acela nu este nici o nădejde. De aceea, apucă harul! O, vino la Acela care vrea să repare toată paguba vieții tale și care întinde afectuos spre tine mâinile Sale străpunse!

II.

Minunea de la Bristol

„Al Meu este argintul și al Meu este aurul”, zice DOMNUL oștirilor” (Hagai 2,8).

Cu vorbe goale nu se face astăzi nimic – oamenii vor să vadă ceva real și au dreptate. Dacă această pagină nu-ți arată realități de care poți să te ții, din care poți să câștigi, atunci nu este folositoare.

Dacă faci o călătorie la Bristol, marele oraș comercial din vestul Angliei, situat la golful larg unde râul Severn se varsă în canalul Bristol, atunci vei găsi acolo un complex de case în care sunt îngrijiți și educați *mai bine de două mii de orfani*.

Acest institut i-a fost dat de Dumnezeu acestui bărbat german, Georg Müller, nu numai fără avere, ci chiar fără a ruga vreun om oarecare să-i dea bani, ca rod al rugăciunii credinței. El a fost în Halle de multe ori în marile orfelinate pe care Dumnezeu le-a așezat odinioară prin rugăciunile credinței lui August Hermann Francke, ca o minune în fața ochilor lumii și care mai există și astăzi în binecuvântare. Acum a auzit Georg Müller că în închisorile englezești stau mai bine de 6000 de oameni, care au ajuns pe calea viciului ca orfani, prin educație proastă. Mulți alți orfani a văzut în casele publice pentru săraci, degenerați fizic și psihic. Dar nu numai aceasta a impresionat inima lui, ci el avea și dorința fierbinte să demonstreze masei fără credință a creștinătății de nume că Dumnezeu este credincios și că nu s-a schimbat din zilele lui Ilie. El a dorit să-i încurajeze pe săraci să creadă, în loc să se îngrijoreze temători; el a vrut să-i determine pe cei înstăriți să nu nădăjduiască în bogăția nesigură, ci în Dumnezeul viu.

În decembrie 1835, Müller și-a prezentat planurile orfelinatelor unor frați și a început să-L roage pe Domnul pentru mijloace și anume, a pronunțat suma de 1000 de lire sterline (20 000 de mărci). El a primit la început două daruri, fiecare a câte o marcă, apoi de la o croitoreasă săracă ce primise o moștenire, toată suma moștenită: 2000 de mărci. Deja în anul următor a putut fi închiriată o casă și ocupată cu 26 de fete orfane. Începând de atunci, lucrarea a crescut repede. La zece ani după primul început, Georg Müller a văzut necesitatea să construiască o casă dotată corespunzător scopului, pentru numărul crescând de copii orfani. După 14 luni de lungi stăruințe zilnice avea în mâini 270 000 de mărci pentru acest scop; a cumpărat un teren mare și a construit o casă pentru 300 de orfani. Dumnezeu i-a trimis mijloace așa de îmbelșugate și așa de multe înscrieri de copii orfani, încât în anul 1850 el a recunoscut ca fiind voia lui Dumnezeu să crească numărul orfanilor primiți la 1000. Noua clădire necesară pentru aceasta a fost estimată la 700.000 de mărci și costurile anuale de întreținere la 240.000 de mărci. Dumnezeu a dat toate acestea și El a mișcat în multe țări inimi omenești ca să trimită daruri pentru această lucrare. Dumnezeu a ascultat rugăciunile slujitorului său atât de minunat, încât lucrarea a crescut într-una, astfel că în anul 1878, numărul orfanilor crescuse la 2195.

Marele complex de case stă acolo impunător cu cele mai bine de 500 de odăi și 1700 de ferestre înalte. Dacă nici o limbă nu s-ar mișca să-L laude pe Dumnezeu, atunci aceste pietre ar striga: Tu ascultă rugăciunea! Toate cele necesare le-au obținut Georg Müller și prietenii lui cerând numai la ușile lui Dumnezeu; când nevoile erau mari și casieria era goală, au evitat întotdeauna să-i roage pe oameni pentru ajutor. Apoi, când Domnul le asculta rugăciunile, ei mărturiseau ce a făcut El și Georg Müller nu uita să noteze asemenea ascultări ale rugăciunilor, ca un monument al bunătății și al puterii lui Dumnezeu. După cuvântul: „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții” (Romani 13,8), Georg Müller *n-a făcut niciodată datorii*. Cele mai mari ananghii, când credința a fost încercată dur, s-au petrecut mult mai des la început, pe când lucrarea era încă mică; cu cât nevoile zilnice pretindeau sume mai mari, cu atât mai rar interveneau asemenea strâmtorări. Deci, cu cât el avea mai multă încredere în Domnul prin credință, cu atât mai puțin ajungea în strâmtorare. Este important să

înțelegem că aici este vorba despre aceleași necesități, care în viața zilnică a tuturor săracilor au o însemnătate așa de mare: hrană, îmbrăcăminte, chirie. Dorim să urmeze aici una dintre multele însemnări asemănătoare din jurnalul lui Georg Müller, din vremea de început a lucrării, pe când orfanii încă mai erau cazați în clădiri închiriate:

22 noiembrie. Sărăcia noastră devenise acum foarte mare. Niciodată n-a fost așa de mare. Totuși, mulțumiri fie aduse Domnului!, *eu mă simțeam așa de liniștit ca niciodată*; căci eram convins că numai pentru încercarea credinței noastre ne aflam în această situație. ... Am spus în dimineața aceasta: „Când nevoia este cea mai mare, atunci ajutorul lui Dumnezeu este cel mai aproape” este un proverb al lumii, dar cu atât mai mult putem noi –copiii Lui – să privim spre El acum, în nevoia noastră mare! Știam că trebuie să fim ajutați într-un fel sau în altul, deoarece ajunseserăm la extrem, prin aceea că în nici una dintre case nu mai exista nimic pentru prânz, cu excepția cartofilor, cu care suntem aprovizionați din belșug. Și acum admiră credințioșia Domnului! În dimineața aceasta, la ora zece, am fost înștiințat că sosise o ladă adresată mie. M-am grăbit imediat spre orfelinat și am găsit că fusese trimisă din apropiere de Wolverhampton (aproximativ 20 de mile germane distanță de Bristol). Ea conținea 12 lire sterline pentru orfani (cam 240 de mărci) și încă multe altele. Bucuria pe care am avut-o eu și colaboratorii mei, când toate aceste lucruri stăteau în fața noastră, nu se poate descrie. Ea trebuie să fie simțită ca să înveți s-o cunoști. Erau două ore și jumătate înainte de prânz când a venit acest ajutor. Domnul știa că orfanii n-au ce să mănânce și de aceea ne-a trimis ajutor.

Între timp, Georg Müller și-a isprăvit de mult alergarea lui de creștin sub binecuvântările lui Dumnezeu; dar lucrarea orfelinatelor continuă. În una dintre ultimele dări de seamă anuale se spune:

Încă un an întreg, „Tatăl celor fără tată”, „Cel care ascultă rugăciunea” a coborât condescendent în guvernarea Sa la această instituție, ca să ilustreze într-un mod remarcabil aceste titluri ale Sale de neschimbat. Într-o privință, acordarea purtării Sale de grijă a întrecut cei 66 de ani precedenți. Mă refer aici la primirea unui legat (moștenire) de 18.000 de lire sterline=360.000 de mărci pentru fondul orfanilor, în 24 martie.

Totuși, nu este numai mărimea acestei sume, care este de luat în considerare. Oportunitatea acesteia este deosebit de bogată în învățăminte. Când cu vreo 14 ani înainte testatorul a fost îndemnat de Dumnezeu să înscrie această moștenire în ultima lui dorință, pe atunci a fost ascuns cunoașterii omenești ceea ce era gol și descoperit în fața ochilor Aceluia cu care avem de-a face – și anume, că anul 1900, în care această moștenire urma să ajungă la plată, va fi un an de apăsare mai mare decât în mod obișnuit pentru toate operele de caritate care, privind omenește lucrurile, sunt dependente de darurile de bunăvoie. Tatăl nostru din cer a prevăzut nevoile celor fără tată și fără mamă și a purtat de grijă ca ei să fie săturați chiar și pe timp de foamete.

Tatăl nostru cerească ascultă într-adevăr rugăciunea slujitorilor lui săraci, care nu au nimic altceva de adus înaintea Lui, decât sângele și dreptatea propriului Său Fiu iubit și rezultatul arată că El a hotărât să facă vizibil în secolul 20, că și astăzi nici unul nu-L cheamă și nu-L așteaptă în realitate vreodată zadarnic.

Ca răspuns la rugăciune, de la începutul lucrării au fost date orfanilor mai bine de 1.050.440 de lire=21.008.800 de mărci, în afară de aproximativ 8.000.000, care au fost puși în mâinile acestor slujitori rugători ai Săi în scopul misiunii și pentru răspândirea literaturii creștine.

Acum te întreb: nu este minunat de a-L cunoaște pe Dumnezeu ca Tată, așa ca acești creștini, și de a fi convins de ajutorul Lui cu încredere copilărească? Nu vrei și tu să ai această viață, să te bizui pe Dumnezeu în toate lucrurile? Dar aceasta o poate avea numai un om care este cu adevărat împăcat cu Dumnezeu, căruia i s-a luat vina păcatului, pe care nu-l desparte nimic, absolut nimic de har. Vrei să vii cu păcatul tău, ca un vinovat, la Isus, la Împăciuitorul?

Nu te întreb dacă ai fost evlavios, nu, te întreb dacă ai fost un păcătos vinovat, care a căutat har și care a găsit har.

„Al Meu este argintul și al Meu este aurul”, spune Dumnezeuul atotputernic; acesta este un adevăr pe care oamenii îl pot înțelege la fel de greu ca pe celălalt, că în sângele lui Isus Hristos se poate găsi un har veșnic valabil și desăvârșit pentru orice păcătos care se apropie cu pocăință și credință de Domnul. Noi nu propovăduim un Mântuitor care a venit din cer pentru a potoli dorințele oamenilor după bani, avere și ajutor pământesc, *ci Îl mărturisim pe Fiul lui Dumnezeu care a venit din cer ca să caute și să mântuiască ce era pierdut*. Noi mărturisim un Dumnezeu și Tată atotputernic, care ascultă cu dragoste covârșitoare rugăciunea stăruitoare făcută cu credință a iubiților Lui copii, care îngrijește de ei, îi poartă și îi ocrotește.

„Minunea de la Bristol” este într-adevăr un monument despre aceea că Dumnezeu este Domn și Stăpân chiar și peste argint și aur. Dar să nu uitate nimeni că mântuirea unui singur suflet, împăcarea unui păcătos pierdut în vina lui este o minune mult mai mare, mai minunată și mai prețioasă decât tot ce văd ochii tăi – această minune a fost răscumpărată cu sângele Fiului lui Dumnezeu.

Este sufletul tău mântuit? Ai trăit această minune? Atunci să nu existe nimic despre care să crezi că atotputernicia lui Dumnezeu nu este capabilă.

III.

Două comunicări importante despre Georg Müller

1.Principii pentru slujba Evangheliei

1. Evanghelia am predicat-o cât mai simplu posibil, ca oricine să poată să înțeleagă cum se dobândește binecuvântarea pe care o primesc păcătoșii prin credința în Isus. Mulți, care o iau într-adevăr în serios cu mântuirea lor, sunt cu toate acestea fără pace, pentru că se bazează pe sentimentele lor. Ei nu văd că oricine, care este convins că este din fire un păcătos pierdut și recunoaște aceasta înaintea lui Dumnezeu, este eliberat de sentința de condamnare; că dacă el se bazează numai pe ascultarea desăvârșită, până la moarte a Domnului Isus, ba chiar până la moarte de cruce și pe jertfa Sa loctiitoare, atunci obține iertarea tuturor păcatelor sale; că în clipa în care crede în Isus este îndreptățit și nu va fi pierdut, ci va avea viața veșnică. Romani 5,1; Faptele apostolilor 10,43; Ioan 3,16.

2. În timpul anilor îndelungi de activitate duhovnicească am găsit că un număr mare de copii adevărați ai lui Dumnezeu nu sunt conștienți de înalta lor chemare în Hristos. Ei nu pătrund realitatea că au trecut de la moarte la viață, că sunt născuți din nou, achitați, îndreptățiți, că sunt făcuți plăcuți în Cel iubit și că nu mai stau sub sentința de condamnare. Deoarece de mai bine de o jumătate de veac sunt de acord cu toate acestea pe baza experienței, doresc (cu ajutorul lui Dumnezeu) să-i fac și pe alții să profite de aceste binecuvântări; și cât de necesară este această slujbă reiese din faptul că există un mare număr de predicatori ai Evangheliei și de pastori care, deoarece sunt fără o experiență personală a mântuirii, duc, prin urmare, o lipsă totală de orice pace adevărată și bucurie adevărată.

3. Un alt scop pe care îl am în vedere este acela de a-i conduce pe creștini înapoi la Sfânta Scriptură, să-i antrenez să testeze totul la piatra de încercare a Cuvântului lui Dumnezeu și să țină sus numai ceea ce trece acest test. De aceea mă străduiesc să-i călăuzesc pe credincioși să devină iubitori ai Bibliei, prin aceea că îi încurajez la citirea și la studierea zilnică, sistematică și continuă a acesteia; căci cunosc dintr-o experiență de mai bine de jumătate de secol binecuvântarea care a decurs din aceasta pentru mine, dar și ce pierdere am avut în timpul primilor trei ani după convertirea mea, pentru că am neglijat acest lucru.

4. Mai departe îmi îndrept atenția asupra îndepărtării de spiritul de sectă, asupra promovării dragostei frățești între creștinii adevărați; și cu acest scop în vedere merg printre toți credincioșii, cu orice apelativ ar fi numiți, presupunând că sunt sănătoși în adevărurile

fundamentale ale sfintei noastre credințe. Chiar dacă cu unii nu corespund deloc în unele puncte ale teoriei și ale practicii, predic cu toate acestea printre toți, deoarece am înțeles de mulți ani cât de mult este întristată inima Domnului Isus prin dezbinarea care domnește între adevărații Lui ucenici. Din acest motiv am încercat să-i unesc pe toți credincioși adevărați; dar aceasta nu se poate petrece dacă stăm departe de frații noștri în Hristos, ci abia dacă îi confruntăm ochi în ochi în toate punctele; de aceea m-am dus printre ei și am avut părtășie cu ei, adică în măsura în care nu s-a cerut nimic de la mine ce n-aș fi putut să fac cu conștiința curată.

5. Deoarece am văzut mai bine de o jumătate de secol cât de puțină încredere reală, adevărată există în Dumnezeu viu chiar și la creștinii adevărați, am căutat în mod deosebit și în aceste călătorii misionare ale mele, să le întăresc credința, căci în decursul activității mele duhovnicești îmi deveniseră evidente consecințele binecuvântate ale încrederii adevărate în Dumnezeu pe de o parte și nenorocirea de a nu avea încredere în El pe de altă parte.

6. Atât în slujba mea publică la Cuvânt, cât și în discuțiile mele private cu creștinii, caut să-i conduc pe co-ucenicii mei la o despărțire reală de lume și la a fi morți față de ea și să-i provoc să aibă o orientare cerească după Scriptură. În același timp îi avertizez totuși față de ideile excentrice ca: *desăvârșirea fără păcat a cărnii*, care nu se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu.

7. Dacă Domnul îmi dă, ofer învățatură și asupra adevăratului caracter al ordinii mondiale actuale și al sfârșitului ei și mă străduiesc să călăuzesc Adunarea Domnului să privească spre revenirea lui Hristos ca spre marea ei nădejde.

În cele nouă lungi călătorii misionare am profitat, de asemenea, cu bucurie de orice ocazie, să am adunări cu predicatori și pastori, atât ca să-i încurajez în slujba lor, cât și ca să-i las să aibă folos din propria mea experiență de 57 de ani în slujba Cuvântului. Am folosit și orice ocazie ca să vorbesc studenților în universități, în seminariile teologice și colegii; și am avut, de asemenea, ocazia să vorbesc în același timp în fața a 1000 sau 1500 de lucrători creștini și am căutat să-i las să tragă foloase din experiența mea.

Probabil că cititorul ar putea acum să întrebe: „Care au fost rezultatele acestei munci întregi?” Răspunsul meu este: Numai ziua Domnului va dezvălui acest lucru. Aici pe pământ numai relativ puțin poate să devină cunoscut din roadele muncii noastre; totuși, atât cât mi s-a îngăduit să văd aici deja, există un motiv bun să cred că n-am fost condus în nici un loc în privința căruia nu s-a arătat limpede că Domnul m-a trimis acolo pentru o binecuvântare vizibilă, care se baza pe munca mea.

2. Încrederea

„Nădăjduiește în Dumnezeu!” (Psalmul 42,11)

O, rețineți aceasta: În timpul vieții noastre aici jos nu există nici o clipă în care să nu ne punem nădejdea în Dumnezeu, - - oricare ar fi felul nevoilor și al necesităților noastre, oricât de mari ar fi necazurile și dificultățile noastre! Chiar dacă toate aparențele spun că este imposibil să fim ajutați, totuși suntem chemați să nădăjduim în Dumnezeu cu perseverență. Și în cele din urmă se va arăta că nădejdea noastră n-a fost zadarnică - ajutorul va veni, dar la timpul hotărât de Dumnezeu. O, de o sută, de o mie de ori am găsit lucrul acesta confirmat în decursul celor șaptezeci de ani și patru luni trăiți. Chiar dacă de multe ori părea că este imposibil să vină ajutorul, noi totuși am văzut că el vine, căci Dumnezeu are propriile lui surse de ajutor și mijloacele Lui se ridică la sute și mii. El nu va fi îngrădit de împrejurarea aceasta sau de cealaltă; nu va fi mărginit de vreun lucru oarecare sau de o sută de lucruri deodată; Dumnezeu poate să ne ajute pe zece mii de căi diferite și în zece mii de clipe diferite. Datoria noastră cere ca noi să așternem înaintea lui Dumnezeu fiecare caz concret și să ne vărsăm toată inima înaintea Lui cu simplitate copilărească în timp ce Îi spunem: „Nu merit

deloc să mă ascuți și să-mi îndeplinești dorința; dar fă ce doresc de dragul lui Isus Hristos, Fiul Tău iubit; căci numai pe Isus îmi întemeiez mântuirea sufletului; El este Robul Tău desăvârșit, fără păcat, Mântuitorul meu; de dragul Lui ascultă rugăciunea mea și dă-mi har să aștept liniștit și răbdător până Îți va plăcea Ție să răspunzi la rugăciunea mea; căci cred că o vei face la timpul Tău și după plăcerea Ta care ușurează drumurile!” – Astfel am văzut constant că Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea. (Numai într-un singur caz, care rămâne o excepție, n-am primit nici până azi o împlinire, cu toate că deja din 10 noiembrie 1844 am adus înaintea Domnului rugămintea referitoare la aceasta.) Nu pot să exprim ce efect a exercitat asupra vieții mele acea experiență, cât de fericită mi-a făcut ea inima și cât de fericit mă menține ea la vârsta mea înaintată! Nu pot să exprim cât de indescritibil de minunat este să ai un asemenea Prieten în cer!

„Pentru că iarăși Îl voi lauda!”

Mai multă rugăciune, mai mult exercițiu în încredere credincioasă și mai multă nădăjduire răbdătoare, - și rezultatul va fi binecuvântare, binecuvântare covârșitoare. Am găsit aceasta adevărată de multe sute de ori și de aceea îmi spun mie neîncetat: „Nădăjduiește în Dumnezeu!”

Tocmai acesta este punctul cel mai important, să ne gândim că DOMNUL, Dumnezeuul atotputernic este Dumnezeuul nostru pe care Îl chemăm. Și de aceea trebuie să nădăjduim în El tot mai mult și mai mult și să exersăm tot mai mult și mai mult în perseverență răbdătoare, - căci la timpul pe care Și l-a ales Dumnezeu pentru ajutor, vom afla că strigătul și chemarea noastră n-au fost zadarnice.

~~~~~

„Pentru ce ești mâhnit, suflete al meu, și de ce ești frământat înăuntrul meu?

Pune-ți speranța în Dumnezeu, pentru că iarăși Îl voi lauda:

El este mântuirea feței mele și Dumnezeuul meu.” (Psalmul 42,11)

Nr. 4 Oameni care au pierdut cărarea

Sub acest titlu a publicat asistenta de poliție, sora Henriette Arendt, experiențele ei în domeniul asistenței pentru fiicele pierdute, rătăcite, ademenite ale poporului nostru. Această carte – ea nu aparține în sens mai restrâns literaturii creștine – examinează unul dintre capitolele cele mai dureroase ale vieții pământești. Inima caldă și mâna pregătită pentru ajutor a autoarei câștigă simplu inimile cititorilor. Cine vrea să cunoască adevărul despre viața poporului nostru, să citească această lucrare. Din cauza subiectului poate fi recomandată numai bărbaților și mamelor. Numai puțini au o idee despre mlaștina morală care ne înconjoară din toate părțile. Dar de aici mai este de învățat și altceva: Ce dor adânc după pace, după salvare mișcă multe inimi ale celor căzuți! Cât de puțini dintre cei care au rămas păziți prin har de adâncurile viciului bănuiesc nenorocirea interioară, durerile adânci ale sufletului acestor respinși! Poezia următoare (copiată din cartea menționată mai înainte) este compusă de o americană, o fată tânără, care, provenind dintr-o familie prestigioasă, s-a scufundat adânc în rușine și s-a prăpădit deja la 22 de ani din cauza consecințelor vieții sale imorale. Ea a fost respinsă de familia ei după ce, pe atunci foarte tânără, frumos și mult curtată, a fost biruită de ispită. Disperarea și nevoia au mînat-o apoi în prăpastie. Nimeni nu i-a oferit mâna salvatoare, nimeni n-a bănuit chinurile sufletești adânci pe care le-a suferit. După moartea ei, medicul curant a găsit poezia scrisă de mâna ei:

Nea splendidă

O, da, ce frumos, / Când din înaltul cețos,
În astă mulțime / Din ceruri ne vine,
Blânda nea, / Unde vrea ea;
În lung și-n lat, pe drum, pe casă,
Se lasă-n jos o masă deasă.

Acolo un fulg alb / Udă un zulf dalb,
Ici sărută-un obraz; / Nu-ți fie necaz –
Sus în cer făcut, / De îngerăși țesut,
Cu strai alb, ceresc, / Fără odor lumesc.

Cum râd în salvă, / Spre ploaia albă,
Cu ochi mari băieții; / Vin toți cuculeții,
Săni și săni, / Sar și fac mătăni.
Fetele-apoi, / Nu dau înapoi.

Drumu-n sus și-n jos, / Se petrece spumos,
În tachinări faine, / În teamă și-n spaime;
Tineri, moși, / Cu pași voioși,
Zoresc, gonesc, caută, suflă,
Tremură, lunecă, umblă:

Și acum? Luciul, / Elegant ca albul,
Trâmba ne-ntinată, / Pură, curată!
Unde-a rămas oare? / – Călcată-n picioare!
Noroii mizer, / Ce-a venit din cer!

Ca acești fulgi am fost și eu curată!
Și-așa cum ei din cer căzut-au altădată
Sunt eu căzută, degradată,
Cu răni de moarte și desfigurată.

Am sorbit și am băut cu nesaț
Cupa, până la al drojdiei zaț.
Pentru-o pâine-s femeie de pe drum,
Vândută, pierdută-n suflet și-n trup acum.

Inocența, albul de fulg curat,
Podoaba, onoarea frunții le-am dat.
Unde-s mama, surorile - nu știu, -
Dar cununa din părul auriu?

Pierdută-s, om fără Dumnezeu,
Batjocura oricărui băiat rău,
Vieții ostilă, pălită de timpuriu,
Nălucă pentru morți, urâtă de cel viu.

Vai mie, dacă-n noaptea neagră groaza mă ia
Și n-am pat sub mine, nici ochi de veghe să stea,
Ruga de-a eșuat, suspinul de-i prea slăbit,
Cerul de mi-e-nchis, oftatul de-i neauzit!

De mi se stinge ochiul, de moarte obosit,
Azi groapa mi-ar fi neaua și iadul pregătit.
Și iată, - fulgul, al cerului candid copil,
Coboară pe păcătoși amabil și agil.

O, păcătoaso, nu dispera-n durerea ta,
Ca neaua făcută mâl după căderea sa!
Pentru tine-a coborât Mielul lui Dumnezeu,
Alb, curat, și-a sângerat pe lemnul crucii greu.

E-adevărat că urechea-I oful mi-a auzit,
Că până-n străfundul meu sângele-I a venit?
Îl voi apuca-n necazul meu și-atunci voi ști:
Vina-mi, din roșie, albă ca neaua va fi!

Dumnezeu citește în inima câte unei păcătoase căzute adânc, a câte unei ființe respinse din societatea omenească, gânduri și sentimente pe care privitorul superficial nu se așteaptă să le găsească acolo. Drama al cărei acord final răsună din această poezie, este trăită în zece mii de variațiuni de jur-împrejurul nostru. O asemenea tragedie nu este vrednică numai de lacrimile compasiunii, ci ea trebuie să trezească întrebarea: Ce trebuie să fac ca să las să lumineze dragostea salvatoare a lui Isus în nenorocirea celor mai sărmani din poporul nostru? Fie ca mulți să citească în Biblia lor Ioan 8,2-11! Câte unul, care a vorbit disprețuitor despre cei căzuți, va fi atins de cuvântul Domnului: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea.” Acei farisei au trebuit să plece rușinați, - cine este dovedit vinovat de către conștiința lui, să cadă în genunchi cu strigătul: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”

Nr. 5 Triumful credinței

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Psalmul 116.15). Maiorul Hans von Redern, adormit în 4 decembrie 1907, la Berlin, este primul dintr-un cerc îngust de ofițeri germani credincioși. legați în dragostea lui Isus, care a putut să plece acasă pentru a vedea ce a crezut; el a fost un mărturisitor devotat și voios al iubitului său Domn.

În iulie 1906, cel de-acum plecat acasă scria că se afla de două decenii pe calea spre Mântuitorul. Acest bărbat sincer mărturisea pe atunci: „Sunt pregătit de ani s-o fac cu toată seriozitatea și să mă predau total Domnului, în care cred cu cea mai mare tărie. Petrec timp în rugăciune, am rupt-o cu lumea, caut părtășia creștinilor sinceri. L-am mărturisit public pe Hristos unde am putut în anturajul meu, am avut și de suferit din cauza aceasta, stau pe temelia Bibliei – fără să fiu până acum pătruns cu totul.” El a privit în urmă cu recunoaștere limpede asupra harului salvator, care este numai în Hristos, s-a recunoscut în lumina lui Dumnezeu ca unul care a putut să fie salvat din adâncurile vinei păcatului său numai prin sângele lui Isus și prin puterea harului; cu toate acestea încă n-a putut să spună: mântuit, protejat pentru totdeauna la inima lui Isus! Deci, pregătit, dragostea lui Dumnezeu l-a condus pe fratele nostru în octombrie 1906, acum decedat, în binecuvântata casă Rothenmoor, unde

erau adunați pentru câteva zile un cerc de camarazi și prieteni credincioși. Aici a pășit Hans von Redern pentru prima dată în părtășia vie a preaferițiilor copii ai lui Dumnezeu și pacea deplină, bucuria deplină au devenit partea lui de durată. El a scris imediat după aceste zile: „Am luat cu mine lucruri mari și minunate de la Rothenmoor. Lucrul acesta nu este meritul unui om, ci este numai harul și bunătatea preaslăvitului Mântuitor. Și să-L laudăm pe El, aceasta trebuie să facem.” Mai târziu: „Domnul n-a lăsat să înceteze odată cu plecarea de la Rothenmoor harul Lui care se revarsă; el ajunge până la ceasul acesta prin zilele și nopțile mele, iar eu învăț treptat să trăiesc, să acționez sub plinătatea lui amețitoare de la început. ... Domnul mi-a dat o mare bucurie pentru mărturisire și apoi uși deschise de tot și nici un fel de împiedicare, nici prin superiori, nici prin altcineva.” Mai târziu: „Pe biroul meu stă versetul Galateni 2,20: „Am fost răstignit cu Hristos”, pe care mi l-a dăruit T. Dar acesta încă nu este totuși un adevăr întreg, deplin (se referea la realizarea practică); cu toate acestea, Domnul a legat de el pentru mine un har deosebit. Și anume, într-o dimineață, la trezire, mi s-a spus foarte limpede: Romani 6,8. N-aveam nici o idee ce scria acolo.” Acolo scria: „Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El”.

În 21 ianuarie 1907 i s-a născut cea mai tânără fiică, salutată cu mare bucurie. Anul 1907 a purtat în interior și în exterior pecetea binecuvântării. El a adus avansarea lui ca maior și comanda sa la detașamentul istoric al marelui Stat major. El scria în aprilie: „Trăim aici în har și în binecuvântare și un lanț întreg de experiențe minunate adeverește că preaslăvitul Domn, în îndurarea Sa, intervine pentru noi.” La sfârșitul lui noiembrie, drumul lui l-a dus din nou la Rothenmoor, de unde s-a întors acasă în 2 decembrie, plin de bunătatea Dumnezeului său. Ai săi l-au întâmpinat cu cântarea „Pân’ L-am găsit pe Domnul” (Vezi nr.1); atunci el a spus: „Aceasta trebuie s-o cântăm des; ea mi se potrivește așa de bine!” Când s-a întors acasă de la serviciu în după-amiaza zilei de 3 decembrie, l-a apucat dintr-odată o amețală. El a mai apucat să ajungă acasă cu tramvaiul, dar s-a prăbușit în fața ușii locuinței lui. Dus imediat în pat, s-a dovedit că inima cedase și n-a mai reacționat la leacurile medicului. Bolnavul a rămas deplin conștient. Când în dimineața următoare medicul a declarat starea sa ca deznădăjduită, la fratele nostru a izbucnit o bucurie de nedescris. El i-a adunat pe ai săi, a vorbit cu fiecare în parte, și-a binecuvântat fiica cea mică și i-a pus pe ai săi să îi cânte acea cântare. Astfel a adormit el în deplină bucurie, cu siguranța că merge la Domnul său. Moartea lui a fost o reprezentare a aceluși cuvânt al lui Eliezer: „Nu mă opriți, fiindcă DOMNUL mi-a dat reușită în călătoria mea; trimiteți-mă înapoi la stăpânul meu!” (Geneza 24,56.)

Privim în urma lui, fratele plecat înainte – ce-i drept, cu durere pentru plecarea lui timpurie acasă; ne va lipsi, dar cu bucurie și adâncă mulțumire față de cerescul nostru Domn.

Dar cum am putea să încheiem această retrospectivă, fără să luăm seama la avertizarea serioasă a Domnului prin această moarte subită, adresată tuturor celor neconvertiți. Acest bărbat a fost sănătos, voios, activ – dintr-odată a fost rechemat. El a fost pregătit să plece acasă cu bucurie – ești și tu? Ai tu pace cu Dumnezeu? Ai tu o nădejde neclintită, dacă doctorul spune despre starea ta trupească: Fără speranță!? Dacă trebuie să spui: Nu!, ca bărbat cinstit, atunci apucă harul, vino cu vina vieții tale și cu povara anilor tăi pierduți la Isus, care te cheamă! Sângele Lui a curs și pentru tine pe crucea de pe Golgota! Și pentru tine se găsește acolo pace și viața veșnică. *Nu amâna!*

Nr. 6 Tu mă-nconjori cu cântări de mântuire

Psalmul 32,7

(Pe melodia „De mult mi-e cununa-mpletită”)

Te laud în cântare sfântă,
Că Tu povara mi-ai luat;
Altfel aveam inima frântă
De-adâncă teamă și păcat.
Te-ai aplecat, Doamne, spre mine,
Când ochii-Ți m-au văzut așa;
Astfel a curs și pentru mine,
Sângele Tău pe Golgota.

De-aceea, Doamne, Te-ntreb: Ție
Cum pot să-Ți fiu mulțumitor?
Spun altora cu bucurie:
Există un Mântuitor!
O, privilegiu-i în slujire
Și-n credință s-ascult mereu!
Iau viața nouă în primire,
Mă bucur: „Doamne, sunt al tău!”

Tu-n loc de toate plângerile,
Mi-ai pus în gură noul cânt.
O, fă să-l cânt atâtea zile,
Până când sus, acasă, sunt,
Până când sub cununa divină
Cu mântuiții voi cânta,
La tronul Tău sfânt, de lumină,
A Ta-n veci lauda, gloria!

H. v. R.

Nr. 7 Izvorul puterii – Râul păcii – Marea de îndurare

- I. Farul
- II. Păcatul care s-a înmulțit
- III. Lumină și putere
- IV. Forța biruitoare asupra puterii păcatului
- V. Putere pentru lupta vieții
- VI. Râul de pace
- VII. Marea de îndurare
- VIII. Har biruitor în încercare și în suferință
- IX. Ai auzit vestea?

I.

Farul

Este Dumnezeu sfânt, Cel care S-a descoperit în Hristos, este Isus, Fiul lui Dumnezeu, Cel înviat, într-adevăr un Mântuitor salvator, prezent personal și care aude? Da sau nu? Dacă

spui „da”, atunci caută fața Lui! Dacă spui „nu”, atunci fii cinstit și recunoaște dacă ai făcut cu adevărat încercarea să-L găsești, să-L recunoști!

Să arătăm printr-un exemplu din viață cât de nechibzuit și superficial tratează oamenii această problemă a veșniciei. Domnului doctor X., directorul unei fabrici mari, i-au declarat medicii în primăvara lui 1906 că pentru soția lui nu mai există nici o speranță de vindecare, că ar putea să mai trăiască cel mult doi ani. El voia de aceea să mai savureze viața cu ea pentru scurtul timp, cât de bine s-o putea. Cuplul a călătorit la început la B., o stațiune balneară liniștită, situată frumos. Acolo, doctorul X. l-a cunoscut pe generalul Kr., un mărturisitor al lui Isus. În discuție, generalul i-a arătat noului său cunoscut că mai există o viață, una mai bună decât să-și petreacă viața în sănătate și în bunăstare; el i-a spus despre Isus și ce înseamnă să fii împăcat cu Dumnezeu. Doctorul X. a răspuns: „Știți, dacă soția mea s-ar face sănătoasă și aș ști că cele două procese în care sunt implicat ar avea un deznodământ favorabil, atunci aș crede în Dumnezeul dumneavoastră.” – Cu acestea, discuția s-a încheiat.

Au trecut aproximativ 14 zile. Atunci, pe locul de plimbare, doctorul X. s-a îndreptat spre general; deja de la depărtare i-a făcut semn și l-a salutat cu fața voioasă: „Imaginați-vă, doctorul de aici a descoperit că diagnosticul aceluia profesor a fost eronat; toate durerile și simptomele de boală ale soției mele sunt numai de natură nervoasă; ea este sănătoasă în fond și în curând va fi complet restabilită. Și imaginați-vă, astăzi am primit de la avocatul meu o depeșă că am câștigat procesul principal și că al doilea proces a luat un curs așa de favorabil, încât cu siguranță se poate conta pe câștig.” – „Ei”, a răspuns generalul, „atunci s-a petrecut ceea ce ați pus drept condiție ca să veniți acum la Isus; deschideți-I inima și acceptați-L ca Mântuitor al dumneavoastră!” „Nu”, a spus doctorul X., „dimpotrivă, acum vreau să savurez viața, acum mă duc și beau o sticlă de șampanie.”

Am putea considera că această întâmplare este o poveste, dacă n-ar fi mărturisită de buze sincere. Acest bărbat a spus că s-ar întoarce la Dumnezeu, dacă ar exista un Dumnezeu care să poată face minuni așa de mari. Dumnezeu a intrat în proiect și a făcut minunile, dar omul cu inima înstrăinată de Dumnezeu nu s-a lăsat chemat la pocăință prin bunătatea lui Dumnezeu. Acest director de fabrică venise cu corabia vieții lui în cercul de lumină al unui far, care a vrut să-l trimită în direcția corectă; el a auzit că ar trebui să pună cârma în mâna călăuzei, care îl va duce sigur la țintă, în mâna lui Isus. Dar a refuzat acest îndemn. El a făcut parte dintre oamenii mulți care navighează spre ținte greșite ale vieții și de aceea nu ajung în portul păcii.

Pe un far vechi de pe coasta engleză este inscripția: „Să dai lumină! – Să salvezi vieți!” Acest far vechi și-a făcut datoria pentru mii de oameni; ei au găsit drumul spre portul sigur prin primejdiile coastei pline de stânci, în ciuda nopții și a furtunii. În furtunile vieții, în mijlocul stâncilor nenumăratelor ispite care îi amenință pe tineri și pe bătrâni, am văzut naufragiind multe corăbii ale vieții; am văzut pierind nenorocit câte unul care ieșise cu prospețimea tinereții și plin de speranțe de sub protecția casei sale părintești. „Pe-ocean, cu mii de catarge navighează flăcăul, / Tăcut, pe-o barcă salvată se-ntoarce-n port, moșneagul.” Această expresie poetică evidențiază numai o frântură din biografiile care se petrec de jur-împrejurul nostru în realitatea aspră a vieții. Multora li se potrivește primul vers: „Pe-ocean, cu mii de catarge navighează flăcăul!” – Dar al doilea ar trebui să sune așa: „Dar puterea păcatului îi aruncă pe stânci corabia”. Unii dintre aceștia, a căror corabie este sfărâmată de valuri pe stâncile păcatului, n-au găsit nici un far, nici un om care să le fi făcut acest serviciu: Să dea lumină – să salveze vieți, să arate calea mântuirii oamenilor care sunt rătăciți, care sunt înfășurați în păcat. Fiecare creștin adevărat, a cărui viață a venit sub harul lui Dumnezeu, care a găsit la picioarele lui Isus iertarea vinei sale și pace pentru inima sa, este chemat să fie un astfel de far. Nu este lipsă de asemenea faruri? De curând, un ofițer tânăr a făcut cunoștință în garnizoana lui cu doi camarazi credincioși, care l-au chemat la Isus, Mântuitorul păcătoșilor. El a spus că aceasta a fost prima dată în viața lui că a întâlnit asemenea oameni, care Îl mărturiseau și-L cunoșteau pe Isus ca pe Domnul lor prezent. Domnul le spune ucenicilor Săi:

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate situată pe munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub baniță, ci în sfeșnic; și luminează tuturor celor ce sunt în casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre drepte și să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Matei 5,14-16.)

Domnul compară aici viața din lumea aceasta cu o casă întunecoasă, în care Dumnezeu a aprins lumini ca să lumineze pe drumul și la munca celor care locuiesc în casa aceasta. Numai acela este creștin, care a găsit harul lui Dumnezeu prin întâlnirea personală⁴ cu Fiul înviat al lui Dumnezeu. Isus i-a dăruit iertarea vinei, pace cu Dumnezeu și viața veșnică. El poate să spună: Am fost un păcătos pierdut, vinovat, sunt un copil iertat, mântuit al lui Dumnezeu. Acum este chemat să lumineze ca o lumină aprinsă de Dumnezeu, celor care nu-L cunosc pe Isus și care încă nu și-au recunoscut nici propria lor inimă cu adâncimile ei de păcat. Omul firesc, oricât de nobil ar avea caracterul, oricât de bine educat ar fi, nu cunoaște puterea păcatului care dormitează în inima lui. El nu cunoaște nici viclenia vrăjmașului, care poate să dezlănțuie furtuni și ispite în viața noastră, la care nici chiar noi nu ne-am gândit mai înainte. Acestor forțe, puterea voinței noastre nu le face față, intențiile noastre bune și juruințele nu ajung. Este aceasta adevărat sau nu? De câte ori o carte, un tablou, o privire n-au fost deja dezlănțuirea ispitelor și a forței motrice pe drumul păcatului și al viciului, pe care inițial omul nici nu le-a vrut! Înșelăciunea poftei construiește un pod peste Rubicon, cel care desparte binele și răul; când acesta a fost trecut, a fost ștearsă linia de demarcație a propriei conștiințe. Dacă la un asemenea pas conștient în țara plăcerii păcatului, la dezlegarea de sfintele porunci ale lui Dumnezeu, mărturisite de propria conștiință, a contribuit alcoolul sau înduplecarea prietenilor ușuratici sau exemplul rău al altora, - aceasta nu schimbă nimic din rezultat, că tu ești aici, unde n-ai vrut inițial să fii. Cum a venit un ofițer tânăr la un club de jocuri, cine l-a înduplecat la aceasta, cine l-a introdus acolo nu este important, - el este acolo. El nu are nici o putere asupra evenimentelor care îl înconjoară acolo și asupra consecințelor care se vor înnodea de acestea. Dacă el cade mai târziu în mâinile cămătarilor, ca să-și plătească datoriile de la joc - nu va mai vedea o cale de ieșire. Polița este prelungită, în timp ce suma crește mereu. În sfârșit, în ziua dinaintea scadenței poliței, tânărul bărbat îl imploră pe cămătar să aibă răbdare și îndurare; în privința părinților și a viitorului său, el se înjosește până la lacrimi în fața omului neînduplecat, îi îmbrățișează genunchii - firește că zadarnic! El vine acasă, pune mâna pe revolver pentru că diavolul îi spune: Nu mai ai nici o soluție! A vrut el să ajungă aici? În nici un caz! El a fost mânat de forțe mult mai puternice decât el. O, dacă ar fi găsit un far care să-i fi arătat calea mântuirii și a păzirii, un prieten care să-i fi arătat pe Isus, Pilotul salvator! Sigur, el este un om vinovat, dar este în același timp și un om înșelat. El a crezut că poate să se oprească acolo unde vrea pe calea înstrăinării de Dumnezeu, a păcatului, a poftei lumești. Ce eroare dureroasă cea în care se duc majoritatea oamenilor. „Adevărat, adevărat vă spun, că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului” (Ioan 8,34.). Gura adevărului veșnic a spus aceasta, și ea a avut dreptate. Acesta este adevărul, că există un vrăjmaș întunecat, un înșelător viclean, satan, stăpânul acestei lumi, care-l mână pe om pe calea păcatului și a înstrăinării de Dumnezeu, la fapte și decizii pe care el nu le-a dorit în nici un caz. De această forță întunecată sunt înfrânți adesea oameni a căror putere de voință și noblețe sunt mai presus de orice îndoială. Am văzut în decursul ultimului an multe lucruri dureroase. Dezvăluiri despre forțele păcatului și prăbușiri de un soi neobișnuit. Au dorit acești bărbați să ajungă în adâncurile înfiorătoare ale păcatului? În nici un caz! Dar ei au trăit acesta: „Oricine trăiește în păcat este rob al păcatului”. Îmi amintesc de un bărbat⁵ al cărui nume este cunoscut lumii întregi din istoria ultimelor luni; această viață distrusă prin puterea păcatului

⁴ Firește că prin aceasta nu ne referim la o apariție vizibilă, ci la trăirea conștientă că am pășit în prezența Domnului invizibil.

⁵ Căpitanul von Goeben, care pe calea adulterului a devenit ucigaș.

este vrednică de lacrimile compasiunii, ale durerii. Vai! în loc să se întoarcă la Dumnezeu, a adăugat-o la greșeala lui gravă pe cea mai înfricoșătoare: a încheiat drama vieții sale cu sinuciderea. Și totuși, opinia tuturor celor care i-au stat aproape sună unanim așa: Un om nobil cu un caracter ales, conștiincios, cu putere de voință, curajos, de încredere. O, dacă și-ar fi deschis inima pentru razele dragostei salvatoare a lui Dumnezeu! O, dacă această corabie a vieții, înainte să fi naufragiat, ar fi urmat razele aceluși far care a luminat și pentru el dinspre Golgota, ca să dea lumină – să salveze vieți! Harul lui Isus ar fi fost destul de puternic ca să repare dumnezeiește paguba păcatului, care pentru ochiul omenesc părea de netămăduit.

Numai Isus poate să ne ferească de țintele false ale vieții, spre care navighează așa de mulți, pentru că ochii lor sunt orbiți. Să devii bogat, să savurezi viața, să ajungi pe cele mai înalte trepte ale onoarei – aceasta nu este rău din punct de vedere moral, și totuși este o țintă greșită a vieții. Dacă dorința pentru o soție bogată sau pentru un rang înalt și influență sau pentru plăcere și distracție îți stăpânește viața – poți să spui și: dragostea de bani, ambiția, pofta lumii – ele sunt ținte false de viață. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. ... Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1 Ioan 2,15-17.) Nu este aceasta adevărat? Ce cuprinde acest cuvânt: „pofta cărnii” pentru un număr uriaș de corăbii naufragiate ale vieții, de vieți pline de speranțe trase în prăpastie! De cât puhoi de lacrimi și de suferință ne amintește acest cuvânt, de câți bărbați din casa de nebuni sau care au sfârșit prin suicid, a căror viață a purtat toate capacitățile pentru a deveni oameni binecuvântați!

Despre toți oamenii care își îndreaptă cursul vieții spre ținte false, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4,3-4). Iată lumina strălucitoare a adevăratului far al tuturor popoarelor și timpurilor, crucea de pe Golgota, pe care Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pentru vina păcatului tău, ca tu să găsești pace, reînnoirea vieții, siguranța harului și cursul corect pentru drumul tău pământesc. Această lumină a dragostei salvatoare a lui Dumnezeu, care a fost descoperită pe crucea de pe Golgota, strălucește pentru orice inimă de om care suspină și tânjește, pentru oricine care simte că n-are pace și are totuși nevoie de pace. Această dragoste a lui Dumnezeu, tămăduitoare, mângâietoare, care strălucește dinspre cruce, este suficientă pentru toți oamenii, pentru orice vârstă, pentru orice situație. Aici este vindecare pentru durerea unei văduve îndoliate, fie că locuiește într-o cameră de mansardă sau în palatul regal – Isus vrea și poate s-o mângâie. Aici este salvare din blestemul păcatului și din acuzațiile conștiinței, mângâiere și pace pentru oamenii muribunzi, fie că moartea îl întâmpină în ținuturile fără apă, de piatră și nisip ale Africii sau în largul mării, pe o corabie naufragiată.

Acest far emite lumină, nădejde, putere și ajutor pentru bărbatul care în nevoia pentru familia lui, zbatându-se, caută ajutorul la Dumnezeu, ca și pentru mama care, cu inima îngrijorată, veghează la patul copilului ei bolnav. Această lumină ajunge pentru toate situațiile, nevoile și necesitățile, pentru toate clasele sociale și generațiile. Aceasta este Evanghelia: a venit un Mântuitor, un Salvator, un Prieten la care se găsesc iertare pentru orice vină, oricât de grea ar fi, o cale de ieșire din strâmtorare, oricât de disperată ar părea, un ajutor în nevoie, chiar dacă nici un ochi omenesc n-o vede. La aceasta te cheamă harul, aceasta îți spun brațele Fiului lui Dumnezeu, întinse pe cruce. De aceea este scris:

„Iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos”

(Romani 5,20-21)

II.

Păcatul care s-a înmulțit

„Unde s-a înmulțit păcatul” – ce prezentare a unei lumi de oameni, pierdută, înstrăinată de Dumnezeu!

Există staturi și fizionomii la privirea cărora ne înfiorăm, nu atât din cauza murdăriei și a zdrențelor lor, cât mai mult din cauza cruzimii, a înstrăinării de Dumnezeu și a lipsei de scrupule, care vorbesc din ochii și de pe fața lor. Și totuși, acest om a fost cândva un copil iubit, cu obrații roșii, asupra căruia ochiul de mamă s-a odihnit prietenos. Atunci ce s-a întâmplat? S-a înmulțit păcatul.

Un istoric de artă a adus la lumină că Leonardo da Vinci, la marele său tablou „Cina cea de taină” a folosit ca model pentru Hristos al lui, un cântăreț de cor, pe nume Pietro Bandinelli. Tânărul a atras atenția artistului prin sinceritatea ființei lui și prin candoarea trăsăturilor sale nobile.

În anul 1490, când tabloul trebuia terminat, mai lipsea figura lui Iuda. Pictorul a umblat pe străzi căutând, ca să găsească un model. A găsit în sfârșit un cerșetor, a cărui față purta amprenta ticăloșiei; bărbatul a urmat invitația pictorului pentru bani. În timp ce Leonardo picta, a recunoscut pe fața pictată în urmă cu câțiva ani a lui Hristos, trăsăturile naturale ale lui Iuda, care ședea acum în fața lui. Pietro Bandinelli decăzuse adânc din cauza băuturii, a jocului și a viciului.

Păcatul s-a înmulțit nu numai în acel om – nu, ci în tot neamul omenesc. Odiuoră, omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, un stăpân pe pământ – iar acum este legat în puterea păcatului, purtând în inima lui capacitatea pentru orice lucru rău, suspinând, împovărat de vină, înstrăinat de Dumnezeu. Istoria despre căderea lui Adam, cum a pierdut el Paradisul și a trebuit să iasă pe ogorul plin de spini și măcăciuni, se repetă într-un fel asemănător de jur-împrejurul nostru. Înșelați prin poftă, mulți oameni pierd binecuvântările bogate pe care li le dăduse Dumnezeu în bunătatea Lui. Cu câțiva ani în urmă am primit cea mai scurtă scrisoare pe care am primit-o vreodată. După titlu au urmat numai cuvintele: „Salvează-l pe nefericitul tău prieten!” Scrisoarea avea ca autor un om drag, foarte talentat, fiul unei mame evlavioase – în ciuda nașterii nobile, a unei averi mari, era atât de adânc nefericit prin puterea păcatului, care i-a distrus viața.

În zilele noastre este palpabil: păcatul s-a înmulțit în mijlocul vieții poporului nostru – până sus, la moștenitorii numelor cu reputație veche, la fiii familiilor nobile. Numărul oamenilor care au șters din viața lor noțiunea de „păcat”, care au poruncit glasului conștiinței lor să tacă, este în creștere zilnică – un râu care se umflă, o inundație care a străpuns în multe locuri digurile bunului obicei, ale atitudinii morale și se străduiește să le rupă în tot mai multe locuri. Privește numai în viața prezentului!

În Berlin există două mari azile pentru persoane fără adăpost, fiecare pentru mai multe mii de oameni. Aici intră în fiecare seară un fluviu de oameni fără casă, după ce câștigul zilei a fost risipit în bodegile de cel mai josnic soi. Dimineața ies iar, ca să-și câștige întreținerea pe orice cale care li se oferă, fie prin muncă, fie prin cerșit, fie prin înșelăciune sau prin furat. Acesta este tabloul exterior. Dar cine se lasă închis o noapte împreună cu cei fără adăpost, ca bătrânul pastor v. Bodelschwingh, pentru a fi tovarăș de dormit cu ei, acela face experiențe înfiorătoare în legătură cu atmosfera morală în care trăiește în parte frântura foarte inteligentă a poporului nostru. Ei trăiesc dincolo de granița binelui și a răului – ce înseamnă stricat? – ce înseamnă ordinar? Aici nu mai contează decât viclean sau ne-viclean. Același tablou, poate mai întunecat în tonurile de culoare, se găsește în bombele infractorilor din Hamburg, pe Niederstraße. Acolo sunt în contact bărbatul cu femeia și acolo, față de acele azile berlineze, diferența este că partea mai mare a evacuării este la lăsarea serii, câștigul mai mult noaptea și curentul invers spre dimineață. În această atmosferă de coniac și păcat coboară aproape zilnic copii ai lui Dumnezeu, pentru a căuta și a salva ce este pierdut. O creștină a descris de curând

cum în învălmășeala și în înghesuiala acestui grup haotic, oamenii nu numai că trăiesc, nu, dar și mor: o femeie muribundă pe podeaua murdară din fața tejghelei – fără ca faptul acesta să facă vreo impresie vizibilă asupra oamenilor. Putem numi oricare păcat, pe care îl vrem, că găsim acolo reprezentanții nu într-o figură izolată de criminal, ci în multe. În această ceată sunt reprezentate toate clasele sociale și meseriile: foști ofițeri, juriști, cântărețe de operă – tot ce ne putem imagina. Acolo, păcatul care s-a înmulțit a lepădat haina învelitoare a rușinii.

Dar este păcatul mai puțin coplesitor sau mai puțin amenințător în viețile aparent ordonate, aparent decente de la orașe și sate? Ce răspândire găsește literatura imorală! Cele trei cele mai citite reviste umoristice germane, cu ilustrațiile, versurile și glumele lor scandaloase, au – așa am citit – împreună un tiraj de 200.000 de exemplare. Acestui fapt îi corespunde nivelul moral al unei mari părți a tineretului nostru din școli și universități. Dacă spunem că păcatul s-a înmulțit, atunci ne gândim cu rușine la acele domenii de păcat despre care Scriptura spune în Romani 1,24-28: „Dumnezeu i-a lăsat pradă!” Și pentru aceste adâncimi ale viciului intervin bărbați ai științei și ai dreptului. Luptătorii pentru scutirea de pedeapsă a acelei creaturi infame își au reprezentarea în presă, conștiință de scopul urmărit. Pe lângă aceasta este literatura modernă de romane de groază aproape de nenumărat, care ațâță patimile, până la acele compoziții de scenă care odată idealizează păcatul și altădată îl batjocoresc. Pozele și anunțurile care ademenesc la intrarea în varieteu și abia de-a binelea realitatea din aceste localuri, întregesc tabloul. Pe lângă acestea, magia și ghicirea, descântarea și spiritismul își fac de cap între cei instruiți și neinstruiți. Păcatul s-a înmulțit!

Rodul acestei dezlegări de teama de Dumnezeu și de conștiință se poate dovedi statistic în cifrele care cresc puternic ale delictelor și ale greșelilor și în mod deosebit în numărul crescând al infractorilor juvenili. Pe lângă cifrele statisticii criminale stă ticsirea ospiciilor și a instituțiilor de boli nervoase și numărul uriaș al sinuciderilor. Acestea sunt tablouri de viață din acea țară de dincolo de hotarul binelui și al răului, unde păcatul nu mai are voie să se numească păcat, încotro vrea spiritul anticreștin al vremii să-l conducă pe poporul nostru. Ce țară, în care omul trebuie să fie chipurile așa de puternic, încât să poată să trăiască și să moară fără credința în Dumnezeu și fără rugăciune! Aroganță nebună – pentru mulți oameni realitatea se numește: disperare, demență sau suicid.

III.

Lumină și putere

Mulțumim lui Dumnezeu! că față de aceste umbre întunecate sunt de notat în prezent și razele vii ale luminii. În această mișcare puternică de decădere luminează ca nicicând mai înainte lumina harului, a adevărului și a dragostei lui Dumnezeu dinspre acel far – de la crucea de pe Golgota. Acolo este împlinit cu adevărat acest cuvânt pentru orice inimă sinceră: Să dai lumină – să salvezi vieți! În zilele noastre, Dumnezeu a intrat în plan cu har. El, care a spus „Să fie lumină!”, lasă să lumineze în inimi adevărata lumină și face în vremea noastră, ca niciodată mai înainte, ceea ce s-a petrecut în acea primă zi a creației: „Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și *Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric*”.

Dumnezeu trezește prin puterea Evangheliei multe conștiințe adormite. Noi vedem dovezile practice din aceasta, public în ziare și în multe mărturisiri. Bani delapidați și furați sunt restituiți, păcate ascunse sunt aduse la lumină. Aceasta nu se petrece în cazuri izolate, ci pretutindeni, acolo unde Evanghelia este vestită cu putere. Mult mai frecvent decât vreodată mai înainte vedem în toate domeniile autodenunțul pentru greșelile și infracțiunile rămase nedescoperite. De exemplu, există un șir întreg de cazuri în care subofițeri și soldați și-au făcut rost de pensii de invaliditate în mod înșelător. Conștiințele acestor oameni au fost trezite prin Cuvântul lui Dumnezeu; ei au venit la Isus și în puterea Lui s-au prezentat autorităților cu mărturisire fără rezerve. Iată un exemplu: Un bărbat a fost demobilizat cu pensie de invaliditate pe motiv de accidentat la serviciu. Conștiința lui l-a acuzat. El n-a îndrăznit să

folosească pensia, ci a economisit-o. Treptat, înșelăciunea s-a ridicat la 1400 de mărci. Dar situația nu i-a mai dat pace. El s-a prezentat cu autoacuzare la comisariatul militar regional, ca declarat invalid pe nedrept. Cu toate că autoritățile militare au menținut îndreptățită invaliditatea lui, el a dat suma economisită pentru lucrarea Evangheliei.

Cuvântul lui Dumnezeu are puterea să-l conducă pe păcătos în lumină cu lucruri pe care nu le-a putut aduce la lumină nici un judecător de instrucție. Mărturisiri despre furt, delapidări și înșelăciune nu sunt nimic neobișnuit. Dar avem parte și de alte dezvăluiri: Iată, vine un cuplu pe conștiința căruia stă o incendiere chiar prea reușită; apoi vine un jurist respectat și mărturisește adâncurile păcatului său; atunci vine un medic și spune ce s-a petrecut în cabinetul lui. A trecut demult, dar Cuvântul lui Dumnezeu i-a trezit conștiința, el nu poate să ajungă la liniște în legătură cu acest fapt. Este lumina adevărului cea care-l cheamă în lumina adevărului pe cel care este din adevăr. Lumina dragostei lui Dumnezeu, lumina Mântuitorului care cheamă și caută este cea care îi aduce păcătosului vinovat preafericita veste a harului: paguba ta poate fi îndreptată, poți fi vindecat de blestemul vinei tale și poți deveni liber din lanțurile păcatului.

Un lucru este limpede: nu este suficient să recunosc păcatul care s-a înmulțit în viața poporului nostru sau a altor oameni; nu, ci eu trebuie să-mi văd propria viață în lumina lui Dumnezeu. Și în viața mea păcatul s-a înmulțit în formă înmiită, în gânduri, cuvinte și fapte. În lumina lui Dumnezeu văd că eu sunt primul dintre păcătoși. „*Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!*” (Luca 18,13.) Da, Dumnezeu te cheamă ca să primești har, iertare și pace și nu numai acestea, ci și *putere*, pe care n-ai avut-o înainte. Rănile de moarte ale lui Isus, din care a curs sângele unei împăcări veșnice, deplin valabile, dragostea lui Dumnezeu, care îl cheamă pe păcătosul vinovat ca să primească har, îți arată în același timp un izvor de putere pe care nu-l găsești nici în caracterul tău firesc, nici în intențiile tale. Câți oameni nu-și mistuie anii în luptele împotriva păcatului! Nu este vorba numai despre băut – nu sunt nenumărați oameni legați în păcatul mâniei, sau al lăcomie, sau al poftii carnale? Câte lacrimi amare nu sunt vărsate adesea de oameni care ar dori tare mult să fie eliberați de păcat! Dar ei rămân legați atâta vreme, cât vor să se elibereze singuri. Mulți fac planuri serioase, alții aduc juruințe. Mulți s-au exprimat deja așa: Știu că viața mea, trupul meu, sufletul meu vor fi distruse de această slujire a păcatului. Ei vor să scape de acest lanț - dar vai! după câteva zile sau săptămâni se scufundă înfășurați de ispite mai adânc decât înainte. După multe demarări și multe înfrângeri renunță la împotrivire, satan își duce prizonierii în nenorocire, la pierzare. Este aceasta voia lui Dumnezeu? Nu! Există pentru toți salvare și eliberare, dar numai pe calea arătată de Dumnezeu. Cine vrea să fie salvat din corabia naufragiată, trebuie să urce în barca de salvare – dacă refuză aceasta, va pieri. El poate să strige după ajutor cât vrea pe corabia care se sfărâmă, poate să spună și să spered că nu se va scufunda corabia sau că va mai veni o barcă, una mai bună, pe care o va aștepta – el se va scufunda dacă nu va urca în barca de salvare. Atâta timp cât va face aceasta, el va rămâne un legat care nu se poate elibera singur. Câți oameni n-au disperat pentru faptul acesta! De câte ori nu auzim de la oameni care au înțeles chemarea harului lui Dumnezeu, care au vrut să vină la Isus, această plângere: „Da, dar n-am putere!” Ascultă acest fragment mângâietor de evanghelie, tu, păcătos care suspini: Dumnezeu nu cere de la tine putere, căci El știe că n-ai. Ai pățit ca pasărea din laț, când ai observat că ești legat? Pasărea dă din aripi, vrea să scape, dar nu poate. Se zbate până obosește și în cele din urmă renunță. Nici o speranță! Trebuie să vină altcineva, să rupă lațul, să-i dea libertatea. Aceasta este ceea ce trăiește un păcătos care a fost mai înainte legat: „Binecuvântat să fie DOMNUL, care nu ne-a dat pradă dinților lor! Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat. Ajutorul nostru este în Numele DOMNULUI, care a făcut cerurile și pământul!” (Psalmul 124,6-8.)

IV.

Forța biruitoare asupra puterii păcatului

Trebuie să răspundem limpede la întrebarea: dacă există o eliberare adevărată de sub puterea păcatului. Dacă-l privim pe un rob al unui viciu oarecare, lipsit de putere, în viața căruia s-a înmulțit păcatul încât lucrul acesta este văzut de toată lumea, - mai există pentru el eliberare? *Da, dacă vine la Isus cu sinceritate și încrederea credinței.* Confirmarea este scrisă în 1 Corinteni 6,9-11: „Nu vă înșelați: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, nici hoții, nici lacomii de bani, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii dintre voi. Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru”.

O mare mulțime de oameni a fost adunată într-o seară de martie a anului 1906, în orașelul M. Doi bărbați aparținând claselor sociale mai înalte mărturiseau celor adunați, că Isus Hristos este un Mântuitor viu și prezent, puternic și pregătit să rupă orice lanț al păcatului tuturor celor care se lasă sincer în mâinile Lui. „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi.” (Ioan 8,36.)

Abia fusese rostit ultimul cuvânt, că un grup de doisprezece bărbați au venit spre vorbitori, ca să pună la îndoială sau să critice una sau alta; unii au venit chiar ca să ceară bani. Dar pe unul l-a mânat altă dorință. Acest bărbat murdar, mizerabil, de vreo 50 de ani, a atras imediat atenția asupra lui. Hainele lui mărturiseau cea mai mare sărăcie, cizmele lui, mult prea mari pentru picioarele lui, erau, evident obținute prin cerșit, căci nu puteau să fi fost făcute pentru el. „Ați vorbit despre deplina eliberare. Eu sunt de 20 de ani un bețiv și am ajuns în mizerie prin băutură. Nu pot să trec pe lângă nici un birt, ci trebuie să intru și să beau. Pentru mine nu există nici o eliberare, nu-i așa?”

Era vopsitorul și zugravul L., pe care soția lui, împreună cu singurul lor copil, l-a părăsit în urmă cu aproximativ 15 ani, pe el, bețivul incorigibil, ca mai bine să-și câștige pâinea singură, pentru a-și crește copilul. De atunci, drumul vieții lui L. a început să coboare de-a binelea; el făcea parte dintre figurile cunoscute din oraș care nu mai găsesc nimic de lucru, dar care mai primesc câte un pahar cu țuică drept unică donație de milă din partea birtașilor, la a căror tejghea și-au vândut puterea și fericirea vieții pentru alcool.

Acestui bărbat, mesagerii lui Dumnezeu i-au spus simplu și limpede: Isus vrea să te salveze și poate să te salveze. Dacă te lași sincer în mâinile Lui, atunci El te face liber, așa încât nu vei mai avea nevoie să bei; atunci Isus va înnoi viața ta. Bărbatul a crezut copilărește, simplu, și a spus: „*Cred că Dumnezeu poate și vrea să mă facă liber; mă predau Lui.*”

Ce s-a petrecut apoi ca urmare a hotărârii simple și sincere?

Bărbatul a fost într-adevăr liber din ceasul acesta, alcoolul n-a mai fost pentru el o ispită, el s-a întors la Domnul și a găsit iertarea păcatelor sale multe și grele. El a găsit din nou și de lucru și câștig. Curând și-a văzut de drum într-un costum nou și cu o față schimbată. Astfel a trecut într-o zi pe lângă o cârciumă în care pe vremuri s-a îmbătat adesea. „L., vino înăuntru!” A intrat. „Aici este o bancnotă de zece mărci și un pahar cu țuică pentru tine. Dar un lucru fără celălalt nu poate fi primit. Dacă bei țuica, bancnota îți aparține.” Aceasta era într-adevăr o ispită pentru acest bărbat, care n-a avut de-a face des cu bancnote. Dar le-a refuzat pe amândouă.

Nu mult după aceea, un bărbat necredincios i-a oferit o sumă mare ca împrumut, ca să poată să-și deschidă o afacere proprie. Dar deoarece acest mărturisitor simplu al lui Isus a înțeles că în acești bani existau ispite pentru el, i-a refuzat. Domnul care l-a eliberat îi va netezi și viitorul. Viața lui a devenit într-adevăr o viață nouă, pe care poate s-o vadă toată lumea. Bețivul zdrențaros, decăzut mai înainte, este un meseriaș harnic, cumpătat și un martor devotat pentru Isus, Mântuitorul păcătoșilor pierduți.

Aceasta este deci vestea divină a harului, că pentru păcătosul cel mai decăzut, pentru cel mai mare rob al viciului, pentru ademenitorul împovărat de blestem, pentru oamenii care sunt nenorociți, bolnavi, săraci, acoperiți de rușine, sunt de găsit mântuire și tămăduire depline. Totuși, observă că există numai această singură cale, trebuie să vii la Isus, Mântuitorul, și să te încrezi în El. Ce face El apoi este peste orice gândire omenească. El salvează dumnezeiește, minunat, deplin, pentru trup și suflet, pentru timp și veșnicie. Acesta este lucrul minunat, că această cale este așa de negrăit de simplă și așa de absolut sigură, încât toți pot să pășească pe ea. Să-i spui Domnului crezând: Sunt aici! Isus, salvează-mă! Nu este simplu? „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!” (Romani 10,13.) Îndrăznește, drept urmare, oricine ai fi, și vei vedea că Isus Își ține cuvântul. Este de asemenea un adevăr divin:

„Dragostea lui Isus mântuiește,
Mâna Lui e tare mereu,
Lanțurile păcatului zdrobește
Și face totul, totul nou.”

De curând am văzut două imagini; una arăta o femeie adânc căzută, pe fața căreia viciul, josnicia și violența își săpaseră adânc urmele; cealaltă arăta o făptură omenească plăcută, plină de pace, de pe fața căreia strălucea puritatea și amabilitatea. În ambele tablouri era același om; era povestea inversă a lui Pietro Bandinelli. Aici s-a mers de la adâncimile păcatului la culmile harului.

O creștină i-a dăruit un trandafir alb, cu un cuvânt despre dragostea lui Dumnezeu, păcătoasei adânc decăzute, înstrăinate de Dumnezeu, în toiul vârtejului îndeletnicirii păcătoase. În dimineața următoare, acest trandafir stătea desfrunzit în fața ochilor sărmanei femei, când s-a trezit. Plină de durere a recunoscut în trandafirul alb desfrunzit imaginea a ceea ce fusese ea cândva și ce a vrut Dumnezeu să facă din viața ei; și în același timp o comparație cu ceea ce devenise acum prin păcat. S-a dus la creștina care îi dăduse trandafirul și îi spusese cuvântul despre dragostea lui Dumnezeu. S-a lăsat condusă la Isus și a găsit la El o viață nouă, pace cu Dumnezeu și putere pentru o completă reînnoire a vieții. Ea a început acum, împreună cu acea creștină, să ducă vestea harului acolo unde ea a fost o tovarășă de viciu. Numai câteva luni a mai putut să facă această slujbă a dragostei salvatoare, apoi a plecat acasă, la Mântuitorul ei, în pacea lui Dumnezeu, cu inima preafelicită. I s-a pus un trandafir alb în sicriul alb și în alaiul ei mortuar mergea un grup al celor disprețuite, pe care le chemase la Isus.

Pe lângă aceste imagini de fapte omenești, legate mai înainte, prinse în lațul păcatului, am putea desena mulți tineri și chiar mulți bărbați, care prin slujba păcatului și-au sfârșit fericirea vieții și speranța sau fericirea căsniciei. Acolo n-a fost nici o putere pentru a rupe lațul; abia dacă un asemenea om legat în păcate vine la Isus, găsește puterea. Este valabil și despre viața ta că s-a înmulțit păcatul? Du-te la Isus – aici este vindecare și iertare, aici este *izvorul puterii*. Spune-I cu toată încrederea cine ești, cât de slab ești, de câte ori te-ai poticnit. Spune-I că nu s-a ales nimic din toate intențiile și juruințele tale și din încercările evlavioase, decât noi înfrângerii. Atunci vei vedea ce înseamnă o viață în care puterea lui Hristos stă peste slăbiciunea unui om născut în păcate.

Poate că ești liber de viciul evident – cu toate acestea, prin păcat ești un om legat, care trebuie să devină liber. Și cel mai virtuos om are nevoie de reînnoirea vieții prin har și prin sângele lui Isus. El a fost mai înainte pe calea largă, care duce la osândă, așa că poate el să se considere cât de bun vrea. Dar dacă a devenit un mântuit al lui Isus Hristos, atunci Dumnezeu spune despre el: „*Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.*” (2 Corinteni 5,17.)

V.

Putere pentru lupta vieții

Dar este numai lupta cu păcatul cea care cere putere? Nu este toată viața modernă, care îi înconjoară și pe creștinii întemeiați, o atmosferă mistuitoare de putere? Prezentul a fost numit pe drept „o vreme devoratoare de nervi”; instituțiile de boli nervoase, care cresc ca ciupercile din pământ, care se pare că sunt toate ticsite, casele de nebuni construite, care sunt permanent în lărgire, oamenii nervoși pe care îi întâlnim în toate categoriile profesionale sunt o dovadă suficientă pentru consumul excesiv de încordare psihică. Odihna nopții, adesea scurtată, nu mai poate înlocui consumul zilnic. Nu-i de mirare! Pretenția crescândă în randamentul intensiv consumă putere la bărbat și la femeie.

Poșta și telegraful își fac datoria față de noi, așa că până într-un anumit grad luăm parte la toată viața globului pământesc. Nu numai omul de afaceri, care primește în fiecare dimineață 20 sau 50 de scrisori, nu, toți suntem în situația să simțim și noi aceleași evenimente foarte îndepărtate, suntem și noi atinși de ele.

Gândurile noastre zboară pe aripile ziarului în jurul întregului glob pământesc. Ce se petrece important sau înspăimântător în China sau în America de Nord, omul înregistrează neliniștit în creierul lui. După ce ziarul ți-a ținut în fața ochilor caleidoscopul evenimentelor pământești în 50 sau 60 de imagini alternând repede, traversezi strada, mergi cu tramvaiul sau cu metroul din nou la muncă. La fiecare pas, în fiecare minut o nouă imagine, oameni care se succed. Totul stă sub semnul agitației.

Oare unde este stația de combustibil unde omul modern înlocuiește această cheltuială neîntreruptă de energie nervoasă și intelectuală? Majoritatea oamenilor nu știu nimic despre un asemenea izvor de putere. Ei pățesc ca muncitorii din topitoria de plumb sau din întreprinderi asemănătoare. Ei știu că această atmosferă le consumă puterea, le scurtează durata de viață, dar muncesc mai departe pentru că nu văd altă cale ca să se întrețină pe ei și pe familiile lor. Oare nu există un izvor de putere care să ajungă pentru a înlocui consumul vieții moderne, astfel încât omul să-și îndeplinească datoria zilnică în pace și cu bucurie și să-și încheie ziua cu recunoștință și cu inima mulțumită?

Pentru creștinul credincios, acest izvor de putere este relația cu Domnul prezent, cu care umblă de mână. Acest izvor de putere curge în mod deosebit în *cămăruța de rugăciune*. Ai tu una? Ai tu un loc unde poți să vorbești cu Dumnezeu veșnic, să-ți verși inima, să-I aduci grijile tale, să lași jos toate poverile tale? Îl cunoști pe Prietenul atotputernic, veșnic, care pune să se strige în inima oamenilor secolului al XX-lea cuvântul lui Moise: „Locuința ta este Dumnezeu cel etern și dedesubt sunt brațele cele eterne” (Deuteronom 33,27)? Dacă nu-L cunoști și nu-L ai ca Prieten, atunci curentul de aer al acestei vieți te va purta ca pe pleavă. Vei fi mânat, hăituit de evenimentele zilei și de îndatoriri și amprenta vieții tale va fi lipsa de pace. Altfel este cu un copil al lui Dumnezeu, care stă în legătură cu Domnul slavei, cu lumea nevăzută.

În Cuvântul lui Dumnezeu este scrisă această făgăduință: „*Puterea ta să țină cât zilele tale!*” (Deuteronom 33,27.) Ce cuvânt pentru timpul prezent!

Rugăciunea de credință a unui creștin credincios trage puteri din lumea de sus în programul zilei, în munca pământească, în toată responsabilitatea și primejdia vieții, la fel și în viața de familie.

O, rugile sfinților!
Fără puterea din voi,
Nimic nu-i folositor,
Nici în bine, nici în nevoi.
Pas cu pas
Ajută-n impas,

Și în prăbușire,
Ca și-n biruire.

Această strofă este compusă de ministrul von Pfeil, un martor al credinței, un ucenic devotat al lui Isus. El este același bărbat în casa căruia a venit odinioară Frederic cel Mare într-un ceas dis-de-dimineată și i-a poruncit slujitorului să-l cheme imediat pe ministru. Dar împăratul a primit de la bătrânul slujitor răspunsul: „Maiestatea Voastră, iertați, nu am voie să-l deranjez acum pe stăpânul meu.” Împăratul s-a așezat și a așteptat. După o vreme, Pfeil a intrat și l-a salutat pe împărat cu cuvintele: „Maiestatea Voastră să mă ierte, am avut de vorbit cu Cel de sus.”

În panteon stă, printre busturile de bronz ale generalilor marelui împărat, bustul generalului de husari, Wilhelm Sebastian v. Belling. Este bărbatul care cu 10 escadroane, două batalioane slabe și șase tunuri a apărut victorios de-a lungul a doi ani Vorpommern împotriva a 15.000 de suedezi. Acest general, care umbla printre ofițeri și husari ca un tată, începea fiecare zi cu rugăciune pe genunchi. El cerea sprijinul lui Dumnezeu pentru fiecare zi, pentru fiecare bătălie. Biblia lui, în care citea zilnic, îl însoțea pretutindeni. Mulți l-au auzit seara, în camera lui, rugându-se și mulțumind cu glas tare pentru ajutorul și ocrotirea Dumnezeului său.

Cel care în zilele de adâncă strâmtorare a putut să-l încurajeze și să-l îmbărbăteze pe împăratul lui fără credință, n-a fost tot un martor și mărturisitor al lui Isus? Atunci, în tabăra de la Bunzelwitz, când în ceas nocturn Zieten a ridicat mâna: „Maiestate, Aliatul nostru de acolo de sus nu ne va lăsa!”, n-a fost un fel evlavios de a vorbi. Acest bărbat stătea pe temelia de stâncă a credinței, el l-a pus la socoteală pe Dumnezeul atotputernic.

Credința așează atotputernicia lui Dumnezeu în fața dificultăților vieții. Ea înalță capul și spune în fața dușmanilor ei împreună cu acel martor al lui Dumnezeu: „Dumnezeu și eu: aceasta este întotdeauna majoritatea.”

Deschide-ți Biblia și citește în Cuvântul infailibil, veșnic: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri. și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4,6-7). Acum știi cum este adevărata stație de combustibil. Un copil al lui Dumnezeu are nevoie de acest loc liniștit, unde poate să vorbească cu Dumnezeul lui și de orele sau sferturile de oră când poate să citească Cuvântul lui Dumnezeu; lucrul acesta este mai necesar decât pâinea pentru hrana trupească. „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci omul trăiește cu orice iese din gura DOMNULUI” (Deuteronom 8,3). Aceasta este literalmente adevărat. Un creștin credincios va avea atâta prospețime și capacitate de muncă, cât și-a luat în liniște de la Dumnezeul veșnic. El va găsi în Cuvântul lui Dumnezeu, pe calea devoratoare de putere a vieții, acele taine de putere și de bucurie pe care un martor foarte încercat al lui Dumnezeu, pe calea lui grea le-a exprimat astfel: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și plăcerea inimii mele, căci sunt numit după Numele Tău, DOAMNE, Dumnezeul oștirilor” (Ieremia 15,16). Când Cuvântul lui Dumnezeu îl prezintă pe credincios, care în toiul vieții își trage puterile din relația cu Dumnezeu, spune: „El este ca un pom sădit lângă niște pâraie de apă, care își dă rodul la timpul său și a cărui frunză nu se veștejește; tot ce începe duce la bun sfârșit” (Psalmul 1.3). (Citește și Iosua 1,7-9.) Cât de grea este viața pentru aceia care nu pot fi niciodată singuri! Aceasta nu privește numai cazărmile și vapoarele, ci și multe case de diaconese și instituții asemănătoare. Un creștin devotat, care a slujit cu ani în urmă în Metz, și-a găsit cămăruța de rugăciune într-o șură neînchisă de cărbuni, până când a fost descoperit acolo într-o zi și i-a fost închis locul liniștit. Acum trebuia să răzbată fără cămăruța lui de rugăciune, și a răzbit – dar a fost o lipsă dureroasă. Isus are suficientă putere ca să-i facă pe ai Săi să treacă prin viață cu capul ridicat.

El este un Prieten care are întotdeauna un sfat, care poate să mângâie întotdeauna – cine-L cunoaște, are o dorință adâncă să fie singur cu El.

VI.

Râul de pace

Un misionar întors din China a povestit de curând cum drumul lui l-a dus în provincia Hunan, pe unul dintre cei trei cei mai înalți munți și de aceea sfințit. Pe acest munte este o mănăstire budistă, un loc de pelerinaj al cărui idol ar trebui să aibă puteri făcătoare de minuni. Acest idol, o piatră diformă, ar fi căzut din cer, după legendă. Ea stă în mijlocul unei încăperi mari de templu și după rânduiala mănăstirii, ea trebuie neîntrerupt să fie înconjurată de către preoții idolului, care strigă, cântă și dansează. Deoarece aceștia firește că obosesc după o vreme, corul dansator este schimbat după un timp, așa că acești preoți cu figuri serioase înconjoară piatra neîncetat. Și aceasta se petrece acum de peste 2000 de ani. Această mănăstire exista deja înainte să Se fi născut Fiul lui Dumnezeu; milioane de oameni urcau anual, ca și astăzi, pe această culme abruptă, adesea atingând pământul cu fruntea. Este impresionant să auzi cum aceste cete de oameni, tineri și bătrâni, vin în parte de la mai multe sute de mile, ca să caute la această piatră: mântuire, pace, fericire, sănătate, binecuvântare. Dar vai! nimeni nu le-a putut găsi acolo. Iarna trecea, primăvara venea, soarele topea zăpada, florile înfloreau, vara și toamna se duceau și iar venea iarna – de două mii de ori; și preoții tot mai dansează în jurul pietrei, și mereu vin cetele imploratoare, căutătoare de oameni, și iar se întorc acasă, și încă se mai spune: nu este pace! Preoții idolului și sârmanul popor au coborât în mormânt fără nădejde, fără pace – ei n-au găsit aceea după care suspina inima lor.

Spune, prietene, tu ai găsit aceasta? Tu nu te-ai născut în țară de păgâni; tu ai auzit despre dragostea lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos ca să-i mântuiască pe păcătoșii pierduți. Dumnezeu n-a aruncat o piatră moartă pe acest pământ – nu, El L-a trimis pe singurul, preaiubitul Său Fiu. Câtă îndurare a fost în inima Tatălui, încât L-a trimis pe Acela „care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei lui”! (Evrei 1,3.) A venit Isus, Domnul slavei. Inima Lui a fost plină de îndurare coplesitoare, dragostea L-a adus aici jos. El S-a încărcat cu povara unei lumi pierdute de păcătoși, ca să-i împace pe oamenii vinovați cu Dumnezeul sfânt - și pe tine! Ești tu împăcat? El a adus mângâiere, ajutor și îndurare, toate după care suspinau acele milioane de pelerini chinezi și suspină toate inimile oamenilor. El strigă: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” (Matei 11,28.)

Oare unde sunt oamenii din jurul nostru care pot spune: Pacea lui Dumnezeu este partea mea!? Că vremea noastră, care stă sub semnul traficului și al concurenței fără scrupule, poartă în exterior pecetea grabei și a lipsei de pace, aceasta nu ne poate mira. Dar cu cât mai agitată devine viața, cu atât mai mult izbucnește din inimile oamenilor dorul adânc după pace, cu atât mai mult se citește pe fețele lor că sunt nefericiți. Aceasta străbate toate păturile sociale ale poporului nostru. În palatele bogaților, în colibe săracilor, peste tot locuiesc oameni fără pace, care caută fericirea adevărată. Este dorul oamenilor care se luptă cu nevoia vieții, al oamenilor împovărați de vină din toate stările, până jos, între zidurile închisorii. Încă nu sunt multe săptămâni de atunci, când am văzut în fața mea, într-un oraș mare, multe sute de oameni care căutau pace. Ce ciudat, primul care a venit a fost un profesor de istorie a artei; și ultimul? – un infractor tocmai eliberat din închisoare. În acele cincisprezece zile care au fost între cele două întâlniri, au putut fi văzuți oameni de afaceri bine situați și vagabonzi de cea mai murdară speță, fete înșelate, fii care erau învrăjbiți cu părinții lor și între ei, din nou, copiii înfloritori ai unui director de bancă, femei nefericite în căsnicie, învățători și învățătoare. Oare ce căutau toți acești oameni? Pacea cu Dumnezeu, siguranța iertării vinei lor, siguranța harului. Ce veste pentru generația fără pace: un râu de har, un râu de pace pentru inimă și de fericire liniștită parcurge această vreme – un râu ascuns și totuși de găsit pentru toți. Modernul căutător de izvoare pășește peste nisipul uscat din sud-vestul Africii; deodată,

bastonul întins care caută se mișcă spre pământ printr-o forță tainică – aici este un râu subteran! El crede în acest semn, sapă, găsește râul ascuns – astfel găsesc mulți, mulți în zilele noastre, în nisipul uscat al acestei vieți, râul ascuns al păcii. Atunci cântă:

Pace-am găsit cum am vrut,
Pace cum n-am cunoscut.
Bucuros privesc în sus,
De când mă-ncred în Isus

Noi, oamenii, purtăm toți în noi, sub hainele diferite ale clasei noastre sociale, ale instruirii și ale educației noastre, aceeași inimă, o inimă rea și păcătoasă din tinerețe deja, și totuși făcută de Dumnezeu și căutată de Dumnezeu. Toți stau sub cuvântul: „Căutați pe DOMNUL cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape” (Isaia 55,6). Da, câți nu însetează după pace! Câte unul chiar, când aude Evanghelia adevărată, ajunge la această hotărâre: Dacă există aici pe pământ această pace, atunci vreau s-o am! Unde este ea de găsit? Da, dragă omule, ea nu este de găsit în succesele, în plăcerile și averile unei lumi fără pace. Am putea prezenta ca mărturie nenumăratele scrisori ale oamenilor nesatisfăcuți, care după toată plăcerea, agonisirea și averea, unii ajung la dezgustul față de viață, alții la disperare. Vrem să publicăm mai jos două mărturii neîndoielnice spre dovadă că inima omului nu poate găsi nici în plăcere, nici în desfătare, nici în onoare, nici în bogăție fericirea, pacea după care tânjește. Primul martor este baronul foarte demn de stimă, amiralul austriac von Sterneck, același care cu cuirasatul „Ducele Max” a decis victoria în bătălia maritimă de la Lissa, în 20 VII 1866, prin aceea că a scufundat nava-amiral italiană, „Re d’Italia”. El scria în jurnalul său, în 14 VIII 1866, deci în zilele celui mai mare succes și ale celor mai înalte onoruri:

„Am învățat în sfârșit să mă cunosc și convingerea mea nu s-a înșelat – bătălia de la Lissa a trecut; cred că omul nu poate avea un dispreț mai mare față de moarte, decât am avut eu. N-a fost numai aceasta, că nu m-am gândit deloc la primejdia care era de jur-împrejurul meu – numai dedicat misiunii comandantului, n-am știut că mă poate lovi un glonț sau orice altă primejdie. O singură dată m-am gândit, în cazul unei ghiulele care a explodat lângă mine: Și dacă ai fi fost lovit? Gândul acesta n-a trezit decât indiferență. Am manevrat bine, totuși nu merit ce spun toți oamenii, că celelalte corăbii au manevrat greșit. ... Acum începe vânătoarea după decorații – invidia a izbucnit în flăcări vii; ce se va spune despre mine peste un an? Dacă ați știți cât de indiferente îmi sunt toate acele vechituri – dacă ați știți cu câtă plăcere aș da toată onoarea pentru a câștiga un pic de speranță, de credință pentru viitor, dacă aș putea deveni numai un pic mai fericit – dacă ar mai fi posibile iluzii pentru mine! ... Pe de o parte, până de curând am crezut că mă umple armonia, dar nici acest sentiment nu există – totul este gol – gol! Ce-mi lipsește? Mă întreb zadarnic – nu știu – odihna pe care nu pot s-o găsesc. – Oare sunt așa de ambițios, încât nu voi mai fi niciodată mulțumit? Și ce sunt toate aceste onoruri de care am parte, decât fleacuri goale, prostești! Și eu să fiu fericit? –”

Imaginează-ți-l pe acest erou, cum stă pe puntea de comandă, cum în strigătele de bucurie și de triumf ale echipajului său scufundă în adânc nava-amiral dușmană. Imaginează-ți cum bărbatului viteaz, devotat, i se prinde în piept cea mai înaltă decorație - și apoi citește ce a încredințat într-un ceas liniștit paginii discrete, ceea ce a devenit cunoscut abia mult timp după moartea lui: adevărul inimii lui. Acolo auzi că el ar da cu plăcere toată onoarea pentru un pic de speranță și credință pentru viitor, ca să devină puțin mai fericit! Ascultă strigătul sufletului său: „Totul este gol – gol! Ce-mi lipsește? Mă întreb zadarnic – nu știu – odihna pe care nu pot s-o găsesc!”

Înțelege astăzi că inima ta strigă și însetează după Isus! Ce mărturie, că nimic pământesc nu poate să aducă inima omului la pace; aceasta numai Isus poate s-o facă. El îi arată păcătosului, prin Cuvântul Său și prin Duhul Său cel Sfânt, păcatul și blestemul păcatului, dar

i-l arată și pe ce Cel care ia vina și blestemul. Apoi Isus aduce inima la pace. El dezleagă întrebarea: „Ce-mi lipsește?” Atunci inima ta privește în marea dragostei și a harului lui Dumnezeu, în nădejdea casei veșnice a Tatălui. Atunci poți să spui cu adevărul inimii: „Nu-mi mai lipsește nimic! Domnul a devenit partea mea pentru totdeauna!”

Celălalt martor este prințul Talleyrand, marele diplomat, cunosătorul isteț de oameni, căruia i-a reușit totul. Acest bărbat, la 34 de ani devenise deja episcop romano-catolic, dar apoi și-a ocupat locul printre conducătorii revoluției franceze; a fost trimis în exil, mai târziu grațiat; transferat în starea laică, a obținut dreptul să se căsătorească; a fost ministru plenipotențiar, ministru, prim-ministru, sfătuitorul apropiat al lui Napoleon; apoi a devenit la timpul potrivit adversarul acestuia, ca să se avânte curând ca purtător foarte influent al monarhiei de Bourbon. A fost geniul diplomatic care la Conferința de la Viena a apărat cu mult succes interesele Franței față de toți dușmanii. Cu toate că era ministru și primul sfătuitor al casei de Bourbon, după revoluția din iulie a devenit slujitorul lui Ludovic Filip.

Astfel și-a schimbat Talleyrand de cinci ori stăpânii și programul și a stat totuși de fiecare dată pe treptele cele mai înalte. Acest bărbat, care a putut și a cunoscut totul, posesorul a 30 de milioane, posesorul de moșii și castele, proprietarul celor mai înalte decorații ale Europei, a scris la a 83-a aniversare a sa, cu un an înainte de moartea sa (17.05.1838): „Iată, au trecut 83 de ani! Câte griji! Câtă ostilitate! Câte încurcături rele! Și toate fără nici un alt rezultat, decât totală istovire a trupului și a minții, neliniște în privința trecutului și un sentiment adânc de descurajare și disperare în privința viitorului.”

Acești doi bărbați, care au stat pe culmile vieții pământești, au trebuit să afle în aceeași măsură ca toți cei în situații de viață defavorizate sau cele mai defavorizate, că cu succesul pământesc sau cu desfătare, inima nu este saturată, setea nu este potolită. Este valabil pentru orice desfătare pământească și câștig și succes ceea ce Domnul a spus la fântâna lui Iacov, din Sihar: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el un izvor de apă, țâșnind în viața veșnică” (Ioan 4,13-14).

Dacă vrei să ajungi la râul păcii, inima ta trebuie să fie salvată din blestemul păcatului! Trebuie să găsești un Prieten care să-ți ia cauza neliniștii, ceea ce te desparte de acea lume a păcii, de acea Împărăție a luminii – trebuie să-L găsești pe Isus! Trebuie să trăiești ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu prezintă ca adevăr și realitate pentru orice credincios: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult!” Dumnezeu strigă râului de oameni fără pace: „Cine însetează să vină și cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22,17.) Această realitate, că Fiul lui Dumnezeu a venit din cer, că S-a împovărat cu blestemul păcatului tău, că a luat asupra Sa judecata, pedeapsa păcatelor tale și că acum este prezent, o personalitate reală, un Mântuitor salvator – să apuci această realitate, să chemi, crezând, Numele acestui mare Mântuitor, aduce mântuire, viață și pace pentru orice inimă sinceră. Spune-I acestui Mântuitor prezent cine ești și ce te apasă: povara conștiinței tale. Spune-I nemulțumirea ta, golul pe care îl simți, tristețea care te cuprinde în orele liniștite, deznădejdea ta când privești în veșnicie. Spune-I tot – varsă-ți înaintea Lui toată inima! Isus vrea să fie refugiul tău, salvatorul și ajutorul tău.

Dacă privești înapoi, pe drumul vieții tale, vezi mult păcat. Încearcă numai o dată să numeri toate cuvintele dure, amare, capricioase sau pe toți oamenii cărora le-ai făcut rău! Poate a fost și mama ta printre ei și câte un altul care te iubea cu adevărat? Da, ce capitol de vină în istoria vieții tale, care poartă titlul: duritate, nerecunoștință și dragoste neglijată. Cartea vinei din viața noastră are multe capitole, unele deosebit de întunecoase. În cărțile lui Dumnezeu sunt scrise lucruri pe care omul ar prefera să le uite, numai de-ar putea. El nu le poate uita; există o extraordinară contabilitate dublă pentru păcatul omului: înscris sus, în cărțile judecății divine – în aceste acte judecătorești nu există nici o greșeală, nici o eroare! -

și înregistrate aici jos, pe pământ, în registrul de datorii pe care fiecare îl poartă cu sine, vrând-nevrând, numit conștiință.

Dacă vei spune cumva: „Nu cred în lumea nevăzută!”, atunci te întreb: Crezi în conștiința ta? N-a vorbit ea și mai vorbește și astăzi? Poți să diseci multe cadavre, nu vei găsi nici o conștiință - și totuși există, așa de puternică, așa de violentă, încât poate să-ți facă inima să aibă palpitații, să-ți alunge somnul, să-ți aducă în amintire figuri de oameni morți de mult. Ea îți poate striga la ureche cuvinte care au fost rostite acum 10, 20 de ani. Da, lucrurile nevăzute sunt realități – *păcatul tău este realitate*, un fapt adevărat; el te transformă înaintea lui Dumnezeu într-un om vinovat, el îți răpește pacea inimii, îți închide drumul spre acasă, în casa lui Dumnezeu, te aduce sub blestem, te face să fii fără pace, nefericit pentru acest timp, te duce în fața tronului de judecată al Judecătorului veșnic, incoruptibil, te duce în iazul de foc al pierzării veșnice. Ce putere imensă, care dă naștere la asemenea efecte pentru timp și veșnicie!

Dar lăudat fie Dumnezeu! că și crucea de pe Golgota este o realitate! Pe cât de sigur că trăim, că suntem și gândim și ne privim reciproc, atât de sigur este că Fiul lui Dumnezeu a atârnat pe cruce ca un criminal vinovat, condamnat – Cel nevinovat, vinovat pentru vina mea, Cel sfânt și curat, condamnat și judecat ca Chezaș în locul meu, ca această fericită Evanghelie să fie propovăduită într-o lume de păcătoși vinovați: „El a făcut pace prin sângele crucii Lui!” (Coloseni 1,20.) O, fericită realitate! – Acest Mântuitor și Salvator „este aproape de toți cei care-L cheamă, de toți cei care-L cheamă în adevăr!” (Psalmul 145,18.) Isus este aproape de tine, omule fără pace – El vrea să-ți salveze viața de blestemul păcatului, vrea să-ți vindece conștiința. Câți au venit la El, fără pace și împovărați de vină și au deplâns înaintea Lui toată povara lor, dacă au privit, crezând, în rănile Lui de moarte, au găsit pace, au devenit fericiți. Răul păcii s-a vărsat în inima lor; ei au primit mărturia Duhului Sfânt: toată vina iertată, conștiința vindecată – siguranța harului și pacea cu Dumnezeu au devenit partea lor.

Aceasta este viața veșnică. Trebuie s-o primești aici pe pământ! Dincolo de moarte n-o mai poți găsi: „Cine crede în Fiul *are* viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el!” (Ioan 3,36.) Acest râu de pace este suficient ca să facă inima fericită și ochii strălucitori chiar și în ziua încercării. Acest râu este suficient ca să spui printre lacrimi, chiar și atunci când trebuie să-ți îngropi ce ai mai drag: „Sunt fericit în Domnul!” El ajunge ca în grele dureri trupești să-L lauzi pe Acela care este pacea noastră.

Un bărbat tânăr, operat fără rezultat din cauza unei boli grele de cancer, privea spre moarte în spital. Fața lui strălucea în pacea lui Dumnezeu, în ciuda durerilor grele. Era singurul fiu al unei mame care a pus să fie fotografiat puțin înainte de moartea lui. O fotografie minunată! Zăcea acolo cu ochi strălucitori, un tânăr muribund pe patul lui de boală, și totuși, pe fruntea lui această întipărire a vieții veșnice. Când după câteva zile de la fotografiere mama a venit în atelierul fotografului, acesta a spus: „Oare pot să vă întreb ceva? Știe domnul, fiul dumneavoastră, că trebuie să moară?” „Da, sigur că știe”, a fost răspunsul. „Cum este posibil așa ceva!” a exclamat fotograful, „un om așa de tânăr, așa de strălucitor de fericit, care totuși știe că trebuie să moară! Eu fotografiez așa de mulți oameni sănătoși, care au totul și cu greu am vreodată un asemenea noroc, să văd o astfel de pace pe vreo față!” Atunci a putut această mamă să-i mărturisească fotografului unde se găsește acest râu.

O, suflete, ești invitat
Să cauți acest râu minunat,
Ce are liber, puternic curs –
O, crede, pentru tine-a curs!

Prealăudatul nostru Domn a spus ucenicilor Săi, în noaptea suferinței Sale acest cuvânt: „Vă las pacea; vă dau pacea Mea: Eu nu vă dau cum dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici

să nu se înpăimânte!” (Ioan 14,27.) Aceasta este o realitate trăită pentru credinciosul care a găsit la inima lui Isus această pace și se știe acum purtat de mâinile harului. El recunoaște și spune: „*Am găsit pace!*” Ce mărturie frumoasă a dat cândva la locul de pansare un ofițer grav rănit! Maxilarul lui era zdrobit; nu putea vorbi. El i-a arătat medicului că voia să scrie; i s-a dat hârtie și creion. Atunci a scris aceste ultime cuvinte ca rămas-bun către soția sa: „Pace adâncă, ca un râu!” - „Și mărturia este aceasta: că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică!” (1 Ioan 5,11-13.)

VII.

Marea de îndurare

În 16 ianuarie 1907, prințesa Mary Liewen, rusoaică, zăcea în Lausanne (Elveția), arsă grav, muribundă în patul ei. Avea 30 de ani și în timpul războiului ruso-japonez i-a îngrijit pe răniții ruși ca soră medicală. În Extremul Orient a făcut ca dragostea lui Isus să lumineze în inimile multor soldați ruși suferinzi și muribunzi. Pe ea n-au interesat-o strălucirea și comoditatea castelului părintesc, unde îi stătea la dispoziție toată bogăția acestei vieți. Ea l-a slujit Fiului veșnic al lui Dumnezeu, care a spus El Însuși: „Fiul Omului n-a venit să l se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Matei 20,28). Dumnezeu a înzestrat-o pe această slujnică a lui Isus Hristos cu o sănătate tare și cu o inimă veselă în Domnul. Deoarece inima ei se odihnea în dragostea lui Dumnezeu, ea a rămas sănătoasă și neclintită în toate spaimele războiului, în evenimentele copleșitoare din marile înfrângeri ale armatei rusești. Astfel s-a întors acasă, dar nu ca să se odihnească, ci pentru a deveni mai capabilă să slujească Domnului pentru bolnavi. În dorința de a câștiga o pregătire mai temeinică în serviciul sanitar, a mers într-un spital din Lausanne. Într-o dimineață era ocupată să îmbrace un copil sărman adus acolo pentru îngrijire. În acest timp a ajuns prea aproape de focul din căminul deschis și într-o clipă a fost în flăcări, iar acestea au putut fi stinse abia când îngrijitoarea a fost arsă mortal. Când a fost culcată într-un pat, a pus să i se citească Psalmul 23: „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic. ... Chiar dacă aş umbla prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău: pentru că Tu ești cu mine; toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.” Ea a ascultat Cuvântul lui Dumnezeu cu mare bucurie și s-a rugat tare: „Doamne, Îți mulțumesc că m-ai mântuit.” Apoi a spus: „Dacă Domnul vrea să trăiesc, sunt mulțumită; dacă vrea să mor, sunt mulțumită; totul este bine, nu mă tem de nimic.” Când i s-a spus că moartea ei este aproape, a mulțumit cu bucurie și a spus că este foarte fericită, că moare cu plăcere. După ce a stat culcată liniștit o oră, s-a ridicat dintr-odată în șezut în pat, a întins mâinile și a spus: „*Isus mă cheamă!*” Apoi a căzut la loc și la scurt timp și-a dat ultima suflare.

Ea a auzit și a văzut în ultimele ei clipe ceva care ceilalți care erau prezenți n-au auzit și n-au văzut. Ea l-a văzut pe Isus, care o chema. Dar această lume a luminii în care a privit, n-a fost pentru ea o lume străină, nu, era patria ei. Ce pace adâncă a fost la acest pat al morții, ce siguranță a plecării acasă la Dumnezeu, în casa Tatălui! La vestea despre această moarte a fiicei ei, mama princiară a scris următoarele cuvinte medicului din acel spital: „Sunt fericită că fiica mea a lăsat în urmă o dâră atât de luminoasă pe calea ei și-L laud pe Domnul care a luat-o la El fără s-o ducă prin suferințe prea adânci. Mă bucur cu ea că o știu la Mânuiorul ei și-L preaslăvesc din toată inima pentru că iubitul meu copil a fost martorul Lui viu pe pământ. Pentru copiii lui Dumnezeu nu există moarte, căci Hristos a biruit moartea pentru a ne da nouă viața.”

Ce viață! Ce moarte! Acolo n-a fost în fața morții de reglat nici un cont de datorii – acesta a fost reglementat definitiv, pentru veci, pe Golgota; de aceea a fost pace adâncă. A fost o reprezentare a cuvântului: „Căci nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine și nici unul nu

moare pentru sine. Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului.” (Romani 14,7-8.) La acest pat al morții a stăpânit moartea? În nici un caz – acest copil al lui Dumnezeu *avea viața veșnică*, ea a murit sub har, ea a fost proprietatea scump răscumpărată a lui Isus. Aici s-a revelat în totul viața veșnică, cea dată de Dumnezeu. Aceasta a fost mai puternică decât rănilor mortale ale arsurilor, primite în slujba dragostei. Ce pace adâncă! Și la urmă, privirea în lumea nevăzută până atunci, trăirea: „*Isus mă cheamă!*” Apoi plecarea liniștită acasă la iubitul ei Domn – totul har. Ferice de omul care știe aceasta: sunt sub har, bunăvoința Tatălui mă însoțește, brațele de har ale lui Isus mă poartă.

Scriptura vorbește despre o *mare de îndurare*: „Va arunca în adâncul mării toate păcatele noastre” (Mica 7,19). În această mare aruncă Dumnezeu munții de păcate și munții de vină ai oricărui păcătos care vine crezând la Isus. Dar nu numai aceasta. Cel astfel eliberat de vină și blestem privește într-o mare nemărginită a harului și a dragostei lui Dumnezeu. Scriptura spune despre aceasta: „ca să puteți înțelege pe deplin, împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să vă umpleți de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3,18-19). Această mare de îndurare este o mare fără furtuni, fără stânci și fără bancuri de nisip. Lărgimea ei se întinde peste toată viața și relațiile vieții unui copil al lui Dumnezeu, lungimea ei merge până în vecii vecilor, adâncimea ei ajunge până jos, în orice nevoie și orice slăbiciune a firii noastre omenești, înălțimea ei ne înalță la o cunună eternă, „ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus.” (Efeseni 2,7.)

Ce transformare a vieții când păcătosul, mai înainte căzut sub judecată, vine sub har și știe: sunt un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu; trăiesc, muncesc, slujesc sub mâinile ridicate ale binecuvântării, sub ochii iubitori ai iubitului meu Domn și Mântuitor, Isus! Iată un om iertat, pe drumul vieții căruia slujesc într-adevăr îngerii lui Dumnezeu, ca să-i păzească drumul, să întoarcă nenorocirea de la el. Pentru un asemenea om, visul lui Iacov a devenit o realitate. Poate că circumstanțele vieții lui sunt dure și dificile, ca acea piatră pe care Iacov și-a culcat capul noaptea în pustie. Dar acolo, deasupra lui, este un cer deschis, o scară pe care îngerii lui Dumnezeu urcă și coboară. În timp ce el trece prin viața pământească, din inima și din gura lui Dumnezeu răsună în inima lui cuvinte de har veșnic și făgăduință. (Citește Geneza 28,10-22.)

Un ofițer german mai în vârstă, ajuns la pace, câteva săptămâni după convertirea sa a exprimat aceasta într-o scrisoare astfel: „Domnul n-a lăsat să înceteze harul Lui care se revarsă; el ajunge până la ceasul acesta prin zilele și nopțile mele, iar eu învăț treptat să trăiesc, să acționez sub plinătatea lui amănitoare de la început.” Această plinătate a harului a fost suficientă. Bărbatul care a scris acestea a plecat acasă cam nouă luni mai târziu, în triumful credinței; el a adormit în sunetele unei cântări cântată de soția și de copiii lui, în care se spune:

Nu mai am beznă pe cale;
În strălucirea sa,
Mi-a răsărit un soare,
La cruce, pe Golgota.

Ar putea gândi câte unul, care are permanent contact cu oameni sus-puși și cultivați, că o viață dumnezeiască atât de limpede conștientă, profund întemeiată, ar avea o anumită cultură omenească sau o înzestrare intelectuală deosebită pentru supoziție. Aceasta ar fi totuși o eroare. Viața dumnezeiască, veșnică, înlocuiește adesea, în mod surprinzător, instruirea și educația oamenilor de rând. Ca o mărturie a acestei vieți sub har publicăm aici un fragment

din scrisoarea unei tinere slujnice. Ea scria puțin timp după convertirea ei: „M-am împăcat definitiv cu o fată rivală, cu care eram mereu în ceartă; acum ne iubim mult; de trei zile plecăm genunchii împreună și I-am făgăduit lui Isus că nu vom neglija aceasta în nici o zi. Și cum simt apropierea Mântuitorului meu! Nici nu pot să vă spun cât de fericită sunt! Umblu neîncetat încolo și-ncoace ca în vis, abia cuprinzând marea fericire că pot să mă numesc un copil al lui Dumnezeu. Da, mă rugam și înainte de aceasta, de cele mai multe ori culcată comod în pat și pe lângă aceasta gândindu-mă la tot felul de alte lucruri, așa că atunci când spuneam „Amin!” nu știam cum și ce mă rugasem. O, ce cu totul altfel este acum în inima mea! Acum am ajuns la cunoștința că Isus n-a fost ținut pe cruce de către acei mercenari (pe care eram mereu mânioasă că au putut să facă așa ceva), ci eu și multele mele păcate am făcut aceasta. Dar sângele Lui sfânt, care a curs acolo, mi-a adus și mie împăcarea; sunt convinsă de aceasta și nu mai vreau decât să mă țin de El; El m-a scos din pustie; laudă și mulțumire Lui în toți vecii pentru aceasta!” Fata aceasta simplă a spus apoi că la serviciu a compus câteva versuri, pe care le-a notat:

„La inima Ta am salvare,
La inima Ta-i minunat!
Toată-ngrijorarea-mi dispăre,
Cu sânge m-ai răscumpărat.
M-am dat să fiu al Tău și iată:
Trup, suflet și viața mea toată.

Păstrează-mi, Doamne, a Ta pace,
Pe care-n Tine eu am găsit!
Aicea jos cât voi mai zace,
Să-mi fii Tu totul, Isus iubit!
Eu Te iubesc, rămân cu Tine
În veci de veci, la greu, la bine!”

Un asemenea om a ajuns la pace. Tot ce a rămas în urma unui credincios, constând în povară și vină, a fost aruncat în marea de îndurare și în fața lui este o poartă deschisă a slavei. El privește cu siguranța credinței în casa Tatălui, unde Isus S-a dus înainte ca să-i pregătească un loc. Dacă pe pământ așteptăm un copil care se întoarce acasă și îi pregătim spațiul de locuit, atunci dragostea împodobește totul pentru primire, așa cum poate. Dragostea de mamă și de tată aduce în ceasul întoarcerii acasă atâta bucurie și frumusețe cât pot oamenii slabi s-o facă. Dar ce va fi sus, în casa Tatălui, pentru cei iertați de Dumnezeu, unde sunt locuințele multe, unde Domnul Însuși, dragostea veșnică în Persoană, a pregătit locurile cu slavă cerească pentru cei care se întorc acasă! Acolo este o veșnicie de slavă, o mare de îndurare: „Robii lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor.” (Apocalipsa 22,3-4.)

VIII.

Har biruitor în încercare și în suferință

Creștinismul care dă ucenicilor și ucenicilor lui Isus o nădejde de nespus, nu este așa cum cred necredința și materialismul, o nădejde înșelătoare pentru o îndepărtată viață de dincolo – nu, el înconjoară viața credincioșilor deja în timpul acesta, în ziua de astăzi, cu minunile harului, cu acele mângâieri ale sufletului, care fac inima unei făpturi omenești să strige de bucurie deja aici pe pământ. Această mare de har, care se întinde acum în fața ochilor noștri, în timp ce încă mai stăm pe nisipul acestei vremi, nemărginită și inepuizabilă – ne este deschisă în inima lui Isus. Acest Prieten, a cărui credincioșie este o stâncă ce nu se clatină

niciodată, a cărui dragoste întrece orice cunoștință, ne poartă în mâinile Lui atotputernice. El are milă de slăbiciunea noastră, El ne croiește o cale. El rezolvă cu vrăjmașii noștri. El Se luptă pentru noi în lupta vieții și știe să mângâie în ziua suferinței, așa cum îl mângâie pe cineva mama lui.

Permiteți-mi să reiau aici o relatare al cărei garant este de încredere pentru mine. El povestește:

Îl cunoșteam deja de mult după nume pe domnul doctor N., un medic important din L. Când am avut privilegiul să-l vizitez prima dată, m-am mirat să văd în camera lui mare, mobilată distins, un scaun gol de copil în apropierea biroului. Crezusem că doctorul N. este necăsătorit – dar acum am observat pe birou fotografia unei femei tinere, grațioase, care era înconjurată ca o cunună de șapte fotografii cu copii drăgălași. „Femeia a cărei fotografie o vedeți acolo”, a spus el, „este draga, scumpa mea soție și cei șapte copii din jurul ei sunt scumpii mei copii. Dumnezeu, care mi i-a dăruit odinioară, mi i-a luat iarăși pe toți. Ei sunt acasă la El. Numai eu am rămas în urmă, printre străini. Ultimul dintre copiii mei, odorul meu dulce, obișnuia să stea lângă mine când lucram, pe scăunelul pe care-l vedeți și a fost mângâierea mea în mâhnirea mea. Dar înțelepciunea lui Dumnezeu a găsit de bine să mi-l ia și pe acesta din urmă. Pe atunci încă nu-L cunoșteam pe Isus, Domnul și Mântuitorul meu. Am trăit pentru mine însumi și pentru lume; comoara mea au fost copiii mei și soția mea. Dar am pățit ca o corabie pe care o lansezi la apă. La început mi s-a luat de pe dreapta și de pe stânga o proptea după alta, până când, în cele din urmă, o singură parâmbă mai ținea bine pe panta înclinată. Dar și acest ultim sprijin mi-a fost tăiat cu toporul și corabia clătinându-se, tremurând, s-a prăbușit, în puhoiul întins și adânc de apă. Fericirea mea pământească mi-a fost luată de mâna Domnului; chiar și ultimul odgon al ancorei, care mă ținea legat de pământ, a fost rupt, așa că m-am scufundat în adânc tremurând. Dar - și aici fața lui s-a transfigurat – nu m-am prăbușit în prăpastie, ci în brațele unui Dumnezeu-Mântuitor și corăbioara mea plutește acum pe marea îndurării Sale.”

Iată, o privire în marea de har! – Acum un alt tablou din realitatea vieții pământești: În casa diaconeselor din K.-W., un musafir care vizita casa a auzit răsunând o cântare de laudă dintr-o cameră. Sora-șefă a deschis ușa salonului și l-a condus pe vizitator la patul cântăreței încă tinere. Când el a vrut la despărțire să-i întindă mâna, ea i-a spus că nu mai are mâini. Atunci a aflat el că această bolnavă strălucind de bucurie, care a vrut să slujească pentru Mântuitorul ei la săraci și la bolnavi, fusese amputată ca urmare a tuberculozei la articulații; i-au fost tăiate una după alta ambele mâini și ambele picioare. Dar ce putere minunată a harului s-a descoperit în această creștină! Nici o tânguire, nici un dat bătut apatic sub această soartă grea. Nu – ea spunea: „Dacă nu mai am mâini ca să muncesc pentru Tine, Mântuitorul meu, dacă nu mai am picioare ca să merg pe calea slujirii pentru Tine, mai am totuși o gură ca să Te laud, o, Isuse, un glas ca să te slăvesc, vorbirea ca să mărturisesc altora despre dragostea Ta de Mântuitor!” – Ea a rugat-o pe sora-șefă s-o culce printre bolnavele apăsate, nemulțumite, ca să le poată mângâia și încuraja pe acestea. Astfel a fost adusă în secția de copii; acolo a devenit pentru copii o prietenă și o mângâietoare – cântările și fața ei, toată ființa ei radiau dragostea lui Isus. Astfel a rămas timp de zece ani, fără membre, raza soarelui printre copiii bolnavi, până când și-a isprăvit slujba pământească, în aprilie 1907. Viața ei a tradus în faptă cuvântul Domnului: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura!” (Ioan 7,38.) Douăzeci și unu de ani a avut sora Lenchen când a intrat sănătoasă în casa diaconeselor. La vârsta de 34 de ani a putut să plece acasă, acolo unde va cânta cu o limbă nouă cântarea Mielului.

Destul cu mărturiile despre măreția harului! - „Harul Meu îți este de ajuns!” (2 Corinteni 12,9.) Acest har este suficient și astăzi pentru cel care-L cunoaște pe Mântuitorul lui și se odihnește la inima Lui. El ajunge și pentru tine, dacă ai avut parte de nașterea din nou și de reînnoirea vieții, ca să-ți deschidă izvorul puterii, râul păcii, marea de har.

IX.

Ai auzit vestea?

„Cine a crezut vestirea noastră?” Așa începe, acuzator, marele capitol al harului și al împăcării, Isaia 53, în care Fiul lui Dumnezeu este schițat sub ochii noștri ca Mielul care a fost străpuns pentru păcatele noastre și a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre.

Copiii veacului acestuia citează cu satisfacție evidentă cuvintele din „Faust” al lui Goethe: „Vestea o aud, într-adevăr, numai că lipsește credința!” Aceste cuvinte le repetă ei. Dar dacă prințul poezilor le arată în aceeași creație literară, cu adevăr zguduitor unde-l duce satan, marele înșelător, pe omul păcălit, în ciuda inteligenței, a cultivării și a amabilității, și ce semănat de lacrimi și ce seceriș de iad rezultă dintr-o viață despărțită de Dumnezeu – atunci își zic: doar nu este decât o operă literară! Ai auzit acum vestea Evangheliei. O, nu spune: Vestea o aud, într-adevăr, numai că lipsește credința! Ai auzit adevărul. Ți s-a arătat din realitatea vieții că rodul credinței este realitate: iertare, putere și biruință asupra păcatului, pace, har, slavă. Nu spune: lipsește credința! – Fii atunci cinstit și spune: lipsește dorința să rup cu păcatul și să-I dau inima Eliberatorului salvator. Crede în vestea harului! Domnul strigă în această lume de păcătoși: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!” (Marcu 1,14-15.)

Credința mântuitoare nu este un lucru în care intri ocazional, numai când îți pică bine, ca într-o haină pe care poți s-o îmbraci după plac, după cum găsești de bine sau nu. Și nu te gândești nici că Evanghelia ar fi o orientare religioasă, despre care omul ar trebui să-și dea cu părerea.. Nu, este adevărul divin, este mesajul dragostei lui Dumnezeu. Această veste înseamnă, pentru orice om care o aude, har și viață, dacă se supune, crezând, mesajului harului; ea înseamnă judecată și pierzare dacă el o respinge. Mântuitorul care bate la inima păcătosului, aducând har, este Împăratul împăraților, Domnul domnilor. Într-adevăr, El îl caută cu dragoste divină pe păcătosul pierdut, până când îl găsește, dar nu stă timp nelimitat în fața ușii inimii pe care omul l-a zăvorât-o. Există un „astăzi” al harului, după care la mulți oameni a urmat deja un „mâine” de veșnică pierzare. Cuvântul „prea târziu” va fi jeli în veșnicie în glasuri înmiite, de către aceia care au înțeles glasul Mântuitorului care bate, dar care nu l-au deschis.

Pasul hotărâtor: să rupem cu păcatul cunoscut, să-I predăm lui Isus voința, să pășim cu vina vieții în lumina lui Dumnezeu, să cerem har, crezând în sângele împăcării și apoi să găsim har – *acest pas hotărâtor trebuie făcut*. Această revoluție binecuvântată pentru timp și veșnicie trebuie să aibă loc, să întrerupem relația de ascultare față de stăpânul de până acum al vieții, cu satan, dumnezeul veacului acestuia, și să ne punem în slujba noului Stăpân, Isus, cu toată predarea vieții. *Când se va petrece aceasta?*

Legenda povestește despre un împărat scoțian, care a bătut și a împrăștiat armata răsculaților. El a oferit iertare celor învinși, dacă vor veni astăzi. El le-a transmis prin crainici că în seara aceasta încă se mai găsesc iertare și îndurare, atâta timp cât va arde lumânarea mare pe care a poruncit să fie aprinsă la fereastra castelului său. Dacă lumânarea s-a consumat, atunci nu mai este îndurare, ci judecată.

O, făptură omenească, înțelege comparația! Lumânarea vieții tale încă mai arde – tu nu știi cât timp va mai arde. Încă este timpul harului! Isus încă bate la inima ta – o, deschide-I, „pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos”.

~~~~~

Capitolul de mai sus redă în gândurile sale esențiale prelegerea de evanghelizare care a fost ținută în 15 martie 1908, în fața unei adunări mari de ofițeri germani și a familiilor ofițerilor.

Nr. 8 Mântuire pentru o lume muribundă⁶

*„Orice faptură este ca iarba și toată frumusețea ei ca floarea de pe câmp.
Iarba se usucă, floarea cade când vântul DOMNULUI suflă peste ea.
Desigur, poporul este ca iarba. Îndată se usucă, floarea cade;
dar Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne pentru totdeauna.”*
(Isaia 40,6-8)

Prin vremi străbate un popor,
Multiple sarcini cară,
În lupte, griji, fără-ajutor,
Vrea mângâieri să ceară.
Nădejde nu-i să poți avea?
Nici pace, nici ieșire?
La crucea de pe Golgota,
:,:Acolo-i mântuire.:,:

Poveri de vină și păcat
Stau greu pe conștiință!
Dar haru-I ajutor ți-a dat,
Acum ai cunoștință;
În lupta ta El te vedea,
Cum singur pieri pe cale;
Crezând, vezi cum la Golgota,
:,:Cad lanțurile tale.:,:

Prin vremi, poporul muribund,
Păli ca floarea ierbii
La slavă și trai floribund,
Te cheamă Domnul vieții.
Căci El în bunătatea Sa,
Ți-e-ndurător pe cale,
Și-ntinde dinspre Golgota
:,:Cu drag brațele Sale.:,:

Nr. 9 În ziua încercării și în ziua ajutorului Psalmul 66,10-12

1. În ziua încercării

Așa mi-e cel mai bine,
Cum Dumnezeu o vrea:
Așa îmi zic în mine
Și-i calmă inima.

De pare că n-aude

⁶ Melodia: „Cântări de mântuire”, nr.6.

Ce vrea copilul Lui, -
El totuși îi va pune,
Peste cerința lui.

Deci gata cu mâhnirea!
Mi-aduce un chin viu!
Dar unde mi-e rușinea,
De pot în griji să fiu!

Știu, Dumnezeu m-ascultă,
Vede lacrima mea, -
Chiar de am teamă multă,
Facă-se voia Sa!

Oricât așa-mi va merge,
El timpul îl va ști;
Precis voi înțelege,
Chiar dacă-n veșnicii.

Să-L cred ce îmi vorbește
În Cuvântu-I divin:
El nu mă părăsește,
Mi-e Stâncă și Cămin.

Vreau să-I cuprind Ființa,
Stau liniștit, senin;
El mi-alină dorința,
Mă smulge-atunci din chin.

El „Da și-Amin” își spune,
Acum și-n veșnicii;
Slăvesc al Său sfânt Nume,
Cu-adâncul inimii!

Anonim

2. În ziua ajutorului

E vremea harfei, de cânt pe strune,
Vremea pentru imnuri a venit;
E vremea bucuros să pot spune,
După grele-așteptări, dar zile bune,
Credința-mi ce răspuns a primit.

Veniți, vă voi povesti cât bine
Domnul pentru mine-a făptuit,
Cum El Însuși, prin puteri divine,
A intrat în celulă la mine,
Drum liber, luminos mi-a croit.

Din pustie o grădină-mi crește,

Întinericul l-a luminat,
Tăria Lui stâncile-mi zdrobește,
Puterea Lui nu se învechește,
Minuni face încă ne-nctat.

Pe dușmani i-a pus în rătăcire,
Strigătul, ruga mi-a ascultat,
Din necaz m-a scos prin izbăvire,
Suflet nou mi-a dat și mântuire,
Dumnezeul meu, fii onorat!
A. v. V.

Nr. 10 Ascultă Dumnezeu rugăciunile credinței chiar și când este vorba despre bani?

I

„Al Meu este argintul și al Meu este aurul”, zice DOMNUL oștirilor”
(Hagai 2,8)

În „Reichsboten”, în mai anul acesta, a fost următorul anunț: „Cine este așa de amabil să împărtășească o ascultare minunată a rugăciunii (din viața zilnică sau o întâmplare)?” Ar fi fost ușor să umplem o carte groasă cu relatări garantate privind minunate ascultări de rugăciune trăite, prin salvări uimitoare din cele mai mari primejdii, prin însănătoșiri în ciuda părerii unor medici renumiți, prin aducerea înapoi a unor fii foarte, foarte înstrăinați, pierduți, prin păzirea unor recolte grav primejdite, prin convertiri profunde și autentice ale unor oameni iubiți, care pleaseră departe de Dumnezeu, în lume și în slujba păcatului.

În toate domeniile vieții practice: în profesie, în achiziție și familie, am fi putut, cu numirea persoanelor, date și nume, să vestim minunile harului lui Dumnezeu, cu care marele „Ascultător al rugăciunii” (Psalmul 65,2) a răspuns stăruinței alor Săi. Marea majoritate a oamenilor sunt de părere acum că dacă este vorba despre bani, Dumnezeu nu poate să ajute și atunci ar trebui mai bine să se bazeze pe propria rațiune, pe prieteni bogați sau pe speculații de bursă. De aceea, să cităm aici un șir de întâmplări garantate, în care este vorba despre strâmtorări în bani ale copiilor lui Dumnezeu. În plus, să remarcăm următoarele:

1. Tatăl ceresc răspunde în mod minunat încrederii credinței iubiților Săi copii; în nevoia lor, ei văd realitatea că noi avem un Dumnezeu care poate plăti și datorii.

2. Pe asemenea copii ai lui Dumnezeu, care, ca să devină bogați recurg la speculații de bursă și la acțiuni îndrăznețe, El îi lasă aproape întotdeauna să se facă de rușine. Asemenea lucruri, care copiilor lumii le ies bine, dau aproape întotdeauna greș la copiii lui Dumnezeu, pentru că Tatăl vrea să-i ferească pe copiii Săi de înșelăciunea lăcomiei de bani. Credincioșii care merg pe asemenea căi Îl vor chema zadarnic pe Dumnezeu, chiar și atunci când înainte de astfel de acțiuni ei fac o juruință, că vor da cauzei lui Dumnezeu sau săracilor 10 sau 20 de procente din câștigul sperat.

3. De minunatul ajutor al lui Dumnezeu avem parte numai atunci când ne bazăm pe El sincer, cu inima neîmpărțită, fără să căutăm ajutorul pe alături, altfel, prin iscusințe și calcule omenești. Cine vrea să trăiască ajutorul lui Dumnezeu în nevoia adâncă, în dificultățile mari, trebuie să-și pună toată încrederea, cu credință deplină în Dumnezeu.

4. Credincioșii care sunt înclinați să fie zgârciți sau neîndurători față de nevoia altuia, care nu au bucurie să dăruiască pentru săraci și pentru cauza lui Dumnezeu, vor face în școala lui

Dumnezeu experiențe profunde în legătură cu aceea, că noi toți trăim din îndurarea lui Dumnezeu. El a spus: „Fiți dar îndurători, cum și Tatăl vostru este îndurător” (Luca 6,36).

5. Când Tatăl Își conduce copiii în nevoie și greutăți adânci, atunci El are în aceasta o intenție părintească de educație. La acest rezultat trebuie să se ajungă înainte ca ajutorul Său să înceapă. Câte unei inimi trebuie întâi să i se ia idolul, de a cărui putere stăpânitoare devenim conștienți abia când acesta este zdrobit. Adesea este nevoie de călăuziri adânci înainte ca inima să fie dezlegată cu adevărat de ce este pământesc și până când voința se pleacă în mod smerit și sincer sub voința lui Dumnezeu. Dumnezeu testează credința în greutăți care durează mult și la iubii Săi, ca necazul să lucreze răbdare. (Romani 5,3.) Credința care este autentică nu se va înșela în privința lui Dumnezeu, chiar dacă Domnul, în înțelepciunea și în dragostea Sa ne lasă să așteptăm timp mult ajutorul Său.

6. Niciodată Dumnezeu nu va răsplăti trândăvia, grandomania, risipa, trădarea, prin aceea că va lăsa să treacă repede nevoia venită din vină proprie. „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce” (2 Tesaloniceni 3,10). Aceasta este o poruncă divină de guvernare. Copiii trândavi și risipitori ai lui Dumnezeu vor secera ce au semănat și această recoltă este amară, mai ales atunci când soția și copiii trebuie să sufere și ei.

II

Dumnezeu este pentru noi un Dumnezeu al mântuirii

(Psalmul 68,20)

Un muncitor credincios din fabrică, din B., tată al unui grup mare de copii, care încă și astăzi, cu părul alb, câștigă pâinea pentru el și pentru ai săi, povestește: Într-o zi am avut nevoie neapărat de 100 de mărci, pe care trebuia să-i plătesc în ziua aceea, dacă voiam să nu ajung în dificultăți grele și să-mi încalc cuvântul. În nevoia mea m-am dus la mai mulți bărbați, despre care credeam că pot și că vor să mă ajute, dar ei au spus: Nu! M-am întors acasă, am încuiat ușa camerei mele și L-am rugat pe Domnul să mă ierte că m-am dus la oameni și nu la El. În rugăciune am spus: „Doamne, Tu ai spus în Cuvântul Tău că mă vei asculta. Iată, trebuie să am banii; Tu trebuie să Te îngrijești de ei, chiar dacă ar trebui să pui cerul și pământul în mișcare.” Apoi am avut de făcut un drum la poștă pentru firmă. Atunci m-am întâlnit cu un creștin despre care știam că este înstărit, dar cu care încă nu am vorbit niciodată un cuvânt și care abia dacă mă cunoștea. El mi s-a adresat cu cuvintele: „Sunteți în nevoie?” M-am simțit jenat și atunci el a spus: „Vorbiți!” Atunci i-am spus rugămintea pe care i-am prezentat-o Domnului. El a răspuns: „Atunci sunteți omul potrivit. Am primit o moștenire și i-am spus Domnului: Vreau să dăruiesc ceva unui frate sărac.” Și mi-a dat 100 de mărci.

Nu este această întâmplare o dovadă prin fapte, că este prezent un Dumnezeu care ascultă în mod minunat rugăciunile alor Săi? Cine-L cunoaște pe Dumnezeu, acela recunoaște în asemenea salvări minunate felul de a proceda al lui Dumnezeu. Există o carte frumoasă care se numește „*El poate ajuta*”;⁷ ea constă dintr-un șir de miracole garantate, în care Dumnezeu a răspuns rugăciunii credinței. Aceste întâmplări sunt povestite pentru a se dovedi că Dumnezeul atotputernic poate ajuta în asemenea situații în care omul spune: Imposibil! Aici nu este nici o cale de ieșire! Cuvântul „imposibil” nu există în dicționarul lui Dumnezeu. Există un singur lucru pe care nu-l poate face: nu poate să mintă. „Este imposibil ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6,18). Încrede-te în acest Dumnezeu minunat – El este lumină și El este dragoste. Nu mai trebuie să tremuri și să te temi; cheamă-L și încrede-te în El în orice nevoie, primejdie, problemă, strâmtorare. Aceasta este Evanghelia, că există un Dumnezeu și un Mântuitor care este puternic și dispus să ajute în orice nevoie. Nu există nici o dificultate

⁷ De P. Modersohn, librăria Casei Uniunii Evanghelice, Mülheim an der Ruhr.

din care să nu aibă El o cale de ieșire, nici o nevoie, nici o primejdie în care să nu știe să ajute – dar ce este și mai minunat: nu este nici o adâncime de păcat, nici o povară de vină din care El să nu vrea și să nu poată să răscumpere. Oricărui om temător și disperat Dumnezeu îi strigă: Vreau să te salvez, încredințează-Mi-te! Să nu spui că nu găsești nici o soluție – Dumnezeu are o soluție! Dumnezeu Își ține cuvântul. El a spus: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări!” (Psalmul 50,15.) Pune-L la încercare pe Dumnezeul tău. Credința înseamnă încredere. Copiii lui Dumnezeu, care-L cunosc pe Domnul lor, știu că puterea și ajutorul lui Dumnezeu nu eșuează nici acolo unde este nevoie de: bani, pâine, chirie sau pantofi. Aceasta vrem s-o dovedim din biografia evanghelistului Richard Weaver, fost miner. Acesta povestește:

Îmi amintesc de o zi în care eram foarte flămânzi, căci de 36 de ore nu mâncaserăm nimic. Ajunseseră la mine o invitație să plec la Londra, ca să țin acolo adunări, dar eu nu puteam nici să plătesc un bilet pentru mine, nici să cumpăr alimente pentru ai mei. Ne-am așezat toți în jurul mesei; soția mea l-a luat pe genunchi pe copilul cel mai mic, iar eu am întins mâna după Biblie și am citit câteva versete din ea; apoi am îngenuncheat ca să mă rog. Dar atunci a venit la mine băiatul cel mic, mi-a cuprins brațul și mi-a spus: „Tată, nu te mai ruga mereu; uite ce foame mi-e! Dă-mi ceva să mănânc la micul dejun! Poți să te rogi după aceea; dar acum mi-e așa de tare foame!” Apoi s-a întors la mama lui și a rugat-o plângând: „Mamă, spune-i lui tata să nu se mai roage; mai bine să mănâcăm acum; am o foame așa de mare!” – Apoi a venit iar la mine și și-a rezemat capul mic de al meu. Am simțit cum lacrimile îi curgeau pe obraji – voi simți aceste lacrimi până în ultimul ceas al vieții mele. Ce altceva puteam să fac în această situație strâmtorată, decât să mă rog mai departe și să aștept să-mi îplinească rugăciunile, după ce am pus tot necazul meu la inima lui Dumnezeu. Deodată a bătut cineva la ușă. M-am ridicat de pe genunchi și am deschis. Poștașul a intrat și mi-a înmănat o scrisoare recomandată. Am semnat de primire, am deschis scrisoarea și am găsit în ea o bancnotă de cinci lire (100 de mărci), pe care mi-a trimis-o un prieten necunoscut. O, cum i-am mulțumit Domnului nostru minunat și credincios, care nu Și-a întors ochii de Tată de la noi și care ne-a transformat necazul în bucurie! Acum aveam ai mei pâine și eu aveam bani de drum ca să plec la Londra.

Este o deosebire uriașă între o credință care stă numai în cap și o credință adevărată a inimii, care Îl pune cu adevărat la socoteală pe Dumnezeu. Credința cu capul este o teorie fără putere, care vorbește despre puterea lui Dumnezeu numai atâta timp cât nu există nici o dificultate care să oblige omul să întrebuițeze credința. Dar credința vie, credința inimii, în ziua necazului Îl așează pe Dumnezeul atotputernic în fața tuturor greutăților, ea Îl pune pe Dumnezeu la socoteală, „*Dumnezeu este pentru noi un Dumnezeu al mântuirii*”. Fiecare creștin adevărat, care a umblat mult timp de mână cu Mântuitorul lui, așa l-a aflat pe Dumnezeul lui; el privește înapoi la multe primejdii și nevoi, din care nici un om n-a văzut calea de ieșire – Dumnezeu a văzut-o. Dumnezeu este mai mare decât toate greutățile și mai tare decât toți vrăjmașii.

Este necesar să clarificăm lucrul acesta oamenilor care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Și ei trec prin nevoile și luptele acestei vieți. Vreau să-l întreb pe fiecare asemenea cititor: Îl cunoști pe Dumnezeul oricărui har, pe Părintele îndurărilor? Când ești în strâmtorare, când nu vezi nici o ieșire din problemele tale, fii convins că aceste nevoi au fost trimise în calea ta ca tu să-L afli și să-L recunoști pe Dumnezeu. Atunci nu trebuie să găsești ajutor numai în strâmtorările tale, ci înainte de toate pe marele tău Mântuitor, Isus, care deschide pentru tine calea de ieșire din cele mai mari necazuri ale tale – din necazul păcatelor tale. El este un ajutor prezent, El are milă de tine pentru grijile și poverile Tale, El numără suspinele și lacrimile. Necazul tău pământesc nu este prea mic pentru El, tu vei găsi în El pe Cel care ajută. Dar înțelege aceasta: din necazul păcatelor tale nu există altă cale de ieșire decât cea pe care ți-a deschis-o Isus; *nu există alta!* Ce cale minunată, care nu ajunsese în inima nici unui

om, că Fiul lui Dumnezeu a luat pe cruce locul păcătosului vinovat, în judecata lui Dumnezeu. Privește la Golgota! Acolo Fiul lui Dumnezeu poartă pedeapsa și blestemul păcatului tău. Toți oamenii, atât cei virtuoși, cât și cei plini de vicii, sunt păcătoși pierduți, vinovați; pe calea cea largă ei au căzut pradă pierzării, morții veșnice. Dar Isus vrea să-i mântuiască. La Dumnezeu sunt ieșirile din moarte; El a deschis pentru păcătosul vinovat o poartă de salvare.

Adu-I întâi vina ta, strigă după har – vei vedea că la Dumnezeu și pentru tine este o ieșire din moarte. – Domnul spune despre orice credincios: „El a trecut din moarte la viață” (Ioan 5,24).

III

„Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11,40)

Știi ce este o poliță? Este un certificat prin care omul se obligă să plătească suma înscrisă în el, în ziua scadentă notată acolo. Această poliță este la fel de valabilă ca banii peșin, atâta vreme cât omul care a iscălit este solvabil. Dar dacă în ziua scadentă el nu poate răscumpăra polița, atunci el este declarat falimentar în fața instanței. Ei, Dumnezeu S-a obligat în făgăduințele Sale, că El va plăti tot ce este scris în Cuvântul Său. Cine se roagă crezând, poate cu smerenie să-I prezinte lui Dumnezeu făgăduințele Sale și va vedea că Dumnezeu Își plătește promisiunile. El plătește polița la timp. Necredința Îl consideră pe Dumnezeu o firmă falimentară și cuvintele minunate ale lui Dumnezeu ca pe certificate fără valoare, care și-așa nu vor fi plătite.

Un negustor credincios dintr-un oraș mic din provincia renană a fost smuls de lângă soția lui în decurs de câteva zile, în urma unei pneumonii grave și a lăsat-o în mari dificultăți de afaceri. Această văduvă avea de purtat de grijă la opt copii, cel mai mare avea doisprezece ani, cel mai mic avea șase luni. Necazul era greu, căci omul plecat ca să se lăsase momit la o extindere imprudentă a afacerii sale și tocmai în zilele când a fost rechemat, au apărut încurcături nebănuite. Deși pe văduvă a primit-o cu dragoste adevărată o rudă credincioasă, care trecuse ea însuși deja prin multe încercări serioase, totuși, când situația afacerii a fost stabilită gata după debit și credit, se putea spune: aici totul este pierdut, dacă nu intervine Dumnezeu într-un mod cu totul deosebit. Dar în legătură cu un asemenea ajutor miraculos nu se simțea deocamdată nimic; dimpotrivă, văduvei i-au fost prezentate mai multe polițe ale soțului ei, care nu fuseseră înregistrate. În plus, s-a întâmplat că un întreprinzător, cu care cel decedat a făcut afaceri comune, să intre în faliment, fapt prin care au căzut pe afacerea văduvei greutăți noi. Ce-i drept, nu era lipsă de inimi dispuse la sacrificiu, care îi stăteau alături; de asemenea, se înălțau multe mijlociri spre tronul harului, ca să-I placă Domnului să-i mențină văduvei casa și câștigarea pâinii – dar se poate să plătești polițe scadente cu rugăciuni?

Văduva a fost anunțată tocmai în aceste zile, că în 15 august este scadentă o poliță de 500 de mărci, care va trebui acoperită de ea în acea zi. Ea s-a dus la ruda ei credincioasă și i-a comunicat situația. Ea i-a răspuns: „Dacă i-aș avea, și i-aș împrumuta, dar în realitate nu-i am. Să ne încredem în Domnul, El va face rost de o soluție.” Așa că cei doi s-au rugat împreună, au pus problema în mâinile Domnului. În 14 august, sfătuitoarul devotat s-a dus la văduvă ca s-o întrebe cât de mult a încasat ca să acopere polița. Răspunsul a fost: „Tot ce a intrat până acum în prăvălie a luat unul dintre furnizori, care zorea foarte tare azi dimineață pentru plată.” Așa că n-a rămas nimic, decât să am în continuare încredere în Domnul, că doar nu s-a făcut încă ziua de 15. În aceeași seară, scurt înainte de închiderea prăvăliei, a intrat o femeie necunoscută, a făcut mai multe cumpărături pe care le-a plătit și a întrebat: „Cum vă merge cu afacerea, doamnă N., aveți posibilități de trai cu copiii dumneavoastră? Pot să vă ajut?” Văduva a spus: „Până acum m-a ajutat Domnul într-un mod minunat. El S-a dovedit a fi același Dumnezeu despre care este scris: „Locuința ta este Dumnezeul cel etern și dedesubt

sunt brațele cele eterne” (Deuteronom 33,27). Cumpărătoarea a spus dintr-odată: „De multă vreme am o sumă de bani; soțul meu mi-a spus deja de mai multe ori: Du-i la casa de economii! Dar eu n-am avut plăcere pentru aceasta; deci, mi-ar plăcea să luați această sumă; sunt 500 de mărci.” Văduva a obiectat, spunând că nu știe când îi poate da înapoi; dar străina a rămas la dorința ei, cu promisiunea că banii pot rămâne acolo fără dobândă până când văduva va fi în stare să-i plătească. În 15 august, de dimineață, ea avea în mâini cele 500 de mărci; polița scadentă a fost plătită la termen. Dar cu aceasta, ajutorul lui Dumnezeu încă n-a fost la capăt. Domnul a ajutat în toate încercările afacerii, astfel că văduva are astăzi o firmă fără datorii. Copiii au crescut, educați în disciplina și avertismentul Domnului. Trei din această ceată au devenit deja proprietatea Domnului și umblă spre onoarea Domnului lor.

Într-adevăr, Dumnezeu Își ține cuvântul și Își plătește polița la timpul potrivit. El are totul în mâna Sa puternică și face ca oricine se încrede în El cu smerenie, să afle credincioșia și purtarea Sa de grijă. Ce minunat este să-L cunoaștem pe acest Dumnezeu credincios ca Tată al nostru în Hristos, să fim împăcați cu El prin sângele singurului Său Fiu, să privim în sus la El cu încredere copilărească, să ne odihnim cu inima în atotputernicia și dragostea Sa. *Prietene, ai învățat să-L cunoști pe Dumnezeu așa, ca pe Tatăl tău?*

IV

*„DOMNUL este lângă toți cei care Îl cheamă, lângă cei ce Îl cheamă în adevăr.
El împlinește dorințele celor ce se tem de El, le aude strigătul și-i scapă.”*
(Psalmul 145,18-19)

Meșterul pantofar, W. E., din M., a construit în anul 1884 casa în care mai locuiește și astăzi și se îndeletnicește cu afacerea lui înfloritoare. El era un creștin adevărat; casa vieții lui era de mult întemeiată pentru timp și veșnicie pe Stânca Hristos, înainte să înceapă să construiască această casă pământească. El și soția lui au întreprins construcția cu multă rugăciune, dar cu puțini bani, căci meșterul E. era pe atunci abia un începător. Locul potrivit pentru construcție a fost cumpărat și au avut un aranjament provizoriu asupra costurilor construcției, cu antreprenorul în construcții. Dar din nefericire, în mod imprudent, nu s-a încheiat un contract juridic valabil, privind costurile înainte de începerea lucrărilor. Nu-i de mirare că antreprenorul a mers cu pretențiile lui mult mai sus decât permitea micul capital ipotecar primit. Când zidurile au fost ridicate și stâlpii acoperișului au fost pregătiți, construirea a trebuit să înceteze pentru că nu mai erau bani. Organul de supraveghere și control al construcțiilor a trecut aceasta cu vederea două luni, dar apoi a cerut ca lucrările să fie din nou reluate. Multe rugăciuni au urcat la Domnul din partea lui W. E. și a soției lui; s-au străduit, de asemenea, să obțină un împrumut suficient din cele mai diferite părți, dar totul părea zadarnic. Termenul stabilit de către organul de control se apropia; meșterul W. E. voia să ceară de la biroul orașenesc de construcții o prelungire a termenului. Dar soția lui i-a spus: „Bărbate, nu ai nevoie de așa ceva; Domnul știe că mâine expiră timpul; sunt ferm convinsă că ne va ajuta.” Soțul și soția au îngenunchat încă o dată și L-au rugat pe Domnul să-i ajute. Apoi W. E. s-a așezat la munca lui. După un timp scurt, soția lui l-a chemat să vină jos; un domn, B., dorea să-i vorbească. Domnul B. stătea în fața ușii casei când cel chemat a ieșit. „Cum se face, meștere E., că nu vă continuați construcția începută în strada X.? Am privit deja de atâtea ori casa goală, fără țigle pe acoperiș, dar abia astăzi am fost îndemnat să întreb de ce construcția s-a oprit.” E. a povestit situația așa cum era. De aceea, domnul B. a întrebat câți bani sunt necesari. După ce a aflat suma, a spus: „Acum este ora patru; la ora șapte puteți veni la notar. Am deja de mult o sumă acolo, pe care o puteți avea. Vă dau atât cât să puteți înapoia banii împrumutați până acum și să puteți să dotați cizmăria proiectată.” Așa s-a făcut.

Domnul B. era un om cu totul străin, cunoscut doar după nume de către E. și soția lui. Dar Domnul l-a determinat să-i ajute pe copiii strâmtorați ai lui Dumnezeu. Domnul Și-a deschis

mereu urechea pentru rugămințile alor Săi și El merită să avem încredere în El cu simplitate copilărească. El „este Mântuitorul tuturor oamenilor și mai ales al celor credincioși” (1 Timotei 4,10). Cu toate că adesea suntem neloiali, putem totuși să recunoaștem mereu cât de credincios este Domnul și cât de mult ne iubește.

Acest Prieten salvator, Isus, nu-i însoțește numai pe ai Săi la fiecare pas al vieții lor pământești – nu, El îi cheamă pe toți oamenii să vrea să-și deschidă inima pentru El; El vrea să-i salveze din adâncurile păcatului lor, din puterea lui satan - și ca ei să poată să-L găsească și să-L recunoască, El le dă dreptul să-L cheme *în orice nevoie*. Dar cât de puțini cred totuși în glasul Lui! În loc să se încreadă în El, ei fug dinaintea Lui, se grăbesc spre calea păcatului și a înstrăinării de Dumnezeu și nu vor să se lase mântuiți. Ei rămân pe calea încăpățânării lor, da, de câte ori nu merg pe calea păcatului și a viciului, cu toate că știu că aceasta este calea pierzării.

Dintre făgăduințele lui Dumnezeu face parte aceasta: „Făcă-ți-se după credința ta.” Aceasta nu este în nici un caz ceva care se referă la lucrurile cerești și la cele ale mântuirii sufletului, ci Dumnezeu le spune aceasta alor Săi în privința tuturor lucrurilor vieții pământești. Un om de încredere, loial, relatează: „Odată rămăseseam foarte tare în urmă în afacere din cauza unor pierderi, așa că n-am mai putut plăti un creditor. Executorul judecătoresc a venit și ne-a sechestrat mobila pentru o pretenție de 51 de mărci, care împreună cu costurile tribunalului ajunsese la 60 de mărci. De aceea mi-am așezat grijile la inima de Tată a lui Dumnezeu, care ne-a promis că El nu va da cinstea Sa altuia, nici gloria Lui idolilor. Aș fi putut să împrumut ușor banii necesari de la un cunoscut, dar atunci n-aș fi avut încredere în Dumnezeu, ci în oameni. Astfel se apropia vremea pentru vânzarea mobilei sechestrate și un glas în mine îmi spunea mereu: „Nu lepădați deci încrederea voastră care are mare răsplătire”. Am ținut tare de făgăduința Lui și mi-am zis: Dumnezeu nu poate să mintă și nu-Și calcă cuvântul ca un om. Termenul de vânzare fusese stabilit pentru marți dimineața, la ora 11. Dar duminică, înainte de acest termen, a survenit un eveniment ciudat. Un negustor de aici, P., și-a făcut după-amiază plimbarea obișnuită pe câmp și a căzut mort pe loc, lovit de infarct. Soția mea a spus după cină: „Este vremea să facem rost de bani.” Abia pronunțase ea aceasta, că a bătut cineva la ușă. La cuvântul „intră”, a pășit în cameră calfa negustorului decedat și a întrebat dacă vreau cumva să fac sicriul pentru domnul P., care murise așa de repede. Am mers imediat cu el, am luat măsura și când am întrebat cum se dorește să fie sicriul, am primit răspunsul: El a trăit simplu și trebuie să fie înmormântat simplu; veți primi 60 de mărci și veți livra un sicriu simplu.” Luni dimineața, la ora unu și jumătate m-am apucat de lucru și încă în acea seară am putut să livrez sicriul. Am obținut banii și am putut să-mi șterg datoria marți, așa cum trebuia.” – Încrede-te în Dumnezeu că El Își va ține cuvântul.

V

„Lăudați pe DOMNUL, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!” Așa să zică cei răscumpărați de DOMNUL, pe care El i-a răscumpărat din mâna vrăjmașului și i-a strâns din toate țările: de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la mare. Ei rătăceau prin pustie, umblau pe căi neumbrate și nu găseau nici o cetate unde să poată locui. Sufereau de foame și de sete; sufletul lor se simțea sfârșit în ei. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către DOMNUL și El i-a scăpat din necazul lor. I-a călăuzit pe un drum drept, ca să ajungă într-o cetate de locuit. O, de L-ar lăuda oamenii pe DOMNUL pentru bunătatea Lui și pentru lucrările Lui minunate față de fiii oamenilor! Căci El a săturat sufletul însetat și a umplut de bunătăți sufletul flămând.” (Psalmul 107,1-9)

Este cunoscut cu ce minuni demne de adorație a răspuns și răspunde și astăzi Dumnezeu rugăciunilor multor slujitori ai Săi, care cu încredere în El au întreprins lucrări ale credinței și ale dragostei. Misiunea internă din China, orfelinatele lui August Hermann Franke din Halle

și cele ale lui Georg Müller din Bristol și multe alte lucrări înfloritoare pentru Domnul, din zilele noastre, în Germania, sunt monumente ale ajutorului lui Dumnezeu, care vorbesc tare. Istoria lor este bogată în ascultări uimitoare ale rugăciunii, tocmai în domeniul nevoilor de bani. Dar în cele de mai sus au fost relatate intenționat numai asemenea fapte ale lui Dumnezeu, care sunt împletite în viața zilnică cetățenească și de familie. Fie ca aceasta să-i încurajeze pe mulți credincioși apăsăți! Cuvântul: Nu te teme! este valabil pentru credincioși în toate nevoile și problemele – dar firește că nu pentru cei lumești, neloiali, egoiști, cei cu convingeri pământești. Fiecare cititor al acestor rânduri, care a primit prin har Duhul înfierii și care trăiește cu adevărat pentru Domnul, trebuie să înțeleagă și să priceapă că toată bogăția acestui ajutor divin, toată puterea miraculoasă a lui Dumnezeu este pregătită pentru copiii iubiți ai lui Dumnezeu, pentru a le cârmui corabia vieții prin toate furtunile și printre toate stâncile. Un singur lucru este important, ca scumpul nostru Domn Isus să fie cu noi în corabie și ca noi să-I fi pus cârma în mână.

Nr. 11 Astăzi I-am spus „Da” lui Isus

Aceste cuvinte reprezintă conținutul unei cărți poștale pe care un infanterist credincios a primit-o acum ceva vreme de la fratele lui neconvertit până atunci. Următoarea scrisoare, preluată din „Auf der Warte”, dă răspunsul. Orice creștin se va bucura pentru ceste cuvinte „nu prin cuvinte învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu cele învățate de la Duhul Sfânt”.

„Dragă frate Axel,

Mulțumesc pentru cartea ta poștală, al cărei conținut este scurt, dar bun. Văd din el că ți-ai dat consimțământul lui Isus. A fost o veste îmbucurătoare. Este bucurie în cer și bucurie pe pământ pentru orice păcătos care se convertește. Abia acum vei învăța să cunoști bucuria și pacea, pe care lumea n-a putut să ți le dea. Acum mergi drept înainte pe căile lui Dumnezeu; nu privi înapoi ca soția lui Lot! Continuă să-i spui „da” lui Isus, căci El întrece orice cunoștință! Uită ce este în urma ta și aruncă-te spre ce este înainte și aleargă după premiul care este păstrat în cer și pentru tine! Leapădă-te de lume sub orice formă și nu năzui niciodată după ce este pe pământ, ci aleargă după ce este sus; căci Împărăția cerurilor este dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt; în adâncurile acestei Împărății ne trimite Duhul lui Dumnezeu, așa că pacea va fi ca un râu și dreptatea ca valurile mării. Nu te împotrivi niciodată Duhului Sfânt, ci lasă-te întotdeauna mânat și călăuzit de El, căci El poate să călăuzească în tot adevărul. Nu te teme dacă ajungi în focul încercării, căci aurul se curăță în foc. Focul nu te va arde și puhoaietele de apă nu te vor îneca. Încearcă-i pe cei care spun că sunt iudei; poate vei găsi că ei nu sunt tăiați împrejur cu inima și cu urechile. „Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul spune adunărilor!” De aceea, deschide-ți urechea larg față de glasul Fiului lui Dumnezeu, ca să deosebești curat și limpede glasul Păstorului de glasul mercenarului! Să nu fii mulțumit cu a fi numai puțin religios pe din afară, iar înăuntru să fii lumesec! Evită asemenea nebulie! Arată întotdeauna un steag clar și nu mai sta într-o relație de uniune cu lumea! În aceasta este necesar să fii radical; căci Hristos și Belial, Dumnezeu și lumea nu pot merge niciodată împreună. Nu te rușina niciodată de Numele lui Hristos, ci cântă-L cu mare bucurie în afară, ca bucuria ta să fie înmulțită și răsplata ta să poată deveni mare. Gândește-te că Pavel, Ilie și toți bărbații lui Dumnezeu au fost oameni exact ca noi. De aceea, stai în front tare ca oțelul și luptă printre coechipierii lui Daniel.

Dacă-ți lipsește înțelepciunea de la Dumnezeu, cere-o, căci El dă cu plăcere, fără să mustre. Dar apostolul trebuie să dea avertismentul aspru: „Majoritatea nu știau nimic despre

Dumnezeu!” Dacă vrei să înveți despre Dumnezeu, atunci să ai relație cu El, căci vei semăna cu acela cu care ții legătura. Continuă deci să-I spui „da” lui Isus și „nu” ție însuși și „nu” lumii! Dacă faci aceasta, atunci vorba ta va fi numai „da și nu”; și tu știi că toate celelalte sunt de la satan.

Mărturia mea este: „Dumnezeu mi l-a dăruit pe iubitul Său Fiu, care trăiește în inima mea prin credință. Cu ajutorul credinței în El, pacea este ca un râu. Nu vreau să mă laud cu nici un alt lucru, numai cu Domnul vreau să mă laud în slăbiciunea mea, căci El m-a făcut să trec prin foc și prin apă, dar permanent am câștigat biruința prin Domnul meu Isus Hristos!”

El îl disciplinează pe acela pe care îl iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește. Cu cât mai mare vrea omul să devină în lume, cu atât mai multă educație și instruire sunt necesare; exact la fel și în Împărăție lui Dumnezeu – cu cât vrei să pătrunzi mai mult în cele dumnezeiești, cu atât mai îngust va fi pentru tine în lumea aceasta, dar cu atât mai mult se vor deschide ochii și urechile pentru puterile lumii viitoare. De aceea se și spune: „Oricine își va pierde viața, o va găsi.”

Acum ai o țară întinsă și un ogor vast numai pentru tine; vioi la treabă, nu te teme – Domnul este cu tine! Zidurile Ierihonului vor cădea și locuitorii vor da înapoi și fiecare loc pe care-l ocupi va fi al tău. Hristos are toată puterea în cer și pe pământ, El are cheile morții și ale iadului. Chiar și iadul este sub controlul Lui, la fel și moartea. De aceea am făcut bine că ne-am dat consimțământul unui asemenea Domnitor puternic.

Al tău frate, Johann.”

~~~~~

Fii ceva!

„Ca să fim spre lauda slavei Sale!”

Efeseni 1,12.

Fii ceva! Ah, să n-ai vreodat’
Fără dragoste vreo zi!
Lumină-n colț întunecat,
Pilot pe mare să fi!

Fii încă azi – îndat’,
Pe urma lui Isus!
El în lucrare-ți dă un sfat,
Să fii supus!

Nr. 12 Pe Moria

Luptător cărunt! – Pe Moria, sus,
Te văd cum pui, în soarele de-apus,
Pe-altarul de piatră, afară,
Lemnul pentru jertfa de seară.
Și cum ceasul a sosit,
Mielul fie pregătit!
Poți să-ți mai privești în ochi o dată
Odorul, tu, inimă de tată! -
Și apoi – pentru durerea ta,
Ca de oțel să-ți faci inima!

Pe Dumnezeu L-ai înțeles tu bine?
Vreun duh rău n-ai întâlnit cumva?
Că ți-ai legat fiul, gata să moară,
Nu corespunde cu odinioară,
Când Dumnezeu cu tine bun era.
Mai bine-ar fi dac-ai renunța!
Îl faci pe Dumnezeu de rușine;
Să-ți dezlegi fiul ar fi mai bine.
Să nu crezi că-ți cere Dumnezeu,
Ce n-ar face-un om cu fiul său.

Privește-n urmă: ce zile bune,
Tu cu Dumnezeu ai petrecut!
Mai știi cum te-a dus cu bunătate,
Cum ți-a pregătit chiar o cetate?
Atunci, când tatăl ți l-a luat,
În schimb făgăduință ți-a dat.
L-ai auzit vorbe grele să-ți spună?
Sau greutăți prea mari să-ți impună?
Glasul care-acum ți-a poruncit,
Este-al lui Dumnezeu? Te-ai gândit?

De multe ori te-a chemat deoparte
Și sub cerul înstelat te-a dus.
Bolta ți-a pus-o în față,
Ca drum spre veșnica viață.
Apoi cu nisipul fin,
Ți-a turnat tot pumnul plin.
N-ai putut să numeri nici nisip, nici stele,
Deci, printre nisipuri, pe sub stele,
Ți-ai urmat viața ca-ntr-un miraj.
Dar să n-ai inumanul curaj,

Pe purtătorul făgăduinței,
Pe Isaac, să-l junghii – ce nonsens!
Să nu Îl uiți pe Dumnezeu!
El ți-a dat tot avutul tău,
La Betel te-a înmulțit,
Ruga pentru Lot ți-a-implinit!
Mai știi ceasul sfânt de dimineață,
Când pe munte ți-a pus totu-n față:
Nord, sud, est, vest și să privești ți-a zis -
Și moștenire țara ți-a promis?

Nu uita ziua aprigă-n care,
Chiar împăratului Salemului
După luptă te-a-ntâmpinat,
Cu pace te-a binecuvântat.
Atunci Dumnezeuul viu,
Ți-a vorbit despre-acest fiu.

Glasul I-ai auzit cu tărie:
„Să umbli drept, cu credincioșie!”
Cunoaște-L pe Dumnezeuul tău!
Să nu batjocorești darul Său!

Iată, băiatu-n fața ta zace,
Tremurând, căci nu te-nțelege-acum.
Acea noapte caldă de vară,
Când l-ai ținut prima oară
Strâns în brațe – n-o uita!
În ochii lui strălucea
Lumina-n care te-ai desfătat,
Când adesea în ei te-ai uitat,
Iar chipul tău minunat,
În ei ți s-a arătat.

Trezește-te, lasă gândurile
Ce te conduc la cumplitul fapt.
Nu ți-a poruncit Dumnezeu,
Să-l duci azi mort pe fiul tău,
În brațele mamei lui.
Lațul acum jos să-l pui!
Avraam, lasă-ți mintea convinsă,
S-arunci cuțitul din mâna-ntinsă!
Adu-I lui Dumnezeu pe altar,
O jertfă plăcută Lui, în dar.

* * *

Parcă-l văd pe bătrân; dă capul să-și plece,
Stând în picioare ... „Cât de-adevărat!”
Simte cum sabia prin suflet îi trece,
Lacrimi vin ochii bătrâni să-i înece;
De lacrimi, odorul nu și-a mai zărit,
Apoi grav, încet, solemn a rostit:

„O, prietene, te-am înțeles eu bine;
Dar tu pe mine azi nu mă-nțelegi.
În plus, mai port și aceasta în mine,
Că ajutorul omenesc nu vine.
Vreau să spun ce simt în sufletul meu -
La altar, condus aici de Dumnezeu.

Ai dreptate, - cât de înalt e cerul,
De-ntins cu sorii și stelele lui,
Așa mi-a ocrotit harul ființa;
Da, nicicând nu m-a înșelat credința.
Peste mine-a fost harul lui Dumnezeu,
Acesta o cred și-o mărturisesc eu.

Nicicând deplin nu vei putea pătrunde,

Ce-aproape de Dumnezeu am fost eu.
Doar El și eu o știm. Oriunde
Sunt legat - și nu pot spune niciunde,
Ce-n ceas tăcut mi-a-ncredințat Dumnezeu.

N-am mers cu ochii-nchiși pe drum de ceață,
Ci, ca soarele, bunătatea Lui
M-a-mbrățișat pe lungul drum în viață.
Poate ți-a scăpat, nu ți-a sărit în față:
Cu cât mai vie-i raza-n cerul sfânt,
Cu-atât mai deasă-i umbra pe pământ.

Lumină fără umbră nu-i cu putință;
Unde-a lucit ea, umbra a căzut;
N-am evitat umbra; cu bună știință,
Căci în umbra neagră de suferință
A fost Maestrul, - aici L-am văzut.

Tu mi-ai amintit de marea onoare
A bunătății ce mi-a arătat.
Și totuși, n-au fost doar roze și soare,
Au curs și multe lacrimi arzătoare;
Doar ție-ți spun. – Fie-ntre noi păstrat.

Când L-am auzit vorbind prima dată,
M-a chemat în țara-n care m-am născut.
- N-am revenit acolo niciodată -
A trebuit să plec, pierzând deodată
Tot ce am iubit și am cunoscut.

Nu mă plâng. Dumnezeu mi-a dat în viață,
Chiar mult mai mult decât avut-am eu.
Lasă-L să-ți pună cunoștința-n față:
Că nu doar fericirea-i totu-n viață,
Ci e bunătatea lui Dumnezeu.

Poate vei iubi cândva paginile
În care e biografia mea.
A mai rămas parfum de roze-n ele,
Vreo vorbă de iubire, dintr-acele,
Ce timpul n-a putut-o spulbera.

Sau alte pagini dacă vei alege,
Galbene, arse de mâhnirea grea;
L-am lăsat pe Dumnezeu de mâini să mă lege;
Era doar El și-un singur drum de-a merge;
Totuși spun: Iată, a fost bine-așa!

Mă mai gândesc apoi la despărțire,
Acea grea, de Lot, nepotul meu.

Fără avantaj la îmbogățire,
Fără lume, onoare, părtinire,
Ci m-am bazat numai pe Dumnezeu.

Mă gândesc: ce ispită, ce dorință
După războiul deja amintit!
Ca plată, pentru marea biruință,
Chiar împăratul, cu bunăvoință,
Mi-a oferit belșugul de alții dorit.

Mai pune și anii la socoteală,
Când în van pe Dumnezeu L-am rugat
Pentru-un fiu. - Și prin proprie-nvoială,
Ni s-a născut Ismael – o greșală -
Nici binecuvântat, nici blestemat.

De Agar n-am mai auzit vreodată,
De când Serai pe ei i-a alungat.
Precis c-a fost de Dumnezeu acceptată,
Dar nu mi-a ieșit din gând niciodată,
Din ziua aceea-n care ne-a lăsat.

El altul a ales, după dorință:
Și moștenitorul a fost Isaac.
Născut la bătrânețe, prin credință,
Primit după-a DOMNULUI juruință -
El cuvântul Și-l respectă în veac.

Să schimbăm foaia! Aceasta se știe:
Cu cât e mai negru-al nopții fior,
Cu-atât stelele-n sclipirea lor vie,
Trimit în zări lumina aurie,
Și e mai divină splendoarea lor!

Mie, la fel: în ceas de neputință,
Slava DOMNULUI viu mi-a strălucit;
La greu mi-a arătat bunăvoință
Și-am fost legat de El în suferință,
Căci e putere-ascunsă-n suferit!

N-am să am cununa-n eternitate,
De nu-nvăț întâi ascultător a fi;
Dar, - ce m-ar face să le las toate,
Să plec de-aici spre eterna cetate?
Pe pământ nu voi mai suferi?

El nu dă toate poverile deodată;
Întâi le cântărește înțelept;
Căci El ignoră vremea fără grabă
Și va lăsa atâta timp o cauză,

Până când eu o-nțeleg și-o accept.

Am înțeles de ce, prin urmare,
Pe fiul pe care El mi l-a dat,
Mi l-a făcut credinței piatră de-ncercare;
Nu vreau să ies din foc cu dezonoare,
Până biruința cu El n-am câștigat.

Nu mă mai tem de glasul Lui aparte,
Îl iubesc, nu mă mai poate-ngrozi;
Pe fiul meu, cu aripile Sale poate
Să-l acopere; și să-l scoale din moarte;
El e și-al morților Domn - și-al celor vii.

Și Dumnezeu mă iubește – e mult, e totul;
El nu-l apasă pe prietenul Său;
El știe că-mi crește durerea, dorul;
Dar cui să-mi încredințez eu odorul,
De nu Lui, care-a vrut binele meu!

Cine știe, curând va veni ceasul,
Când eu și chiar Sera, ah, vom pleca;
Poate sunt eu primul ce face saltul;
Știu că ne-om revedea unul pe altul,
Când în fața lui Dumnezeu vom sta.

Așa că vreau să-mi termin gândurile;
Inimă, privește la Dumnezeu!”
„Îți aduc un ultim salut, copile,
Te-ngrop în mâinile lui Dumnezeu, cu zile;
Și te va saluta corul lui Dumnezeu.”

~~~~~

Avraam întinde mâna-n care are
Cuțitul rece; caldă-i viața lui!
Acum s-apropie Dumnezeuul mare,
La timp, din slava Lui strălucitoare,
De unde a venit îngerul Lui.

„Destul! Vreau să te cruț. Acum e bine!
Dezleagă-l! Pune cuțitul pe pământ!
Veșnic legământul Meu îți voi ține.
Rob credincios! Acum știu că pentru tine,
Eu mai mult decât orice pe lume sunt.

Te salut! Te-mpodobesc cu cununa,
Ce încă nimănui pe cap n-am pus.
Vei locui în cortul Meu într-una
Și te voi răsplăti pe totdeauna:
Azi milioane la Dumnezeu ai condus!”

* * *
Și-n locul băiatului ce se duce,
Gata din nou spre viață a pluti,
Avraam un miel ca jertfă aduce;
Mirosul plăcut spre cer o să urce,
La Cel ce-a fost, ce e și-n veci va fi.

* * *
Soarele-acum la orizont se stinge;
Tăcere-i! Doar pe-altarul părăsit,
Ultimul jar în cenușă se frânge;
Pământul a băut al jertfei sânge:
Aici fu singurul Său Fiul jertfit.

A. v. V.

Nr. 13 Există o reală eliberare și o biruință completă în domeniul poftei carnale?

(Numai pentru bărbați și pentru mame de fii)

Cuprinsul:

1. Introducere
2. Într-un neam adulter și păcătos
3. O imagine simbolică
4. Păcatul Sodomei
5. Primejdiile tinereții masculine
6. Reînnoirea vieții prin pocăință și credință
7. Sincer! Cu orice preț! Retrospectivă
8. Mărturisire
9. În ce constă ruptura cu lumea și cu păcatul?
10. Eliberat sau legat? Copii ai lui Dumnezeu care se poticnesc
11. Încheiere

I. Introducere

Există în literatura creștină⁸ scrieri morale care sunt în stare să aprindă gânduri și imagini imorale la cititorii primejduți. Satan a folosit deja de multe ori scrieri care voiau să prevină păcatul, ca să-i mâne pe oameni la păcat. Cine știe aceasta nu intră fără teama cu pana lui în

⁸ Cine este personal legat în aceste lanțuri sau cine este conștient de pericole, acela trebuie să fie avertizat să nu se adâncească în această literatură. Chiar și asemenea scrieri, care sunt scrise în slujba dragostei salvatoare, poartă adesea în ele primejdia de a aprinde gânduri murdare. *Nu privi păcatul! Privește-L pe Isus!* Dar următoarele scrieri pot fi recomandate bărbaților care *se roagă* și în mod deosebit taților de fii în creștere.

- a) „Instinct și moralitate”, destinată numai bărbaților și tinerilor; de S. Keller (Ernst Schroll). Editura Otto Rippel, Hagen, în Westfalia.
- b) „Blestemul masculinității”, două prelegeri pentru bărbați; de Henry Warley. Traduse din engleză din ediția a 180 de mii, Leipzig, editura Reinhold Werther.
- c) „Viața sexuală și demența”; prelegere de Fritz Binde. Editura C. Schaffnit, Düsseldorf, 1906.

domeniul întunecat al păcatului carnal. Totuși, dacă rămânem legați de cuvântul Scripturii, Domnul ne poate dăruia să putem vorbi despre aceste lucruri serioase fără să ne întinăm noi înșine și fără să aprindem gânduri păcătoase în inima vreunui cititor, cu vreun cuvânt oarecare. Cuvântul lui Dumnezeu, care corespunde perfect nevoilor inimii omenești, nu evită acest domeniu. El luminează cu făclia adevărului și a dragostei divine în aceste adâncuri întunecoase, pentru a arăta calea eliberării celor legați foarte tare și blestemul păcatului celor ușuratici. Cei mai experimentați și mai binecuvântați slujitori ai lui Dumnezeu sunt unanim de acord, că mesagerii Evangheliei trebuie să mărturisească oamenilor ceea ce are Dumnezeu de spus despre acest domeniu al păcatului, la timpul potrivit, cu onestitate morală. „Dacă tăcem,... ne va ajunge pedeapsa” (2 Împărați 7,9). Deja mila față de așa de multe suflete care se zbat, care sunt în primejdie să fie biruite în luptă și să piară, ne silește să răspundem în lumina Cuvântului divin la întrebarea din titlul acestui studiu, ca orice inimă sinceră să se lase apucată de mâna harului pentru o salvare deplină, înainte de a fi prea târziu. Facă Domnul ca atât cititorii, cât și autorul acestor pagini să păstreze în fața ochilor cuvântul: „Plecați! Plecați! Ieșiți de acolo! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul ei! Curățați-vă, cei care purtați vasele DOMNULUI!” (Isaia 52,11.)

II. Într-un neam adulter și păcătos

Domnul Însuși descrie neamul omenesc cu aceste trăsături de caracter: „*neam preacurvar și păcătos*” (Marcu 8,38). Dacă El sintetizează ispitele care se ridică din inima păcătoasă a omului, atunci începe cu „*preacurvii și curvii*” (Marcu 7,21). Când Cuvântul lui Dumnezeu enumeră faptele și roadele firii păcătoase, el începe cu: „*curvia, necurăția, desfrânarea*” (Galateni 5,19). Când vorbește despre păcatele care închid drumul spre Împărăția cerească, începutul sună așa: „Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii (care se masturbează), nici sodomiții, ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,9-10). Deci, Scriptura așează păcatul poftei carnale în fața tuturor ochilor ca pe o forță distrugătoare cu totul deosebită.

Ceea ce mărturisește Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, confirmă viața practică pas cu pas. Cine privește puțin mai adânc în viața oamenilor, cine are de-a face cu conștiințe apăsate și cu oameni disperați, va fi convins de faptul că în acest domeniu al păcatului există o nenorocire deosebită, o sclavie îngrozitoare, cu care satan leagă inimile omenești pentru pierzare. Pentru oamenii tineri, pofta carnală este *păcatul*, păcatul preferat, viciul care leagă, care îi împiedică să apuce harul lui Dumnezeu. Vorbește în fața unei adunări mai mari despre păcat și fii convins că o mare parte a ascultătorilor se gândește la început la a nu fi cast. Aici este pentru mulți cea mai mare și mai deosebită primejdie pentru timp și veșnicie, stâncile de care se lovesc și pe care naufragiază nenumărate vieți pline de speranță. Aici este cheia spre tainele conștiinței, spre nevoile cele mai adânci ale inimilor. Mărturisirile cu care conștiințele încărcate își dezvelesc trecutul, oferă dovada că acest domeniu al păcatului își exercită adesea forța distrugătoare asupra oamenilor la care nimeni nu observă acest lucru; și totuși, inimile lor suspină sub blestemul acestui păcat; conștiințele lor strigă. De unde va veni ajutorul? Este scris: „*La Domnul este scăparea*” (Psalmul 3,8).

În caz de foamete și de inundați vorbim despre regiune sinistată. Printr-o inundație de păcat și de mizerie morală, desfrâul a transformat tot poporul nostru într-o uriașă regiune sinistată; nici un om și nici o lege omenească nu poate să îndiguiască puhoiul uriaș care culcă în dărâmături familii întregi și îi poartă în cete pe oamenii smulși de curentul lui puternic, în ruina trupului și a sufletului.

Privește în literatura de divertisment și în publicațiile umoristice care sunt oferite spre vânzare în gări, ascultă conversațiile oamenilor tineri din birturi sau din fabrică, din universitate, dintre cei mari și dintre cei de rând și atunci vei observa că pretutindeni te înconjoară o atmosferă morală otrăvită. Cete mari de copii au fost deja legați în lanțurile

păcatelor de imoralitate intimă. Mii de bărbați tineri privesc în oglinda lor imaginea unui om vinovat, care se dezonoarează singur. Astfel este în creștere o generație care este legată în lanțurile sclaviei lui satan nu numai prin păcatul care locuiește în carnea ei, ci în același timp prin slujirea conștientă a viciului. Acesta, ucigașul de la început, îi silește pe sclavi să distrugă propria lor: viață, fericire, sănătate, viitor, dar și pe ale altora. Copiii noștri cresc în această lume otrăvită - și ce primejdii amenință aici, de care numai harul lui Dumnezeu poate păzi! De curând se putea citi în ziar știrea că un bărbat tânăr și-a luat viața în ziua nunții sale. Rudele au fost înclinate să accepte o nebunie apărută subit. Dar aceasta cu greu s-a potrivit. În întâmplarea următoare există o explicație care oferă o cheie pentru asemenea cazuri:

Un bărbat tânăr s-a lăsat ademenit într-o seară de către un prieten rău, să meargă cu el într-un loc al viciului. Din nefericire, el n-a vorbit ca Iosif: „Cum aș putea să fac un rău așa de mare și să păcătoiesc împotriva lui Dumnezeu?” S-a întors acasă muștrat de conștiință și a observat curând că a fost afectat de o boală rea. A căutat vindecare la un medic renumit și aparent a și găsit-o. Au trecut ani, a devenit un funcționar de vază și s-a logodit. În ziua dinaintea nunții i-a spus un prieten de-al lui, un medic, „Ce erupție este aceasta, pe care o ai deja de-o vreme? Tu ai o boală gravă.” Mirele, apucat de muștrări de conștiință și de disperare, s-a dus și s-a împușcat.

„Păcatul este rușinea popoarelor” (Proverbe 14,34). Majoritatea oamenilor nu bănuiesc cât de departe și de serios prinde acest cuvânt al lui Dumnezeu deja aici, în viața pământească; lucrul acesta este acoperit în viața zilnică; dacă acest vâl este dat puțin la o parte, oamenii se sperie.

O fată a venit mai multe seri la rând în adunările în care s-a vestit Evanghelia. Cuvântul lui Dumnezeu a lovit ca o săgeată sufletul ei; ea n-a putut altfel, a rămas în urmă la sfârșitul adunării ca să-și mărturisească păcatele. Un om josnic, căsătorit, tatăl a unei droaie de copii, a făcut-o pe fata aceasta sclava poftei sale. El i-a poruncit cel mai sever să păstreze tăcerea; timp de un an și-a ținut tare victima în lanțurile ademenirii lui. Acum, puterea lui Dumnezeu a trezit conștiința fetei astfel, încât ea a venit cu vina ei la lumină. – Nu-și scot mulți bărbați, care au acasă o soție devotată și copii scumpi, verigheta de pe deget în călătoriile de afaceri, ca să meargă fără teamă pe căile păcatului?

Prietene, ce să faci învățăturile bune și intențiile bune în această nenorocire a păcatului? Satan râde batjocoritor de ele. Tu ai râs în copilărie de istoria despre omul care a povestit că s-a tras singur din mlaștină de propria lui coadă. Aceasta este imaginea oamenilor care vor să se elibereze singuri din aceste lanțuri ale păcatului, cu puterea voinței și cu intenții. Într-adevăr, în fața acestei nenorociri generale, a acestui „a fi legat” și „a fi prins” în lanțurile puterii nemăsurate a lui satan, putem să întrebăm împreună cu profetul: „Se poate lua prada de la cel puternic? Și poate să scape de asupritor cel care este prizonier?” (Isaia 49,24.) Dar iată, Dumnezeu dă speranță, căci cuvântul continuă: „„Da”, zice DOMNUL, „prada celui puternic va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa.”” (Isaia 49,25). Dumnezeu fie laudat că în Isus a venit un Mântuitor care are ajutor pentru toți!

Când pășim în acest domeniu trebuie să fim sinceri și să mărturisim: poporul nostru german este, privit ca un întreg, departe de creștinism. Vestea Evangheliei harului fără plată este în multe locuri absolut necunoscută. Tineri și bătrâni, cultivați și necultivați, abia dacă au o idee despre cele mai simple adevăruri fundamentale ale creștinismului biblic. Întrebă-i pe oameni ce știu despre împăcarea prin sângele de la Golgota a păcătosului care crede, despre puterea și prezența mântuitoare a Hristosului înviat, despre ruperea cu păcatul, despre convertire și nașterea din nou, despre siguranța mântuirii și pacea cu Dumnezeu – ei nu știu nimic despre acestea. Dar nu numai aceasta, nu; în cercuri largi, *noțiunea de păcat* a dispărut din conștiințe. *Teama de Dumnezeu*, care este începutul înțelepciunii, lipsește la milioane din poporul nostru. Existența și prezența lui Dumnezeu nu se mai pun la socoteală. Această dezlegare de teama de Dumnezeu, această amuțire a conștiinței au fost lucrarea pregătitoare a

marelui înșelător, satan, ca să ducă mase largi ale poporului nostru în mlaștina morală și în noaptea anticreștinismului, în care se află. Poporul nostru trebuie să i se ducă Evanghelia Dumnezeului necunoscut (citește Faptele apostolilor 17,22-31), exact așa cum le-a dus-o Pavel atenienilor și așa cum mesagerii devotați o duc astăzi chinezilor. Aceasta este imaginea de ansamblu – că individual, ici și acolo situația arată mai bine, se înțelege de la sine că aceasta trebuie să rămână neatinsă.

Dar aici este o rază de lumină a nădejzii. Dumnezeu vrea să aducă poporului nostru încă o dată Evanghelia binecuvântată, eliberatoare. Harul lui Dumnezeu s-a sculat ca să treacă cu o suflare a Duhului, care se face simțită, prin toate păturile sociale ale poporului nostru. O, de-ar trezi Domnul pretutindeni bărbați care cred în Biblie, cu inimi iubitoare, calde, și de i-ar trimite să ducă în mizeria păcatului, în decadența morală, vestea harului unei mântuiri depline pentru toți păcătoșii care suspină! Cine vrea aceasta, acela trebuie să se așeze pe teren biblic. Aici nu este vorba despre vreo nouă creștinare a întregii națiuni – acestea ar fi eforturi zadarnice, fără valoare. În vremea noastră realistă este vorba despre realități – aparență evlavioasă și cuvinte evlavioase au avut oamenii până la saturație. Este vorba despre mântuirea sufletelor, despre eliberarea din lanțurile păcatelor, despre reînnoirea vieții și siguranța harului, despre pacea inimii și adevărata fericire pentru orice om individual – *se pot găsi acestea? Da sau nu?*

Creștinismul de formă, fără putere, al creștinătății de nume, s-a revelat oricărui om care vede, ca ceea ce este: o mare amăgire, o iluzie. „având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3,5). În lupta dintre lumină și întuneric, în care stăm, vine pentru fiecare în parte întrebarea pentru decizie, dacă vrea sau nu vrea să vină, căutând har, la singurul Eliberator și Mântuitor. Pentru fiecare în parte se găsește mântuirea completă. „Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința de adevăr” (1 Timotei 2,4).

III. O imagine simbolică

Există o pictură impresionantă: O figură puternică a lui satan poartă în jos, într-o prăpastie întunecoasă, statura înfloritoare, ușor învăluită a unei fete drăgălașe. Brațele puternice ale distrugătorului și-au înconjurat tare victima; în trăsăturile ei citim că i-a fost răpită orice putere de împotrivire, că abia dacă bănuiește că drumul ei are un sfârșit înfiorător, dar nu există nici o putere de evadare. El, dimpotrivă, își duce prada în jos cu hotărârea rece de a o sacrifica poftei lui. Jos este sinistru; ce a fost luminos și plăcut în viața aceasta, inocența tinereții și raza binevoitoare a speranței – toate acestea trebuie să le părăsească acest copil; acum ajunge în adâncul întunecos; brațul puternic care o înconjoară este prea tare.

Înțelegi această imagine? Este reprezentarea simbolică a drumului vieții a mai bine de 200.000 de fiice ale poporului nostru, care au fost trase în acest adânc întunecos. Această ceată uriașă, care din cauza blestemului păcatului nu apucă nici măcar media de vârstă de 30 de ani, este în permanentă creștere în ciuda morții timpurii a persoanelor. Ce biografii pline de lacrimi! Aici nu sunt îngropate numai inocența și onoarea, numai virtutea, speranța și scrupulozitatea – nu, ci și vigoarea vieții, cheful de muncă, sănătatea trupei, binecuvântarea tatălui și dragostea mamei, respectul fraților – totul este îngropat totodată în această prăpastie. Lasă odată un medic să-ți descrie acele saloane de bolnavi din spitalele pentru săraci ale unui oraș mare, în care victimele feminine ale desfrâului se îndreaptă spre o moarte timpurie. Sau lasă un specialist să-ți povestească despre acele care vor cu dorință sinceră să scape de lanțurile viciului, dar nu pot, deoarece controlul polițienesc le reține, până pier.

Dar să nu crezi că semnificația aceluia tablou s-a epuizat cu aceasta. Nu, descoperă în statura acelei fete tot tineretul poporului nostru, și *pe cel masculin!* Forța desfrâului îi aduce pe toți în aceeași primejdie, să se ruineze în trup și în suflet. Au valoare bărbații la care castitatea și decența, respectul față de sexul feminin au căzut complet în ruine? Privește acești

bărbați tineri, instruiți, cu manierele elegante ale formei bune, sociale – ei sunt ruine morale cu imaginație otrăvită, ochiul lor murdărește orice femeie pe care o privesc. Gândurile lor sunt o mlaștină, conversațiile lor, glumele lor sunt îmbibate cu otravă. Dar rămâne această otravă în vasele ei? Este lumea exterioară ferită de ea? În nici un caz; lucrurile cele mai josnice pe care acești bărbați tineri – dar adesea și bătrâni – le cugetă și le visează, ce vorbesc ei, râzând, la masa de bere, este notat de către penițe dibace într-o formă ingenioasă. Acestea curg ca un râu otrăvit, în cuvinte și imagini, în publicul larg. Printre aceste ruine morale umblă ruinele trupești, bolnave până în măduva oaselor din cauza consecințelor bolii venerice. Lipsit de adevărata forță a tinereții, un asemenea escroc aduce primejdii de nespus pentru fata curată, sănătoasă, care i se încredințează pentru căsnicie. El zămislește copii orbi sau epileptici sau idioți; sau soția lui are parte de durerea de a nu aduce niciodată pe lume un copil viu. Câte lacrimi nu sunt plânse aici de către femeile sincere, care trebuie să-și îngroape speranțele una după alta! De câte ori nu află femeile, în sfârșit, după ani lungi de bolire, după tratamente diferite, unde este cauza – bărbatul cu boli venerice și-a infectat soția, pe care a luat-o înfloritoare și sănătoasă din casa părintească! Ce înșelăciune ordinară, fără rușine! S-a calculat că 25% dintre sclavii beției sfârșesc în acele patru adăposturi cunoscute: în casa săracilor, în casa de nebuni, în pușcărie, în suicid. Cât de mare este procentajul acelor care sfârșesc prin desfrâu în casa de nebuni și în sinucidere, cu greu ar putea fi stabilit – dar că sunt cu miile, aceasta este sigur. Să amintim că unele autorități medicale consideră boala îngrozitoare a ramolismului cerebral, în orice caz ca o consecință a bolilor venerice de mai înainte.

Acum adaugă la aceste imagini pe mama și pe tata, care au făcut ca fiul lor să intre în viață înfloritor, voios, energic și care îl revăd apoi, după câțiva ani, bolnav și ofilit. Dragostea părintească vrea să-l facă sănătos pe fiul palid, dar nu mai merge – forța vitală este otrăvită, copacul este bolnav până la rădăcini. Apoi vine ziua –vai! în câte cazuri, – în care apar fenomene așa de ciudate, un comportament așa de confuz, așa de rătăcit, încât este întreat medicul de familie. Nu mult după aceea, mama și tata îl duc pe fiu la ospiciu – aici este îngropat de viu. Pentru inima de mamă și de tată ar fi fost mult mai ușor să-și vadă odorul murind.

Dar ce dramă are loc dacă acest ultim eveniment se trăiește în căsnicie, când o soție tânără îl vede pe soțul ei, care ar fi trebuit să intre în anii de forță bărbătească deplină, lăncezind și devenind bolnav psihic, ca urmare a păcatelor tinereții pe care le-a trecut sub tăcere! Atunci va fi scos din căminul familiar pentru totdeauna. Ce răspunde mama când tânărul ei fiu întreată: „Unde este tata?” Doar nu are voie să spună, nici nu poate să se gândească la așa ceva; și totuși știe de ce tatăl a fost dus în această cea mai tristă închisoare dintre toate. Apoi vrea să-l viziteze; se grăbește într-acolo și observă că a devenit furios, că îngrijitori intransigenți îi pun prin constrângere cămașa de forță; în loc de brațele iubitoare ale unei soții devotate, îl înconjoară mâini neîndurătoare. – Cât de zguduitor de adevărat spune Cuvântul lui Dumnezeu despre păcatul desfrâului: „Tot vorbindu-i, ea l-a încântat și l-a constrâns cu buzele ei ademenitoare. Deodată a început să meargă după ea, ca boul care se duce la măcelărie, ca un cerb care aleargă spre cursă, ca pasărea care dă buzna în laț, fără să știe că o va costa viața, până ce săgeata îi străpunge ficatul. Și acum, fiilor, ascultați-mă și luați aminte la cuvintele gurii mele. Să nu ți se abată inima spre calea ei, nu te rătăci pe cărările ei. Căci ea a făcut să cadă mulți răniți și cei pe care i-a ucis ea sunt numeroși. Casa ei este drumul spre Locuința Morților, coborând spre locașurile morții” (Proverbe 7,21-27).

Cartea păcatelor carnale, care mistuie măduva poporului nostru, mai are două capitole dureroase, care nu sunt atinse mai sus. 1. Păcatul onaniei. 2. Urâciunea desfrâului pe care o practică un bărbat cu un bărbat.

Dacă von concluziona după mărturisirile pe care le auzim în explicațiile individuale, atunci ne facem părerea că sunt cazuri de excepție în care bărbații tineri sunt păziți de viciul ruinător al sufletului și al trupului, de a-și dezonora propriul trup. Din lanțurile acestui păcat se pare că

nu există scăpare; câți nu rămân sclavi chiar și după căsătoria lor, până la perii albi! Cu durere îmi aduc aminte de un bărbat încăruntit, care avea de mult copii mari. Poziția lui exterioară de onoare, în fața oamenilor, îl îmbrăca cu o aparență de sfințenie – cu atât mai mult striga conștiința lui pentru robia păcatului său. Totuși, când a stat în fața problemei să se întoarcă cu adevărat la Domnul, să rupă cu păcatul – a refuzat. El a rămas cine a fost, un rob al păcatului, mergând spre veșnicie fără pace, sub povara vinei lui, care îl acuza zilnic. Alții văd cum le dispare puterea în anii tineri – ei sângerează sub acest viciu, vor să devină liberi, dar n-au putere pentru aceasta. Acest păcat furnizează nenumărați candidați pentru casa de nebuni și pentru sinucidere.

Din numărul acestor oameni vrednici de milă numesc un ofițer tânăr. Energia lui nervoasă era mistuită, rudele lui l-au dus într-un spital de boli nervoase, nu departe de casa unor rude îndepărtate. Aceștia din urmă erau creștini credincioși. Tânărul bărbat i-a vizitat; acolo a auzit despre Isus, Eliberatorul, despre Cel ce ascultă rugăciunile, despre reînnoirea vieții, despre putere și pace. Ce veste minunată! Aici era nădejde. Totuși, când a intrat pentru a doua oară în casa aceasta, psihiatrul a obținut de la rudele pacientului său o interdicție – sârmanul bărbat tânăr nu mai avea voie să meargă acolo; după trecerea a paisprezece zile s-a împușcat.

Pe lângă toate acestea, de vreo douăzeci de ani a apărut pe scena publică o nouă formă amenințătoare: pângărirea bărbatului cu bărbat. (Citește capitolul IV.)

Acum ai o interpretare pentru acea imagine despre figura lui satan, cu statura fetei încleștate. Observă în această ființă, care pare să fi căzut pradă fără scăpare adâncurilor întunecate, nu numai o imagine a individului, bărbat și femeie, care sunt trași în jos încleștați de viciu. Nu, ci recunoaște în această înfățișare poporul nostru german, *tineretul nostru!* – Ai tu îndurare? Înțelegi acest masacru, această mare de nenorocire? Privește acolo, peste țara întinsă – peste tot copaci căzuți, speranțe zdrobite! Cu toate acestea, tu nu vezi decât partea cea mai mică a distrugerii. Căci în spatele speranțelor distruse, a conștiinței încărcate, a existențelor ruinate și a lacrimilor acestei vieți este o altă prăpastie, în care satan îi mână în jos cu forța pe prizonierii lui: prăpastia chinului veșnic, adâncurile pierzării deznădăjduite, întunericul și în același timp văpaia de foc, durerea sufletelor pierdute.

Dar lăudat fie Dumnezeu! A venit Eliberatorul, Acela la care este de găsit o mântuire deplină pentru fiecare om în parte din ceata uriașă a prizonierilor lui satan, Isus, Biruitorul lui satan, al păcatului, al lumii și al morții. Întrebarea: dacă și prin ce mijloace poporul nostru mai poate fi ajutat, pe calea legislativă sau administrativă, nu va fi luată în considerare aici. Fie ca ea să miște profund, ba chiar să zguduie inimile și conștiințele care poartă responsabilitatea pentru poporul nostru. *Dumnezeu are de-a face cu fiecare om în parte.* Isus, Salvatorul, bate iubitor la fiecare inimă și conștiință în parte.

Dacă ai deschis aceste pagini cu întrebarea: dacă *pentru tine*, omul legat în funiile păcatelor, se găsește eliberare și biruință asupra păcatului, atunci ascultă răspunsul lui Dumnezeu: „*Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi!*” (Ioan 8,36.)

IV. Păcatul Sodomei

Este o realitate serioasă că al XIII-lea capitol al Codului penal pentru Reichul german, care tratează despre fărâdelegea și delictul împotriva moralității, are un punct de vedere moral mult mai înalt decât realitatea vieții din poporul nostru, printre bogați și săraci. Nerușinarea păcatului a scos într-adevăr din funcțiune un șir de paragrafe ale legii. Organelor responsabile ale statului pare să le lipsească puterea ca să impună legea cetățenească în domeniul moral. Unul dintre cei mai înalți funcționari administrativi ai Reichului a spus deja acum vreo doisprezece ani într-o conversație particulară, că față de decadența morală, și înainte de toate în condițiile din capitala Reichului, într-un post de conducere ești dezarmat și neputincios. Nu este aceasta de speriat?

Există pretutindeni o ignoranță uimitoare în legătură cu legea penală cetățenească din domeniul moral. Cine știe, de fapt, că § 172 îl amenință cu până la șase luni de închisoare pe un adulter în momentul în care se face vinovat de un divorț?

Dar mai serios decât legea cetățenească vorbește Cuvântul lui Dumnezeu: - „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor, așa că își necinstesc singuri trupurile, căci au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și au cinstit și au slujit creaturii în locul Creatorului, care este binecuvântat în veci. Amin! Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase, căci femeile lor au schimbat întrebuintărea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel, și bărbații au părăsit întrebuintărea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor. Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în conștiința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite” (Romani 1,24-28). Aici, Dumnezeu a scris în sfântul Său Cuvânt un înspăimântător tablou de moravuri despre decăderea morală a lumii păgâne.

Legea noastră penală cetățenească a păstrat în § 175 concepția că sodomia este dezonorantă și că prin dispozițiile Codului penal, această ciumă a păcatului trebuie ținută departe de poporul nostru. Dar marile procese de moralitate, care au avut loc recent în capitala germană a Reichului, au dezvăluit în fața publicului larg faptul că în realitatea vieții, păcatul îndrăznește să-și bată joc de legea cetățenească. Viciul cel mai josnic și cel mai respingător se răspândește pe drumul public, în gări – ba chiar oriunde ai privi. În vitrinele librăriilor, sub ochii publicului stă o literatură voluminoasă despre „homosexualitate”. O publicație periodică, susținută de juriști, medici, artiști, capitaliști, luptă pentru impunitatea și interesele acestui viciu. Juriștii și medicii intervin pentru robii viciului, ca să-i justifice prin presupusele lor înclinații înnăscute sau moștenite. – Realitatea că toți acești robi ai viciului, pe drumul surescitării voluptății lor se scufundă treaptă cu treaptă din proprie vină în aceste adâncuri morale, este tăgăduită intenționat. Dar nu numai aceasta, nu, ci pentru acest viciu se vrea să se obțină drum absolut liber în viața publică. Se face apel la milă față de pofta păcatului acestor robi ai lui satan – dar nimeni nu are îndurare față de tineretul Germaniei, care deja astăzi este dat pradă acestor ispite și va fi dat cu totul pradă. Forța de rezistență morală a cercurilor conducătoare față de acest domeniu al păcatului a suferit pierderi uriașe. Oroarea față de acest viciu s-a atenuat. Avem cunoscuți și tovarăși de rang – poate chiar prieteni și rude – care au mers sau merg pe aceste căi murdare, prin urmare nu mai găsim acest lucru atât de dezonorant. Numărul „cazurilor” în „societate” a devenit așa de mare, încât „un caz nou” și-a pierdut pentru mulți groaza. Ceea ce acum 20 de ani dădea naștere la cea mai profundă oroare, despre care abia îndrăzneai să vorbești între patru ochi, umple astăzi șpalturi late din presa cotidiană, pășește nevoalată pe străzile capitalei Reichului. Da, acest păcat constituie într-adevăr pentru tineretul german o primejdie care pânzește.

Un bărbat tânăr din societatea distinsă, care a fost biruit de adevărul și harul lui Dumnezeu, a recunoscut adâncurile acestui păcat. L-am întrebat: Dar găsiți atât de ușor oameni care se pretează la așa ceva? El a spus: Peste tot în Berlin, cu miile, ușor de recunoscut pentru orice cunoscător. La țară, în orașele mici – i-am găsit peste tot. Despre îndrăzneala acestor robi ai păcatului nu-ți poți face nici o idee, până nu arunci priviri prin mărturisirile celor implicați, în această îndeletnicire care și-a găsit accesul până în cele mai înalte cercuri ale societății. Astăzi nimeni nu poate să spună: Știu că aici sau acolo nu voi întâlni acest viciu. Este timpul să ne trezim. Viciul dezonorant bate obraznic la toate ușile. După planul lui satan, trupurile create de Dumnezeu ale oamenilor trebuie să existe numai ca să se întineze și să se distrugă reciproc. Acesta este spiritul timpului; acest timp îl parcurgem, îi respirăm aerul, în atmosfera lui spirituală cresc copiii noștri.

Un creștin credincios trebuie să facă un efort ca să scrie despre asemenea lucruri. Dar datoria dragostei obligă la aceasta. Fie ca toți cei care dorm să se trezească! Freacă-te la ochi, tată, mamă, vezi ce îi amenință pe copiii tăi în dreapta și-n stânga drumului!

V. Primejdiile tinereții masculine

Toată viața poporului nostru este așa de infectată de păcatul poftei carnale, încât *noțiunile de: „păcat”, „vină”, „glasul conștiinței”* par să fi fost total adormite, reduse la tăcere în cercuri largi. Viața de pe străzi, ziarele, imaginile, totul acționează în această direcție. Nu lipsesc în nici un caz eforturile cinstite ale unora ca să stăvilească ruina – dar acestea nu opresc torentul. De exemplu, știm destui căpitani și comandanți din armată, care vor să-și ocrotească subalternii. Știm despre șefi de companii care i-au invitat în casa lor pe cadeții încredințați lor, ca tinerii să-și poată petrece serile libere între zidurile protectoare ale vieții de familie. Dar ajunge aceasta? Iată un răspuns din realitatea vieții.

Într-un cerc mare de bărbați distinși, un medic cu experiență, care a fost însărcinat cu aceasta, a ținut o prelegere despre primejdiile bolilor venerice. Printre ascultători sunt tineri și bătrâni, căsătoriți și necăsătoriți, numai bărbați din primele familii ale țării. Subiectul este tratat temeinic în importanța lui sanitară. Prelegerea pleacă de la concepția că pentru bărbatul sănătos relația sexuală este inevitabilă. Aceasta corespundea cu concepția conferențiarului – deoarece nu era creștin, nu putea vorbi altfel. Prin urmare, despre avertizarea față de păcatul curviei nu este vorba cu nici un fel de precizare. La această prelegere este vorba numai despre aceea, prin ce mijloace se poate scăpa de primejdia infectării și cum trebuie să te porți după o infecție contractată, pentru a abate consecințele distrugătoare. Ce să gândească bărbatul tânăr care a venit din casa părintească curat din punct de vedere moral? Nu trebuie el să ajungă la acceptarea că bărbații mai în vârstă, sus-puși, spre care privește în sus ca la cei mai venerabili, respectă concepția: „curvia nu este păcat”? – Este ceva de la sine înțeles, este inevitabil. Firește, câte unul dintre acești tați de familie gândește cu totul altfel în inima lui, dar n-o spune - și n-a fost acea prelegere medicală purtătorul de cuvânt al punctului de vedere decisiv? Astfel, în domeniul moral, noțiunea de „păcat” este făcută neputincioasă pentru acest cerc întreg – cel puțin după aparența exterioară. În timp ce se petrece aceasta, fiecare în parte este înconjurat pas cu pas de ispitele carnale și poartă pofta păcatului în firea înăscută. Astfel acționează multe circumstanțe împreună, ca să rupă în bărbații tineri ultimele diguri care opresc năvălirea în viața lor a puhoiului distrugerii.

Cele de mai sus sunt numai o mostră (prin comparație inofensivă) din viața practică. Un bărbat tânăr dintr-o familie respectabilă a spus: Din punct de vedere moral am venit foarte curat, nepătat din școală și din casa părintească. Dar m-am văzut imediat înconjurat din toate părțile de concepțiile libertinajului, încât am fost tras în jos, fără rezistență, în slujba păcatelor carnale. Conștiința mea a fost sufocată în această atmosferă – până când a fost trezită câțiva ani mai târziu, prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cu greu ne facem o impresie despre ce atmosferă de imoralitate în cuvinte, în fapte, în viața practică stăpânește adesea în clasele superioare de școală, în universități, în ateliere, în birouri, în fabrici. Literatura care a luat ființă în anii contemporani despre existența imoralității în poporul nostru, oferă priviri înfricoșătoare în condițiile vieții. Dar uneori vedem că realitatea dezechilibrului moral este mult mai tristă decât înștiințările din literatură. Să dăm ca exemplu, că un bărbat sus-pus, foarte talentat, distins, îi spune unui subaltern tânăr: „Știi, dragă X., o asemenea fată este o creatură drăgălașă și relația este frumoasă, dar sfârșitul este întotdeauna că trebuie să-i dai un șut cu piciorul ca să scapi de ea.” Din nefericire, acesta nu este punctul de vedere al unuia, ci al multora, după cum se pune problema. Acești oameni cred că nu există un Dumnezeu – dar El există. El știe să-i găsească pe vinovați și vedem lucrul acesta în biografiile individuale. - „Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit”. Ce seamănă omul, aceea va și secera!” (Galateni 6,7.)

Așa-zisa „societate”, deci cercurile instruite și conducătoare ale poporului, trăiește în uriașă ipocrizie a moralei duble. Fetele și femeile sunt disprețuite și excluse la pasul greșit moral; bărbații, care le ademenesc pe fete și pe femei și abuzează de ele, sunt respectați ca bărbați onorabili. Câte femei nu sunt silite din „considerente sociale” să primească sub acoperișul lor ca oaspeți, bărbați care sunt cunoscuți ca adulteri și curvari! Câți părinți nu-și conduc fiicele în „societate” și știu totuși, că același braț care înconjoară talia fiicei lor în dans, a îmbrățișat destul de des o curvă și o va îmbrățișa iar.

Nu putem și nu vom schimba lumea niciodată. Nu putem împiedica faptul că păcatul circulă fără rușine. Dar în privința întregului nostru popor este grav ceea ce este scris: „„Cum să te iert?” zice DOMNUL. „Copiii tăi M-au părăsit și jură pe dumnezei care n-au ființă. Și, după ce le-am primit juruințele, se dedau la preacurvie și aleargă cu grămada la casa curvei! Ca niște cai bine hrăniți, care aleargă încoace și încolo, fiecare nechează după nevasta aproapelui său. Să nu pedepsesc Eu aceste lucruri”, zice DOMNUL, să nu mă răzbun Eu pe un asemenea popor?”” (Ieremia 5,7-9.)

Câți tați sunt conștienți de responsabilitatea lor sfântă înaintea lui Dumnezeu, să-i instruiască la timp, demn și de specialitate pe fiii lor în creștere, despre relațiile sfinte, stabilite de Dumnezeu, ale celor două sexe? Din teama tradițională, dar absurdă, să nu știrbească ceva din demnitatea de tată și de mamă, ei lasă această datorie în grija complicilor diavolului, de cele mai multe ori a colegilor răi de școală. Aceștia, pentru că sunt ei înșiși otrăviți, găsesc plăcere în a-i „iniția” pe inocenți în aceste taine delicate, care provoacă dorința de a ști a băieților treziți la meditare. În loc să preîntâmpine primejdia iminentă prin povăț paternă plină de dragoste, ei sunt dureros uimiți, dacă nu indignați, să descopere „molima în propria carne”, la proprii copii, de cele mai multe ori prea târziu! –

Aproape toți copiii sunt curioși și destul de deștepți ca să observe că li se ascunde ceva. Aceasta le ațâță curiozitatea dublu și își iau explicația de la oameni nepotrivți (de exemplu, de la servitori răi). Modul corect nu este ușor de găsit; să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dea înțelepciune și să arătăm din viața plantelor, copiilor mai mari, cum Creatorul în înțelepciunea Sa a dat legi pentru reproducere, că există flori masculine și feminine și că numai polenul, care este suflat de la un copac la altul, de la un spic de grâu la altul, poate să facă florile roditoare. Asemănător este și în viața animalelor și a oamenilor. Și copilașul este un mugur mic și drăgălaș, care se dezvoltă în pântecul mamei și se ivește de îndată ce este destul de puternic ca să ducă o viață independentă, dar că un asemenea mugur mic de om se înfățișează abia dacă soții au trăit împreună într-un mod sfințit, dorit de Dumnezeu. – Copiii mai mari înțeleg foarte bine dacă le spunem că orice atingere impură a organelor create pentru acest scop este păcat și că atrage după sine consecințele cele mai grave, boli îngrozitoare, judecata vremelnică și veșnică a lui Dumnezeu; de aceea să fugă ca de șerpii veninoși de oamenii care ar vrea să-i ademenească la astfel de păcate.

Un bărbat tânăr poate să fie născut nobil sau de rând, el nu se poate sustrage lumii care-l înconjoară. Ceea ce vede ochiul, preocupă gândurile. Dacă dă frâu liber acestor imagini, atunci ele agită sângele și ațâță pofta. El aude discuții imorale, din când în când îi cad în mână romane care, cu dibăcie rafinată, îi creează iluzii de figuri plăcute, ademenitoare. Ce fel de imagini vede tânărul în vitrine? De multe ori vedem că părinți nepricepuți cumpără în gări ziare și reviste de divertisment, care zugrăvesc păcatul în vorbe și în imagini și fac conștiințele insensibile. Ei dau aceste publicații pline de venin fiilor și fiicelor lor în creștere, ca divertisment. Mii dintre tinerii noștri merg la reprezentațiile teatrului de varieteu, în care totul este făcut să umple inima și ochii cu dorința fierbinte după pofta carnală. Ce vede unul astăzi, povestește mâine celorlalți. Tinerii sunt curioși. Câte unul merge numai-decât și el - și cade pradă păcatului. La acestea se adaugă apoi birtul, alcoolul, care aduc peste oameni spiritul imoralității. Satan îi șoptește atunci tânărului bărbat la ureche: Fructul este plăcut și dulce, ia și mănâncă, savurează viața, numai o dată ești tânăr! Probabil că în mulți se ridică

glasul conștiinței, care mărturisește că aceasta este calea păcatului. Apoi, după căderea petrecută, după pofta savurată, ce conștientizare adâncă a vinovăției! Dar foarte curând avertizarea conștiinței devine slabă și tot mai slabă sub slujba păcatului. Apoi vine timpul, mai curând sau mai târziu, în care păcătosul simte că a devenit sclav, legat de o forță întunecată, stăpânit de puteri sumbre de care ar vrea să fugă și totuși nici nu vrea și nici nu poate să fugă. Conștiința tocită, adormită, s-a trezit.

Începe o luptă cu păcatul. La început, omul crede că intenția de a evita păcatul este suficientă. Ce eroare! Șarpele, pe care l-a crescut, l-a încolăcit în întregime pe bărbat și îi rupe în bucăți oasele puterii de voință. Atunci, un asemenea bărbat zace văitându-se, nefericit, lipsit de orice putere, de multe ori bolnav trupește prin veninul contaminării rele. Adesea se adaugă priveliștea unei fete care a fost făcută nefericită sau a unui copil al cărui tată a devenit și pentru care dorește să nu se fi născut niciodată, pentru că îi împovărează viața, conștiința. Aceste lupte nu răscolesc numai inima tânărului bărbat, - ah, nu! Câți oameni nu trăiesc în păcat adânc! Priveliștea unei soții devotate, care n-are idee despre căile păcătoase ale soțului ei, stârnește nesfârșite acuzații. Mărturisiri aproape nesfârșite dovedesc că probabil majoritatea cazurilor, în care fete nepătate ajung la cădere, împovărează conștiința bărbaților căsătoriți. La întrebarea: dacă majoritatea căsniciilor din poporul nostru sunt căsnicii menținute sau distruse, trebuie să răspundem cu un mare semn de întrebare.

Între toate luptele conștiinței trezite cu pofta păcatului, păcătosul aude de jur-împrejurul lui batjocura și gluma despre aceleași lucruri care l-au făcut nefericit. Pentru o clipă râde și el cu ceilalți, bea câteva pahare în cercul așa-zișilor prieteni, merge iar pe calea păcatului și vine iar acasă, profund nefericit și cu conștiința încărcată. El plânge în odaia lui, simte că este pe o cale a pierzării și totuși nu vede nici o cale de ieșire. Nefericirea robiei păcatului nu se sfârșește în nici un caz odată cu vârsta. Aici există tragedii zguduitoare, dintre care multe se termină cu sinucidere, unele în casa de nebuni, altele în beciul criminalilor, unele în pușcărie, *toate în iad* dacă nu este apucat harul salvator.

În definitiv, există salvare și eliberare? Există în mijlocul acestei lumi rele o cale de păzire? Există, atâta timp cât purtăm în noi carnea și sângele acesta în forța bărbătească, biruință asupra acestui păcat, eliberare din aceste lanțuri? Există curățarea inimii și reînnoirea vieții? Altfel spus: există bărbați care au fost legați în aceste lanțuri, a căror natură era înclinată spre acest domeniu al păcatului, care au devenit cu adevărat liberi, care acum urăsc cu inima același păcat pe care l-au iubit cândva, a căror lume de gânduri nu mai este pătată de imaginații lascive? Îți răspund în Numele Domnului: *Da, această eliberare se găsește pentru tine*. Ești chemat la aceasta prin har. Fie ca în lupta aprigă a atâtor oameni care suspină, în distrugerea atâtor vieți care se scufundă în mlaștina păcatului, să răsune înmiit chemarea harului: la Isus este iertare pentru ceea ce este în urma ta, remediere pentru toată paguba păcatului, eliberare din toate lanțurile, păzire și biruință asupra păcatului. Oricât de împovărat de vină ai fi, oricât de neputincios și legat și nenorocit, Isus mai are pentru tine o cale de salvare, da, El are gânduri de pace și minunate căi de binecuvântare pentru tine. Calea spre această cale minunată se numește: pocăință – credință – mărturisire – ruptura cu păcatul – umblarea în disciplina Cuvântului și în puterea Duhului lui Dumnezeu.

VI. Reînnoirea vieții prin pocăință și credință

Puhoiul puternic al imoralității freamătă în jurul tuturor bărbaților tineri. Marea majoritate sunt apucați și târați de el fără rezistență. Dar mai există un procentaj important la care vorbește conștiința, care vrea să evite păcatul. Există influența părinților care se roagă, există o teamă de păcat, la unii chiar o teamă adevărată de Dumnezeu. Există câte un bărbat tânăr religios, căruia îi place să fie bun. Aceasta este prea mult ca să fii luat de val, dar prea puțin ca să opui rezistență. Atunci începe acea viață de păcate ocazionale, care împovărează conștiința, care dau naștere la intențiile bune, dar cărora le urmează mereu un păcat nou, la intervale tot

mai scurte. Apoi există uneori timpuri mai bune, la oamenii serioși chiar timpuri de rugăciune adevărată. Omul încearcă cu mersul la cina Domnului. El observă și simte într-adevăr că Dumnezeu răspunde la stăruință, că la El există iertare. Omul se simte mai tare, speră. Însă sărbătoarea cinei Domnului nu este o vrajă, ca să-l blindeze pe păcătos în fața ispitei. Care este rezultatul? După câteva zile își dă seama că nu s-a schimbat nimic. Citește 2 Petru 2,22 și spune: Acesta sunt eu! – Nu le merge mai bine nici celor care au într-adevăr o viață de rugăciune, dar care n-au reușit să-L apuce pe Mântuitorul viu. Acești convertiți pe jumătate sunt poate cei mai nefericiți dintre toți. Citește următoarea scrisoare a unui bărbat tânăr, respectabil:

„Sunt un om neloial, căldicel, șovăielnic, nerecunoscător, cu buze necurate, tras în jos în murdăria poftelor carnale, necumpătat la mâncare, leneș spiritual, cârtitor, laș, aducând mai multă pagubă decât folos. Acesta este tabloul meu interior. Arată într-adevăr îngrozitor în mine. Este neapărat necesar să se petreacă ceva radical; viața mea nu va mai poate continua mult timp așa. Domnul a lucrat deja mult în mine, dar eu rămân mereu același rob mizerabil al oamenilor și rob al trupului meu voluptuos. Dacă mai pot veni la Domnul, dacă mai pot deveni un om care rămâne și umblă în Domnul, atunci am nevoie de cel mai mare har imaginabil. Har! Har! Har! Har! Îmi scriu scrisoarea atât de disperat de sincer, tocmai pentru că este un strigăt disperat după ajutor; așa nu mai poate continua – trebuie să fiu salvat sau trebuie să pier – dar ce înspăimântător să stai culcat liniștit și să te stingi încet în păcatele tale! Îmi ridic ochii spre munți, de la care îmi vine ajutorul.”

Nu există sute de oameni care, dacă ar fi sinceri, și-ar putea scrie numele sub această scrisoare, pentru că ea corespunde stării lor lăuntrice? Ți se potrivește acest tablou și ție? Atunci lasă-mă să-ți spun că este ajutor pregătit pentru tine. Toți păcătoșii care suspină pot să găsească acest ajutor, nici unul nu este prea rău, nici unul nu este prea adânc vinovat. Totuși, în fața fiecărui păcătos care spune ca autorul acestei scrisori: „trebuie să fiu salvat!” stă întrebarea: Poți și tu să spui cu adevăr sfânt: Vreau să fiu salvat!? Domnul cere această dorință așa de hotărât, încât spune: „Și dacă mâna ta sau piciorul tău te face să te poticnești (adică te ține strâns în pierzarea păcatelor), tai-o și leapăd-o de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop sau ciung, decât să ai două mâini sau două picioare și să fii aruncat în focul cel veșnic.” (Matei 18,8.) Domnul spune tuturor celor care se apropie de El căutând har: „Pe cel care vine la Mine nu-l voi izgoni afară”. Deci, dacă vii la Isus, atunci poți să fii absolut sigur: El nu te izgonește afară. Precis n-o va face. Poți să fii cât de rău, cât de împovărat de vină, cât de neîndurător și neloial vrei. Un singur lucru trebuie să faci: trebuie să vii la Isus!

Fii convins că *nu există altă cale* de eliberare, decât aceasta. Toate sutele de oameni care caută sfat și ajutor la medici, se rătăcesc. *Nici un medic* nu poate salva din această strâmtorare. Am găsit următoarea notiță:⁹

„Îmi amintesc de un medicinist tânăr. El studia cu dăruire și hărnicie. Dar cu toată înzestrarea lui, îi lipsea totuși progresul cuvenit. Motivul era că memoria lui, așa-zisa „pușculiță” a minții s-a dovedit a fi prea slabă ca să depoziteze materialul bogat de cunoștințe pe care trebuia să și-l însușească. Într-o zi i-am spus acestui bărbat tânăr: „Este ciudat că dumneavoastră, ca student la medicină, cunoașteți așa de exact legile corpului uman, și totuși nu puteți trăi de fapt după aceste legi.” „Da”, a răspuns el, „eu cunosc, de exemplu, aspectele vieții sexuale în relația lor din punct de vedere legal, în mod deosebit de exact și am avut parte înfiorător în propriul meu trup de marile daune care rezultă din neascultarea față de aceste legi, și totuși, cu toată cunoștința mea nu am tărie și putere împotriva păcatului. Memoria mea ruinată este o consecință a păcatelor mele sexuale. O știu și trebuie să păcătuiesc mai departe.”

⁹ Fr. Binde, „Viața sexuală și demența”.

Cunosc toată terapia și igiena vieții sexuale și am încercat să vă urmez sfaturile pe scara cea mai largă - și cu toate acestea, trebuie să păcătuiesc. Nenorocitul de mine, cine mă va ajuta?""

Aceasta este mărturisirea rostită sau nerostită a multora care încearcă să se apropie practic de subiectul „Viața sexuală și demența” din punct de vedere medical. Ei au încercat toate metodele de vindecare, dar au rămas în păcat.

Oamenii religioși sfătuiesc să se biruiască puterile întunecate cu rugăciune și post. Sigur că nu poți să-l sfătuești pe un om ceva mai bun decât să se roage, crezând. *Cheamă-L pe Dumnezeu!* El va răspunde, El va salva. Dar dacă El te-a salvat și te-a păzit, vrei tu să I te predai, să fii proprietatea Lui? Cei mai mulți nu se gândesc la aceasta. Dacă un asemenea om află că Isus ascultă rugăciunea și apoi totuși nu-I predă inima și viața, atunci va coborî repede în adâncuri; înșelat de păcat, încetează să se mai roage. Și abstenența este folositoare. Fără îndoială că alcoolul, fumatul, mâncatul necumpătat favorizează ispitele la pofta carnală – dacă un om vrea serios să fie eliberat, va renunța la aceste lucruri -, dar în sine încă nu există putere și eliberare. Sigur că este ceva primejdios și prostesc să stai dimineața treaz culcat în pat, în loc să te scoli – pentru cine este aceasta ceva serios, acela să evite primejdia. Dar să te *scoli devreme și să faci baie cu apă rece, aceasta nu este nici o eliberare de blestemul păcatului. Păcătosul trebuie să fie eliberat de sub puterea întunericului și strămutat sub autoritatea harului lui Isus* (Coloseni 1,13). Fără convertire și naștere din nou nu există o eliberare adevărată și de durată din lanțurile păcatului.

Omul care luptă în propria lui putere împotriva puterii păcatului ajunge, sub înfrângerile sale repetate mereu, fie în pragul disperării, fie se împietrește și ajunge la indiferență și la lipsa de scrupule. Adevărul hotărâtor, cel despre care este vorba, este acesta: în mine nu este nici un pic de putere, sunt un păcătos vinovat, pierdut, trebuie să găsesc un salvator căruia să mă încredințez deplin; Isus vrea să fie Salvatorul meu. Când păcătosul începe să creadă în puterea eliberatoare care se găsește în Isus, abia atunci se apropie el de poarta biruinței. Doar șovăind îndrăznește omul legat, temător, să-L creadă pe Domnul capabil de ajutor și eliberare într-un domeniu în care el mai înainte a fost mereu învins. Acum începe să se roage și are parte de biruință și ajutor. El face experiențe în legătură cu prezența Mântuitorului salvator și care ascultă rugăciunile. Ce-i drept, mai trece printr-o perioadă de luptă și poticnire, până când în sfârșit se lasă cu totul în mâinile lui Isus, după ce a terminat cu drumul lui lamentabil de bune intenții iar și iar zdrobite. El se întoarce acum la Domnul, căruia îi pune la picioare, crezând: vina păcatului și voința lui, trecutul și viitorul lui. *El este născut din nou* și vede aceasta: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5,17). Firește că în aceste experiențe există o mie de călăuziri diferite. La unul își dau concursul zguduirile prin îmbolnăviri sau teama de contaminarea care a urmat, la un altul sinuciderea unui camarad imoral, la un al treilea întâlnirea cu un copil sincer al lui Dumnezeu. Harul Tatălui îl atrage pe păcătos la Fiul și folosește pentru aceasta cele mai minunate înlănțuiri și călăuziri. Cititorule, n-au existat și în viața ta asemenea lucruri pe care le simți deslușit?

Sclavii poftelor carnale sunt în general slăbiți în puterea lor intelectuală, *în capacitatea lor de a vrea*, ca și fizic în nervii lor. Ei au parte de gravitatea cuvântului: „Orice alt păcat pe care l-ar face un om este în afara trupului; dar cel care curvește păcătuiește împotriva propriului trup.” (1 Corinteni 6,18.)

Aici rămân în urmă consecințe care nu sunt înlăturate așa de ușor – satan a câștigat un drept de proprietate asupra trupului, de care vrea să țină cu înverșunare. De aceea au astfel de oameni nevoie de multe *mijlociri ale credinței* și încurajare. Întâlnim cazuri, tocmai în acest domeniu al păcatului, în care dezlegarea și eliberarea unui om înfășurat de mulți ani în viciu, al cărui trup și a cărui minte au fost subjugate blestemului acestei puteri a păcatului, se realizează, se pare, numai acolo unde oameni sfințiți ai lui Dumnezeu pun în joc zilnic și permanent mijlocirile lor deosebite de credință pentru un asemenea om. El trebuie să fie dus

ca un paralytic de către prietenii lui, înainte de a avea parte de cuvântul de har: „Îndrăznește, fiule. Păcatele îți sunt iertate!” (Matei 9,2.) Tocmai în timpul când oamenii aud chemarea harului, recidivele par să se dubleze. Atunci este nevoie de răbdare și de o dragoste care crede totul, suferă totul, nădăjduiește totul. Cu toate acestea, vedem salvări minunate, adevărate, din mijlocul adâncurilor murdăriei păcatului. Mulțumim Domnului! că avem un șir minunat de martori care au trăit această salvare totală, bărbați, băieți și bătrâni, care, eliberați din lanțuri, laudă harul și umblă într-o viață nouă.

În fața ochilor minții îmi stă un bărbat care a trăit fără rușine în preacurvie de-a lungul anilor. Dumnezeu l-a păstrat sănătos, așa că astăzi este în toată puterea vieții. Dar ce este în plus, este că acest bărbat l-a găsit pe Mântuitorul și acum umblă cu inima curată în așa fel, încât orice contact al gândurilor cu imagini murdare îl simte și-l mărturisește ca păcat. Cum a găsit el eliberarea? *Un credincios, care-l iubea profund pe acest om, s-a rugat fierbinte pentru el mulți ani.* În inima păcătosului a fost o luptă puternică și un dor mare după eliberare. Apoi, Dumnezeu l-a condus într-o seară într-un cerc de creștini care se roagă. Păcătosul s-a prăbușit sub mărturiile credinței, s-a predat Domnului, crezând, și trăiește o viață nouă.

Dr. Torrey povestește următoarele două exemple: Odată a venit la mine un om și mi-a spus: „Vin la dumneavoastră ca să-mi spuneți dacă există un mijloc prin care să pot obține puterea de a-mi birui obiceiurile rele?” Mi-a spus povestea lui: se convertise în copilărie, dar când a venit la Chicago, a ajuns într-un anturaj rău și a decăzut tare, iar acum nu se putea rupe de păcatele lui. I-am spus: „Dumneavoastră cunoașteți Evanghelia numai pe jumătate. Cunoașteți numai Evanghelia despre Mântuitorul răstignit. Prin încrederea în Mântuitorul răstignit ați găsit deja de copil iertarea. Dar Hristos este și un Mântuitor *înviat*. (1 Corinteni 15,4.) El are puterea să vă dea biruința asupra obiceiurilor dumneavoastră rele. Credeți aceasta? „Da.” Am continuat: „Dumneavoastră vă puneți încrederea în Mântuitorul răstignit, nu-i așa?” „Da”, a răspuns el. Eu am întrebat: „Atunci vreți ca de acum să vă puneți încrederea în Hristosul înviat, ca El să vă scape de puterea păcatelor dumneavoastră?” „Da, vreau.” „Atunci să îngenunchem și să-I spunem lucrul acesta!” Am îngenuncheat și I l-am spus Mântuitorului. Când s-a sculat, toată înfățișarea lui era schimbată. „Sunt așa de bucuros că am venit”, a spus. O vreme după aceea am primit de la el o scrisoare în care îmi împărtășea că obține o victorie susținută prin încrederea în Mântuitorul înviat.

Într-o zi am vorbit la Chicago, în biserica mea, despre Romani 8,1: „Acum, deci, nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus.” În plus am făcut următoarea remarcă: „Dacă în dimineața aceasta, cea mai decăzută femeie din Chicago ar veni aici și L-ar primi pe Domnul cu credință copilărească, ar fi curățată într-o clipă și viața ei ar fi înaintea lui Dumnezeu atât de curată, cum numai cea a unui sfânt poate fi.” Fără să știu, în dimineața aceea, o doamnă din comunitatea mea se duse în unul dintre cele mai murdare bârloguri ale desfrâului din Chicago și invitase o femeie, care căzuse adânc în păcat, să vină în biserica noastră. Dar femeia a răspuns: „Cum, eu să merg la biserică? Eu nu merg niciodată la biserică. Biserica nu este un loc potrivit pentru mine. Nu voi fi binevenită acolo.” Dar femeia care era o sfântă i-a spus femeii care era o păcătoasă: „În biserica noastră veți fi foarte binevenită.” Cea scufundată în păcate a răspuns: „Nu, nu, nu pot să vin.” Atunci doamna a spus: „Dacă veți merge, voi veni cu dumneavoastră.” „O, nu”, a răspuns femeia decăzută. „aceasta chiar nu se poate, căci poliția mă cunoaște și dacă veniți cu mine, poliția va crede că sunteți exact ca mine.” Dar această femeie credincioasă avea gândul Domnului nostru. Ea a spus: „Îmi este foarte indiferent ce spun oamenii, numai să veniți să ascultați Evanghelia.” În sfârșit, femeia a acceptat și a propus ca doamna credincioasă să meargă câțiva pași mai în față și ea va veni în urma ei. Și astfel au mers de-a lungul străzii, au intrat prin ușa bisericii și femeia care era o păcătoasă s-a așezat pe locul cel mai izolat, sub balcon. În clipa în care s-a așezat acolo, tocmai făceam remarcă: „Dacă în dimineața aceasta ar veni în biserica noastră cea mai decăzută femeie din Chicago și l-ar accepta pe Domnul cu credință copilărească, în clipa

aceasta toată vina ei ar fi ștersă și ea va fi curățată înaintea lui Dumnezeu.” – Cuvintele mele au trecut peste marea adunare și au pătruns în inima acestei femei. Ea a crezut și în aceeași clipă a aflat că păcatele ei sunt șterse. Când serviciul divin s-a termina, a venit în față și mi-a mulțumit plângând pentru binecuvântarea pe care a primit-o în dimineața aceasta.

Cine suspină sub lanțurile puternice ale acestui păcat și nu cunoaște nici un eliberator, cine în ciuda multelor intenții privește înapoi la un șir aproape de nenumărat de păcate, inimii aceluia îi spunem: *Isus vrea să te elibereze!* Apucă această promisiune cu absolută încredere, oricât de întunecat ar arăta în lăuntru tău și în jurul tău. Probabil, ca o minge în mâna lui satan, te-ai ridicat de fiecare dată în durere asupra păcatului săvârșit, numai până la intenția fermă să lași păcatul, ca imediat să cazi înapoi în mâna aceluia care se joacă feroce cu viața ta, ca s-o piardă. Tu te-ai gândit la păcatul pe care l-ai făcut ieri sau tocmai acum -, cu intenția să urăști grozăvia și josnicia păcatului, dar iată – ceea ce ai vrut să urăști se transformă dintr-odată în fața gândurilor tale, într-o plăcere ademenitoare.

Poate că ispita este așa de aproape de tine, încât nu știi cum să fugi și simți că toată lumea gândurilor tale este așa de pătrunsă de plăcerea necurată, încât imaginile rele se amestecă în toate lucrurile. Poate că ești așa de vândut, așa de lăsat pradă acestei forțe demonice, încât nu mai poți să privești nici o femeie fără să gândești rău. Poate că trecutul și amintirea ta sunt pline până sus de figurile acuzatoarelor tale și ale acuzatorilor tăi. Poate că ai fost o slugă deosebită în slujba lui satan, ca să-i conduci în adâncurile viciului, cu vorba, cu viclenia, cu exemplul și cu ademenirea pe astfel de oameni, care au fost păziți până atunci. – Dacă ești un ademenit sau un ademenitor, dacă trebuie să privești înapoi la anii pierduți, la sănătatea risipită, la părinți îndurerați și la inimi amăgite, care te-au iubit cândva, - oricine ai fi, lasă-te salvat din valurile pierzării pe singura Stâncă a mântuirii! Cuprinde cu mâna credinței tale crucea, mărturisește-ți sincer toată vina înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor! Cheamă singurul Nume în care se găsește mântuire pentru întreaga lume și vei vedea că harul va lua blestemul din viața ta.

VII. Sincer! - Cu orice preț! - Retrospectivă

Vrei să fii eliberat? Poți să spui cu sinceritate: Vreau! Vreau cu orice preț!? Aici nu se cere putere de la păcătos, căci n-o are. Și el nici nu poate să se facă altfel decât este. El trebuie să facă așa ca fiul pierdut. Acesta a venit în zdrențele lui, în mizeria lui, în murdăria lui, așa cum era. El a putut să primească curățarea și reînnoirea vieții abia după ce a venit la tatăl lui. În fond, se afla în acel punct cel mai de jos al mizeriei, la porci, printre străini. Acolo a devenit conștient de starea lui deznădăjduită. Aici este scris: „Și-a venit în fire și a zis: ... iar eu mor aici de foame! ... Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și îi voi zice: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău; fă-mă ca pe unul dintre argații tăi. Și s-a sculat și a plecat la tatăl său” (vezi Luca 15,17-20). Înțelegi aceasta? Ești pregătit „să-ți vii în fire”, să recunoști că ești pe calea păcatului, că vei pieri sub blestemul acestui viciu aducător de distrugere, pentru că trupul tău se va ruina, mintea ta va fi otrăvită, sufletul tău se va scufunda în pierzare? Scoală-te, este timpul, altfel vei pieri.

Pocăința înseamnă schimbarea mentalității, schimbarea concepțiilor asupra păcatului, asupra vinei, asupra Dumnezeului sfânt, asupra veșniciei și a judecății, asupra crucii de pe Golgota și asupra lui Isus, Cel răstignit. Această schimbare a mentalității se face cunoscută prin aceea că vrem să fugim de păcatul căruia i-am slujit până acum și-L căutăm cu orice preț pe Dumnezeul oricărui har, de care am vrut să fugim până acum. Vrem să refuzăm ascultarea față de stăpânul puternic, ai cărui sclavi am fost până acum în slujba păcatului, și să părăsim temnița tristă în care am fost înlănțuiți.

Firește că lucrul acesta se poate întâmpla numai dacă el este considerat ca *sincer și fără reticențe*. Aici ajungem la punctul decisiv în care mulți eșuează. Vrei tu cu adevărat, *cu orice*

preț să devii proprietatea lui Isus, un martor mântuit și eliberat al lui Isus? Nu poți să fii dezlegat dintr-un lanț de păcate, dacă vrei să rămâi cu alte două sau trei lanțuri în puterea lui satan. Cine vrea să trăiască mai departe în felul vechi, în privința prieteniei cu lumea, a lăcomiei sau a ambiției, va aștepta zadarnic să devină liber de lanțurile voluptății. Am vorbit cu un bărbat tânăr, care se zbătea, care se plângea, care-L chema pe Isus în lupte fierbinți pentru eliberarea din murdăria păcatului; dar pe lângă aceasta declara hotărât că nu voia să rupă cu prietenii lui de până acum. Un asemenea om rămâne prins. Dacă ți-e prea mult să renunți la alcool, dacă prietenii tăi de cârciumă, romanele tale, anturajele tale, vanitatea ta în fața oglinzii te țin strâns în felul de a fi al lumii, atunci te vei ruga zadarnic pentru eliberarea din pofta carnală. Este vorba despre cea mai mare decizie posibilă a vieții tale, fundamentală pentru timp și veșnicie – aceasta nu se trăiește în spatele culiselor, ca și când nu s-a întâmplat nimic altceva. Nu, dacă vrei să fii vindecat de această lepră a păcatului, de această ciumă de care ești bolnav, atunci Isus, Doctorul, cere ca tu să-I dai Lui toată viața ta viitoare și să mărturisești tuturor oamenilor ce a făcut El pentru tine. *Vrei lucrul acesta?* Atunci spune-I Domnului: Eliberează-mă, ia-mă în proprietatea Ta, ca să-Ți slujesc Ție într-o viață reînnoită! Atunci El va așeza mâna harului Său peste viața ta și vei fi eliberat. De-ar vrea câte un om legat, care citește aceasta, să îngenuncheze acum, momentan, și să spună cuvintele copilărești de simple: *Doamne Isuse, vreau!* Atunci el va trăi minunea harului. Isus vrea de mult să te salveze; El a așteptat numai ca tu să pui voința ta în voința Lui. *Aceasta este pocăința.*

Acum privește la Acela care le-a strigat fariseilor și cărturarilor: „Adevărat vă spun că vameșii și prostituatele vor merge înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 21,31). El a venit să caute și să mântuiască *ce era pierdut*. Recunoști că ești pierdut? Atunci Mântuitorul a venit pentru tine. Isus, dragostea însăși, a venit din cer ca să Se împovăreze cu păcatul celor vinovați; astfel S-a dus pe cruce. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2,24). „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5). *Crezi tu aceasta?*

Apucă aceasta crezând, că Domnul n-a câștigat numai iertarea vinei pe cruce pentru tot ce este în urma ta, ci că l-a biruit așa de total pe stăpânul întunericului, încât El poate și vrea să-ți dăruiască de sus victorie asupra păcatului și păzire în ispită. Vorbește cu inima: „*Doamne, cred!* Slăvesc dragostea Ta!” Adoră-L pe Isus, omagiază-L, lasă-te în mâinile Lui! El este aproape de tine. Brațul Lui este întins ca să te tragă afară din noroi. El vrea să te conducă afară din temnița în care i-ai slujit atâția ani lui satan. Nu-L lăsa pe Domnul să treacă! Acesta trebuie să devină ceasul harului vieții tale! Spune-I tot ce gândești despre nenorocirea păcatului tău, ce dorești și speri de la El și vei găsi la El mai mult decât ai bănuit vreodată și ai considerat posibil. Noi, sărmanii oameni neputincioși, am avut nevoie de o cale de mântuire pe care să poată merge oricine. Aici este făcută cunoscut: *o privire a credinței la Isus!* O întoarcere personală la Cel prezent! Acestea poate să le facă cel mai nenorocit. Pentru acestea nu are nevoie de putere. O inimă care suspină, care în nenorocirea ei se încredințează dragostei lui Dumnezeu și crede în puterea sângelui lui Isus, aceasta este tot ce trebuie să aduci. *Vrei?*

Acum mulți ani, un bărbat tânăr stătea singur într-o după-amiază; citea dintr-o cărticică ce se numea „Isus, un Răscumpărător total”. Acolo era vorba despre Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, Împăciuitorul, care întinde mâinile spre omul care suspină fără pace, ca să-l elibereze de vină, de blestem și de lanțul păcatului. Era o mărturie despre fericire și pace, care curg pentru orice credincios din rănilor de moarte ale Mielului lui Dumnezeu. Ce mesaj: vindecarea întregii nenorociri a păcatului, alinarea întregului dor. Tânărului bărbat i s-a părut la început ca și când aceasta ar fi pentru el o chestiune inaccesibilă. Dar apoi l-a străbătut dintr-odată recunoașterea: Isus a murit și pentru mine, El m-a răscumpărat și pe mine, pot să

mă predau Lui. El s-a simțit așezat în fața întrebării: vrei s-o faci? Vrei să te lași acum, așa cum ești, în mâinile lui Isus, să te încredințezi Lui, ca El să fie Domn peste viața ta și să poată dispune de tine în toate lucrurile? S-a iscat o luptă în lăuntrul lui, dar această luptă a durat numai câteva minute; tânărul bărbat a ajuns la decizia limpede: vreau să aparțin Aceluia care a mers la moarte de cruce pentru păcatul meu și să-L urmez; vreau lucrul acesta de tot, fără rezerve, fără restricție. Aceasta a fost pocăință și credință. A îngenunchat, s-a predat Domnului cu o rugăciune sinceră. – O pace liniștită și fericită s-a revărsat în inima lui. Încă niciodată în viața lui nu simțise ceva asemănător; a fost mărturia Duhului Sfânt că de acum a devenit un copil al lui Dumnezeu. Cât de bogat l-a făcut această siguranță! Ar fi putut să chiuie tare. Ar fi preferat să poată spune oricui, cât de fericit devii dacă te predai lui Isus. În aceste puține minute prețioase i s-a deschis Împărăția lui Dumnezeu și el a trecut prin poarta deschisă.

Au trecut decenii din acel ceas; el n-a pierdut niciodată ce a primit atunci. Duhul Sfânt Și-a făcut locuință în inima lui; de atunci, tânărul a devenit bărbat și a putut deveni pentru mulți un îndrumător spre mântuire.

Isus, care te cheamă, este un Răscumpărător total; El o scoate la capăt atât cu slăbiciunile tale, cât și cu greutățile tale; tu găsești la El tot ce ai nevoie, atât ajutor și ocrotire, cât și putere. Apucă mântuirea și ai încredere în Domnul. Câte unul spune: Nu pot să renunț la căile mele rele și la gândurile mele proaste; și totuși, Cuvântul lui Dumnezeu îți spune că poți să renunți la ele în puterea lui Hristos. „*Pot totul în Hristos, care mă întărește*” (Filipeni 4,13). Domnul, la care ești chemat, îți spune: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28,18). Spune, are acest Isus putere să-ți dea biruința asupra oricărui păcat, asupra oricărei obișnuințe rele, asupra tuturor lucrurilor de care te temi? O, încredințează-te Lui, fă-o acum, apucă mântuirea! Acela, al cărui sânge este capabil să-ți șteargă vina complet, Acela este capabil și dispus să-ți dea tot ce ai nevoie ca să trăiești pentru El într-o viață nouă. Mulți, mulți au avut parte de aceasta - și tu vei avea parte! Pleacă-ți genunchii, predă-te Domnului!

Nu întotdeauna este luată complet durerea de pe trecutul împovărat de vină. Chiar și acolo unde sunt gustate eliberarea, siguranța iertării depline, pacea cu Dumnezeu, privirea dureroasă în urmă provoacă o umilință care rămâne. Așa cum Pavel n-a putut să uite niciodată ce le-a făcut copiilor iubiți ai lui Dumnezeu (vezi 1 Timotei 1,15 și Faptele apostolilor 26,10-12), așa și aici. Era un om legat din tinerețe în pofta imorală. Viața lui semăna cu drumul unei avalanșe care distrugea în calea ei tot ce însemna viață și fericire. Mare era numărul celor ademeniți și înșelați, al fetelor cu fericirea distrusă, al femeilor pe care le-a transformat în adultere. Dar încă nu era destul. El s-a căsătorit și și-a continuat totuși mulți ani viața păcătoasă. Dumnezeu i-a dăruit copii înfloritori, soția lui devotată nu avea nici o bănuială. Atunci l-a atins Cuvântul lui Dumnezeu. El simțea că acum trebuie să urmeze o ruptură cu trecutul: Duhul lui Dumnezeu l-a silit la mărturisirea întregului păcat al vieții sale. Ce biografie zguduitoare! Nefericitul bărbat se bălăcise în noroi deja în anii copilăriei. Fiecare amintire, fiecare localitate unde a locuit și a zăbovit erau acuzație, condamnare. Și totuși, harul a avut o îndreptare deplină a întregii pagube atunci când acest bărbat a venit la lumină. O, ce retrospectivă, ce durere privind multa distrugere pe care a cauzat-o! Aceasta rămâne o durere pentru inimă până la capăt, chiar dacă harul a luat toată vina pentru totdeauna.

Fără îndoială¹⁰, sângele lui Isus Hristos vindecă cea mai adâncă pagubă a sufletului tău și de foarte multe ori vindecă chiar și paguba suferinței, deoarece înlătura complet nu numai vina păcatului, ci și consecințele păcatului în viața trupească și mintală și restabilește omul în întregime. De multe ori este și așa, după hotărârea dragostei lui Dumnezeu, că, ce-i drept, vina păcatului este ștearsă complet și puterea păcatului este frântă, dar anumite consecințe ale

¹⁰ Frazele următoare sunt preluate din „Viața sexuală și demența”, de Fritz Binde

păcatului au rămas -: rana se vindecă – *cicatricea rămâne*, și rămâne atâta timp cât dăinuie trupul. –

Un tată credincios s-a luptat mult pentru fiul său care trăia în păcat. Ori de câte ori acesta mergea din nou pe căile păcatului său, tatăl trist bătea câte un cui în ușorul ușii. În sfârșit, rugăciunile tatălui s-au împlinit, deoarece fiul s-a convertit. Cu inima foarte bucuroasă, tatăl l-a condus pe fiul salvat în fața ușorului ușii și a tras cui după cui din lemn. „Așa, fiule, nici un singur cui nu mai este! Tot așa sunt șterse toate păcatele tale în sângele Mielului. Vino, să aducem laudă și mulțumire!” Bucuros și totuși trist, fiul privește fix la ușorul ușii. „Ce este?” – „Tată, tată, privește ușorul – cuiule au dispărut, da, dar găurile – au rămas!”

Înțelegi tu această ultimă avertizare, prietene? Ea vrea să-ți spună: *fugi de păcat, înainte să te transforme în ruină!* Te rog, nu veni abia când ești invalid la Domnul vieții tale! Dăruiește-I tinerețea ta salvată, dedică-I puterea ta bărbătească salvată! Tu trebuie să fii salvat, ca de aici înainte să-I slujești Mântuitorului tău. El așteaptă ca tu să produci și să lucrezi pentru El, oriunde ai sta.

VIII. Mărturisire

„Ai pus nelegiuirile noastre înaintea Ta, păcatele noastre ascunse în lumina feței Tale” (Psalmul 90,8). Domnul a văzut toate păcatele tale, ziua și noapte; El a auzit ce ai spus sau ce ai șoptit. El a fost martor la tot - și totuși, tu trebuie să-I mărturisești cu sinceritate păcatele tale. Tu obții un înțeles divin despre adâncurile păcatului tău, începi să pricepi cine ești abia dacă îți așterni vina în lumina lui Dumnezeu. Spune-I Dumnezeului tău cât de puternic ți-ai amuțit adesea glasul conștiinței. Vorbește în genunchi cu El despre fiecare om în parte față de care și cu care ai păcătuit. Spune-I despre florile vieții pe care le-ai rupt sau le-ai călcat în picioare. Mai târziu ți se va aminti să te rogi pentru ele și să întrebi dacă ai mijloace și căi să le chemi la Isus. Spune-I totul despre trădarea ta. Nu-ți mărturisi păcatele așa, la modul general – aceasta nu are nici valoare, nici putere. Așează-ți mizeria, rușinea, murdăria trecutului la picioarele Aceluia care S-a pornit în har să-ți salveze viața pierdută. Duhul lui Dumnezeu îți va aminti de lucruri care au rămas cu mult în urmă și-ți va descoperi adâncuri de păcat de care n-ai fost conștient. David spune: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa greu asupra mea, vloga mi se schimbă în uscăciune de vară. Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile.” Și Tu ai iertat vina păcatului meu” (Psalmul 32,3-5). O, ce a făcut păcatul din viața ta! Cu toate acestea, Dumnezeu vrea să-ți arunce *toată vina* în marea de îndurare; El vrea să repare și să pună în ordine toată paguba, numai să fii sincer față de Dumnezeu, față de tine însuși și față de oameni. Oare nu există oameni cărora trebuie să le mărturisești cu vorba și prin scrisoare că acele căi pe care ai umblat cu ei au fost căi ale păcatului, dar că de acum înainte ai renunțat pentru că este păcat, păcat din care te-a salvat Isus?

Putem să apucăm harul și iertarea vinei prin credința în sângele lui Isus, și totuși, inima încă să nu primească pace durabilă. O conștientizare întunecată a vinei vrea iar și iar să se așeze ca o povară pe inimă. Observăm că ceva încă nu a fost reglementat divin. Ce este aceasta? În cele mai multe cazuri este aceasta, că n-am venit total în lumina adevărului cu ceea ce a fost rău chiar și în fața oamenilor. Aceasta se referă înainte de toate la păcatele carnale. Odată tot trebuie să pășim în lumina adevărului cu aceste lucruri înaintea unui *credincios experimentat și sincer*, cu o mărturisire deschisă a trecutului. Adevărul lui Dumnezeu îl obligă pe păcătos ca el să nu mai poată și să nu mai vrea să apară înaintea oamenilor mai bun decât este înaintea lui Dumnezeu. La mulți, această conștientizare apare imediat, cu o forță irezistibilă, de îndată ce au pășit în lumina lui Dumnezeu. La alții are loc o luptă lăuntrică, până când, în cele din urmă, ei nu mai pot altfel, decât să lase jos, în sfârșit, povara grea.

Dar aceasta nu se poate petrece în auzul unor urechi care nu sunt sfinte. Nu toți credincioșii au confirmarea capacității și experiența necesară să primească asemenea mărturisiri. Mai de multe ori s-a întâmplat cazul dureros că aceste taine au fost purtate mai departe fără rușine, chiar în cazuri în care relațiile cele mai delicate, fericirea și prestigiul unei familii au fost puse în primejdie. Ce scandalos!

Dacă suspini sub piatra grea a acuzațiilor conștiinței, a conștientizării vinei tale, atunci smerește-te și în fața unui om sincer cu ceea ce apasă în mod deosebit conștiința ta! Există multe feluri de păcate pe care trebuie să I le mărturisim numai lui Dumnezeu. Dar există lucruri rele care nu sunt păcat numai față de Dumnezeu, ci sunt rele, reprobabile și în fața oamenilor. La acestea din urmă este necesar din cauza sincerității, să le mărturisim și oamenilor. Domnul va face ca tu să găsești creștini adevărați, în care să poți avea încredere, față de care să te poți exprima și care să-ți arate calea spre Isus. Roagă-L pentru aceasta. Dă piatra la o parte! Arată ce zace ascuns în spelunca de ucigaș a trecutului tău! Lasă lumina harului să lumineze în groapa așa de mult timp închisă! Vei vedea că de îndată ce Isus aprinde soarele vieții în inimă, ia ființă viața. Tu, om mort spiritual, om fără pace, om împovărat de vină, tu trebuie să auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și să *trăiești!* (Ioan 5,25.)

Există un fel de a vorbi sau și de a scrie despre păcatele carnale, la care se simte lipsa acelei sfieli pe care Duhul Sfânt o dă la iveală neapărat acolo unde are loc o relație adevărată cu Dumnezeu. Uneori auzim persoane care mărturisesc că sunt credincioase, vorbind fără rușine și fără durere despre starea lor anterioară rea și despre trecutul lor trist, uneori chiar în fața unui cerc mai mare. Aceasta este o stare rea. Mărturisirile despre greșelile morale nu-și au locul în auzul multor urechi. Satan le folosește chiar și acolo ca să aprindă pofta păcatului și să facă insensibile unele conștiințe. Un bărbat tânăr, care și-a relatat povestea propriei convertiri, a vorbit fără delicatețe și rușine adevărată în fața unei adunări mari. N-a durat mult, că după aceea el s-a scufundat în adâncimi mereu mai noi de păcat. Mărturisirile păcatelor își au locul în fața urechilor și a inimilor sfințite, în ceas liniștit, sfânt și trebuie să rămână îngropate acolo unde sunt depuse.

S-a pus întrebarea: În ce măsură sunt cei căsătoriți obligați înaintea lui Dumnezeu să-și mărturisească trecutul soțiilor lor? Relația cea mai sfântă și cea mai delicată nu poate fi trăită potrivit gândurilor lui Dumnezeu, dacă unul pretinde față de celălalt, într-o lumină falsă, că este ceea ce nu este, dacă trece sub tăcere poveri ale conștiinței care îl apasă. Într-o căsnicie creștină trăită înaintea lui Dumnezeu nu trebuie să fie secrete între soț și soție, cu excepția problemelor de serviciu și de astfel taine, care ne-au fost încredințate de alții. Adevărații creștini ar trebui să țină fidelitatea conjugală atât de nevătămată și de sfântă, încât orice abatere față de Matei 5,28 trebuie să fie mărturisit ca păcat soției.¹¹ Cu cât mai necesară este mărturisirea acolo unde infidelitatea trece dincolo de aceste granițe!

Întrebarea despre care este vorba poate fi pusă sub două forme; ea sună fie așa: Un om, care până acum a fost legat în păcate murdare, va trăi o eliberare adevărată dacă el nu-și recunoaște cu sinceritate păcatele trecutului și în fața oamenilor?

Sau întrebarea sună așa: „Un om, care a fost eliberat prin harul lui Dumnezeu din această robie a păcatului, poate el să aibă parte de lucrul acesta fără ca Duhul lui Dumnezeu să-l mâne să-și mărturisească trecutul păcătos?” La ambele întrebări trebuie răspuns cu „nu”, atât pe baza Scripturii, cât și pe baza experienței. „Sceptrul Împărăției Tale este un sceptru de dreptate” (Psalmul 45,6). Cine intră în această împărăție a lumii nu mai vrea să pară mai bun decât este. Unde există dorința sfântă de a rupe cu păcatul pentru totdeauna, acolo se ajunge în lumina lui Dumnezeu. Tocmai acest domeniu al păcatului este într-o măsură deosebită un domeniu al întunericului, în care își găsește deplină utilizare cuvântul: „Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele așa cum sunt. Dar cine lucrează

¹¹ De altfel, „Căsnicia celor credincioși” n-a mai încăput în această lucrare. Tema rămâne, dacă Domnul vrea, rezervată unei broșuri.

după adevăr vine la lumină, pentru ca faptele să-i fie arătate, întrucât sunt făcute în Dumnezeu.” (Ioan 3,20-21). Cuvântul stă cu toată autoritatea în putere: „Mărturisiți-vă deci unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați” (Iacov 5,16).

IX. În ce constă ruptura cu lumea și cu păcatul?

„Căci ochii DOMNULUI străbat tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă înaintea Lui.” (2 Cronici 16,9). Dumnezeu cere o predare totală, o declarație limpede de război față de stăpânul acestei lumi. Ruptura cu trecutul trebuie să fie făcută ca să fie dat la o parte tot ce vrea să împiedice desfășurarea puterii harului lui Dumnezeu. La aceasta nu este vorba despre lucruri nedefinite, ci despre domenii ușor de recunoscut.

1. În primul rând este vorba despre aceea, că viața și comportamentul unui creștin nu mai sunt supuse cerințelor lumii, opiniei oamenilor, ci voii și Cuvântului lui Dumnezeu. Unde *autoritatea necondiționată a Cuvântului lui Dumnezeu* este recunoscută sistematic în toate domeniile vieții, acolo viața interioară și exterioară se pleacă, cu cât mai îndelung, cu atât mai mult, Cuvântului lui Dumnezeu. „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8,31-32). Cine vrea să șchiopăteze de amândouă părțile, cu jumătate de inimă, nu va vedea minunea harului lui Dumnezeu. Domnul le spune celor care vor să se lase în mâinile Lui, căutând salvare: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește” (Ioan 14,21).

2. O renunțare la astfel de persoane cu care am întreținut până atunci relații de slujire evidentă a păcatului, este poruncită. Trebuie să fie un refuz complet, definitiv, cu o mărturisire clară pentru Isus și o mărturie despre cele ce am experimentat. Trebuie să se spună tot, că inima și viața au fost mutate prin har pe un fundament cu totul nou. „De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei”, zice Domnul; „nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice”, zice Domnul, Cel atotputernic” (2 Corinteni 6,17-18).

3. Dar și acei oameni, cu care suntem uniți prin legătura rudeniei și a profesiei, trebuie să știe că un creștin mântuit, eliberat, nu mai este același care a fost mai înainte. „Căci cu inima ta crezi și ești îndreptățit și prin mărturisirea cu gura ajungi la mântuire” (Romani 10,9-10). Noi am văzut cazuri binecuvântate, în care ofițeri mântuiți au împărtășit liber și limpede camarazilor lor adunați la masa ofițerilor, că ei, prin harul lui Isus, au devenit oameni noi, eliberați. Totuși, acestea sunt cazuri de excepție; de regulă se recomandă să se spună ochi în ochi prietenilor dinainte, că totul a devenit nou. Aceasta este necesar în mod deosebit față de astfel de prieteni, sub ochii cărora sau în anturajul cărora omul a mers pe calea păcatului.

4. Domeniul în care ruptura cu păcatul într-adevăr își are izvorul este lumea gândurilor. „Păzește-ți inima mai mult decât orice este de păzit, căci din ea ies izvoarele vieții” (Proverbe 4,23). Isus și-a făcut locuință în inima ta prin Duhul Sfânt – lasă acest templu al lui Dumnezeu să fie păzit!

Cine-și lasă gândurile să intre și să iasă necontrolate, cine nu simte atingerea prin gânduri murdare ca pe o ispită umilitoare, va fi curând implicat în întinarea duhului. „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, iubitorilor, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, ducând până la capăt sfințirea în frică de Dumnezeu” (2 Corinteni 7,1). Ioan scrie: „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3,3). Ruptura cu păcatul, dacă este sinceră, închide prin veghere și rugăciune intrarea șarpelui în inimă. Unde nu se ia aceasta în seamă, omului care vrea să scape de patimile tinereții îi merge ca nevastei lui Lot. După ce a mers o bucată de drum s-a uitat înapoi la primejdia de care fugea și atunci s-a terminat cu fuga. Imaginile din gândurile ei au tras-o înapoi. Alții au ajuns la cădere printr-o privire. Din fire facem parte toți dintr-un neam rău, adulter. Nu-i deschide poarta lui satan! În inima ta locuiesc puteri ale păcatului și satan are o mie de mijloace și de slujitori ca să dezlege puterea păcatului, ca și când ai arunca o rază de foc într-un butoi cu praf de pușcă.

5. La asemenea obiceiuri de viață, care contribuie la provocarea puterii păcatului, a poftei necurate, un copil iertat al lui Dumnezeu renunță, și anume, nu treptat, bucată cu bucată, ci fără întârziere. Nu este o lege că pentru credincioși fumatul sau alcoolul ar fi păcat. Dar există o experiență că aceste lucruri slăbesc rezistența față de ispitele carnale. Cine vrea să fie păzit, să le evite! Viața de cârciumă, chefurile, trândăvia, plimbările acolo unde poți întâlni ispita, sculatul târziu, statul treaz în pat – toate aceste lucruri cad acolo unde s-a dezvoltat viața nouă în puterea Duhului Sfânt. Cine a avut parte de o salvare atât de mare din adâncurile păcatului, evită asemenea stânci. „Destul că în trecut ați făcut voia neamurilor, umblând în desfrânări, în poftă, în beții, în ospete, în chefuri și în slujiri idolești. De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei în aceeași revărsare de destrăbălare și vă batjocoresc” (1 Petru 4,3-4).

6. Operele plastice și cărțile care pot aprinde pofta murdară merită să fie aruncate în foc. Nimic de genul acesta nu trebuie să fie găsit la un credincios. Cine a trăit o salvare își revizuieste tablourile, fotografiile și cărțile. El nu ia concepția artei păgâne drept normă a ceea ce este îngăduit, a ceea ce este educativ și a ceea ce este frumos, ci Cuvântul lui Dumnezeu și conștiința lui iluminată prin Duhul Sfânt. Un copil al lui Dumnezeu nu trebuie niciodată să zăbovească în fața tablourilor cu femei goale și plăcere senzuală din muzee, din galeriile de pictură sau în fața vitrinelor. Cine a trăit minunea aceasta, că Dumnezeu i-a păstrat o inimă curățată, acela nu se joacă cu păcatul. „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” (Matei 5,8.)

7. Cine vrea să savureze această fericire, acela să se păzească de a se așeza pe terenul lumii la teatru, la circ sau în altă parte, unde atât de des se practică joaca cu păcatul în vorbă și în reprezentare. Acolo unde lumea își caută distracțiile și amuzamentul în dans și în deșertăciune, acolo nu este locul unui copil al lui Dumnezeu, mântuit prin har și prin sângele lui Isus. „Să nu vă conformați veacului acestuia” (Romani 12,2). „Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2,16).

8. Această ruptură trebuie aplicată limpede în domeniul conversațiilor și al glumelor murdare. „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori” (Psalmul 1,1). Un mărturisitor al lui Isus nu poate fi martor la glume cu două înțelesuri sau echivoce, ca „un câine mut” (Isaia 56,10). El devine altfel un tăgăduitor al harului trăit și se întinează prin ceea ce ascultă. Cei care nu vor să se strice cu lumea, cei care vor să-și păstreze creștinismul în buzunar în loc să-l pună în sfeșnic, își pierd curând conștiința delicată.

X. Eliberat sau legat? Copii ai lui Dumnezeu care se poticnesc

Cine a trăit harul eliberator, în inima aceluia a intrat pacea lui Dumnezeu. El primește siguranța iertării întregii sale vini. El stă de acum sub puterea sângelui scump al lui Isus Hristos, vărsat pentru el. El poate să spună: Sunt în harul lui Dumnezeu! „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2). Cu toate că aceasta este partea tuturor copiilor adevărați ai lui Dumnezeu, există totuși la convertirea unui om legat mai înainte în păcate carnale, diferite posibilități:

1. Viața dumnezeiască poate într-o clipă să dea naștere la o astfel de eliberare, încât sclavul eliberat își slăvește cu bucurie Salvatorul și viața lui arată puterea harului, triumful lui Isus asupra păcatului. Ispita și-a pierdut complet puterea și atracția. În ceasul în care un asemenea creștin L-a omagiat pe Domnul, el devine conștient că: vraja s-a rupt, sunt liber. El poate să glorifice: „Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul pasărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat” (Psalmul 124,7).

Acesta este un har deosebit și minunat, care nu constituie regula. Cine are parte de acest har să nu creadă că trupul lui a pierdut capacitatea de a păcătui. Forțele biruitoare divine îi vor

fi păstrate numai atâta vreme cât Îi slujește Domnului cu smerenie și veghere. El a primit un dar de castitate, o roadă a Duhului Sfânt, pentru care nu va putea niciodată să mulțumească de ajuns. Acest dar se poate pierde; este necesar să se știe aceasta limpede. Harul vrea să-l păzească pe credincios și îl va păzi atâta timp cât el rămâne în Domnul. „Oricine rămâne în El nu păcătuiește” (1 Ioan3,6). Dar când se abate de la smerenie și de la dependență, atunci *poate* să păcătuiască.

Cine a avut parte de harul total eliberator astfel încât ispitele cărnii și-au pierdut toată primejdia pentru el, nu are voie de acum să creadă că Dumnezeu ar trebui să procedeze așa întotdeauna și în cazul tuturor credincioșilor. În Împărăția lui Dumnezeu nu merge după șabloane. Fiecare copil al lui Dumnezeu va fi crescut și condus individual. Fiecare are de la Dumnezeu darul lui de har, unul într-un fel, altul într-altul” (1 Corinteni 7,7).

2. În viața spirituală nu este altfel decât în războiul pământesc. Acolo unde o fortificație își are locul slab și unde dușmanul își are zona favorabilă de atac, acolo este nevoie cel mai mult de apărare și veghere. Această parte slabă a fortificației se numește front de atac. Așa există și în majoritatea cazurilor oamenilor legați mai înainte în păcatul carnal, această zonă a frontului de atac al dușmanului. Cel credincios are nevoie aici de păzirea zilnică, ceas de ceas a harului. El rămâne conștient de lucrul acesta. Este într-adevăr umilitor pentru un copil al lui Dumnezeu - dar acțiunea și domnia Duhului Sfânt țin mereu natura rea în mormânt. De îndată ce îl atinge un gând murdar, el aleargă la Domnul, se ascunde în rănile Lui. Ispita îl atinge, dar pofta nu primește consimțământul voinței (Iacov 1,14-15). El devine biruitor; Dumnezeu i l-a pus sub picioare pe vrăjmașul care-l lega mai înainte. El poate să-și urmeze drumul în pace și în bucurie, să se laude cu slăbiciunea lui, ca să locuiască peste el puterea lui Hristos. (2 Corinteni 12,9.)

Reprezintă prima stare – unde ispita și-a pierdut complet puterea – sau ultima – unde rămânem conștienți de primejdie, dar zi de zi păziți prin har – o treaptă mai înaltă a creștinismului? Nu sunt ambele har, nu înseamnă ambele biruință și pace? Ambele sunt eliberate divin, curățate complet. Cuvântul lui Dumnezeu îl ferește chiar și pe credinciosul care rabdă ispita și este păzit în ea (vezi Iacov 1,12). Domnul binecuvântează o asemenea viață cu bucurie crescândă și rod crescând. Mulți astfel de copii iubiți ai lui Dumnezeu pot privi în urmă, la anii în care Domnul i-a păzit complet, în ciuda slăbiciunii lor, de orice poticnire, chiar și în gânduri. Ei au experimentat cu atât mai mult puterea harului și pot spune: Domnul a triumfat în viața mea. Ei au devenit biruitori.

3. Dar mai există și alți copii ai lui Dumnezeu, care sunt fără îndoială convertiți și mântuiți. Ei vor să fie mărturisitori devotați ai lui Isus, cu toate acestea ei ajung încă o vreme, iar și iar, la cădere – uneori timp de ani – fie în gânduri, fie în priviri, poate chiar în fapte. Aceasta le aduce durere adâncă – vrăjmașul încearcă de multe ori să le pună la îndoială mântuirea. Acești copii ai lui Dumnezeu sunt bolnavi spiritual. Mai sunt active puteri satanice care trebuie biruite prin puterea sângelui lui Isus. Dacă aceștia, după fiecare nouă cădere își mărturisesc mereu cinstiți și smeriți păcatul unui frate, prin cuvânt sau scrisoare, atunci ei își dovedesc prin aceasta sinceritatea și hotărârea inimii de a umbla în lumină. Experiența ne învață că *ei devin totuși complet liberi*. Uneori pare că lui satan ar trebui să i se smulgă pas cu pas orice putere asupra trupului și a lumii gândurilor unui asemenea copil al lui Dumnezeu. Dar adevărul este acesta, că fiecare nouă poticnire are *o cauză precisă de nealioialitate*, de gânduri sau priviri nesupravegheate sau de lipsă de vigilență la mâncare și la băutură sau în conversație sau o neglijare a rugăciunii și a Cuvântului lui Dumnezeu din răceala inimii. Credinciosul care s-a poticnit chiar devine conștient că el însuși i-a deschis vrăjmașului poarta, așa că ispitorul s-a putut apropia de el. Este important să recunoaștem în fiecare astfel de caz, că Domnul în credincioșia Sa a vrut să-l păzească pe credincios. Dar el însuși a făcut loc ispitei - și s-a poticnit. De câte ori cauza inițială nu stă într-o mărturie sau o mărturisire neglijată – după aceea, vrăjmașul conduce cazul pe terenul cărnii. Ce umilintă! Ce

durere! Ce dragoste delicată și purtătoare și ce răbdare vedem aici din partea Domnului, dar și ce seriozitate sfântă, ce disciplină dureroasă! Pentru astfel de copii ai lui Dumnezeu rămâne mereu o pierdere veșnică în rodul vieții lor, în puterea mărturiei lor, în fericirea inimii lor. Simt vremuri fără rod cele în care inima nu se poate bucura în Domnul pentru că este preocupată cu sine însăși și cu neloialitatea ei. Pentru asemenea copii primejduiți ai lui Dumnezeu să mai amintim aici 1 Corinteni 7,9 – aceasta este o indicație divină pe care un credincios nu are voie să-o subestimeze. Este o rugăciune dorită de Dumnezeu dacă un copil al lui Dumnezeu cere conștient de slăbiciunea sa: Doamne, dacă este după gândul Tău cel sfânt, dăruiește-mi o soție credincioasă, devotată! Condu-mi drumul astfel, încât s-o găsesc și s-o recunosc limpede ca pe cea pe care tu mi-ai hărăzit-o!

4. Dar ce să spunem despre asemenea oameni, care se laudă că sunt copii răscumpărați ai lui Dumnezeu, dar care totuși perseverează în lucruri murdare, ale căror gânduri găsesc plăcere în imagini păcătoase, ai căror ochi sunt și rămân adulteri? Unii dintre aceștia sunt evident în drum spre iad. Îmi amintesc de un bărbat foarte instruit, care susținea că este credincios și mântuit, dar care nu numai că trăia cu lumea, ci și în păcat evident. El crescuse sub Cuvântul lui Dumnezeu și spunea: „Da, aceasta este adevărat, ați primit odinioară mai multă răsplată pentru că ați umblat în mod credincios, dar mântuit sunt și eu.” A trebuit să-i spun: „Întoarceți-vă cu pocăință! *Sunteți în drum spre iad!*” „Dar iată, voi vă hrăniți cu cuvinte mincinoase, care nu folosesc la nimic. Cum? Furați, ucideți, comiteți adulter, jurați strâmb, ardeți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți!... Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în casa aceasta în care este chemat Numele Meu și ziceți: „Suntem salvați!”... Ca să faceți iarăși toate aceste urâciuni!” „Este casa aceasta, care este chemată cu Numele Meu, o peșteră de tâlhari în ochii voștri?” „Eu Însumi am văzut lucrul acesta,” zice DOMNUL” (Ieremia 7,8-11)

Că printre credincioși se pot petrece lucruri triste, aceasta ne-o spune Scriptura (1 Corinteni 5,1-5 și 11; 1 Corinteni 6, 15-20; 2 Corinteni 12,21; Coloseni 3,5). De aceea nu trebuie să ne mirăm dacă vedem și astăzi asemenea aspecte dureroase. În primul rând, pentru asemenea oameni care mărturisesc că sunt credincioși, dar care totuși umblă în poftă murdare, trebuie mărturisită toată seriozitatea Cuvântului divin: „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați: nici curvarii, nici idolatrii, nici adulterii, nici cei care se masturbează, nici homosexualii, ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,9-10). Acestea sunt cuvinte foarte serioase, zguduitoare pentru un credincios care s-a poticnit și a căzut – sunt *cuvinte nimicitoare* pentru aceia care se laudă ipocrit cu mântuirea lor, dar care în realitate sunt robi ai păcatului carnal.

Vai de cei care păcătuiesc în timpul harului și vai de asemenea învățători și conducători, care îi călăuzesc pe credincioși să o ia ușor cu păcatul! Ei se împovărează cu o responsabilitate îngrozitoare. Printre credincioși există unele situații triste, dar abia dacă există ceva mai dureros decât mărturisitorii ai credinței care umblă în lucruri murdare și care vor să scuze această stare cu cuvântul „slăbiciune”, în loc să se smerească în rușine adâncă și cu lacrimi. Ce spune Domnul? „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege!” Unde este vorba despre copii adevărați, dar adânc căzuți ai lui Dumnezeu, acolo Domnul intervine într-o asemenea viață cu pedepse și încercări serioase. El scoate atunci la iveală prin mâhniri grele, rodul pașnic al dreptății și sfințirea la care un asemenea credincios neloial nu s-a lăsat chemat prin atragerea blândă al harului. Ce vrea Dumnezeu pentru poporul Său, aceea scrie în Cuvânt: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără vină, la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5,23).

Ce spune Dumnezeu, aceea și vrea și ceea ce pune El ca țintă în fața ochilor noștri, aceea ne va și da, dacă ne întindem după aceasta, da, El le-o dă celor sinceri.

XI. Încheiere

Poporul nostru german este în primejdie de a se stinge din cauza ateismului și a imoralității. Numărul delictelor, al celor pedepsiți juridic și înainte de toate cel al delincvenților juvenili crește în progresii. Cifrele crescânde ale statisticii criminalistice furnizează o dovadă îngrozitoare, că nelegiuirea și desfrâul din poporul nostru își aduc recolta. Nu este nici un ajutor? Trebuie să se ducă în jos? „Sunt zdrobit de durerea fiicei poporului meu, jelesc, m-a cuprins groaza! Nu este nici un balsam în Galaad? Nu este nici un doctor acolo? Pentru ce nu se face vindecarea fiicei poporului meu? O! De mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi și noapte omorârea fiicei poporului meu!” (Ieremia 8,21-9,1.) Stricăciunea individuală a păcatului n-o poate îndrepta nici educația poporului, nici legea, nici învățământul. Pentru această lepră nu există nici un doctor, nici o doctorie în capul tuturor profesorilor și al înțelepților acestei lumi. Și totuși se găsește salvare și vindecare pentru fiecare în parte la Isus.

Când Agar și-a văzut fiul murind de sete în pustie, a spus: „Să nu văd moartea copilului!” și și-a ridicat glasul și a plâns. Atunci Dumnezeu i-a deschis ochii lui Agar și ea a văzut un izvor de apă, pe care i l-a arătat Dumnezeu. Din acest izvor a curs viață și salvare pentru fiul uscat de sete.

Oare n-ar trebui credincioșii să înalțe o rugăciune de dragoste, o mijlocire de îndurare pentru poporul nostru în acest necaz mare? N-ar trebui ca inima noastră să strige către Dumnezeu: Nu pot să privesc pieirea poporului nostru!? Oare nu ne-a deschis Dumnezeu ochii ca să vedem Izvorul de viață din pustie, Hristos, stânca lovită, din rănile de moarte ale căruia curge apa vieții veșnice pentru o lume de păcătoși care moare și piere? Nu suntem noi martori ai Evangheliei, care este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede? Nu ne sunt larg deschise porțile ca să spunem poporului nostru Evanghelia harului mântuitor?

Dar în rândurile poporului lui Dumnezeu răsună tare o întrebare: printre cei care mărturisesc că sunt proprietatea lui Isus este totul curat în fața ochiului sfânt al Domnului, în domeniul moral, curat în gânduri, vorbe și fapte? Roșind și rușinându-ne trebuie să ne privim și să recunoaștem: și în mijlocul nostru există asemenea oameni, care de ani suspină ca niște legați în lanțurile necurăției, mulți pătați. „Căci suntem în timpul când judecata începe de la casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4,17.)

De aceea este așa de puțină biruință, de aceea este o stingere rapidă a mișcării de trezire începută în Germania, pentru că în poporul lui Dumnezeu se găsește așa de mult „blestem”, chiar blestem de necurăție morală. „În mijlocul tău este un lucru blestemat, Israele; nu vei putea să rezisti vrăjmașilor tăi, până nu veți scoate lucrul blestemat din mijlocul vostru” (Iosua 7,13). Cât suspin și vaiet printre copiii lui Dumnezeu, că ei sunt oameni legați și nu eliberați! O, dacă ar primi credincioșii încrederea credinței din paginile de mai sus, ca să pășească în lumina lui Dumnezeu pentru a deveni complet liberi de orice fel de slujbă a păcatului și de blestemul păcatului! Este aceasta dorința noastră, să ducem biruitori vestea minunată a harului în poporul nostru? Atunci Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*Curățați-vă, cei care purtați vasele DOMNULUI!*”

Doar El, Isus, poate să mântuiască
De-orice păcat, de-orice păcat:
El vrea să-ți vindece viața, s-o-nnoiască,
O, cheamă-L neîntârziat!

El este gata să ți se arate;
Dacă-L dorești, dacă-L dorești,
Afla-vei harul slavei minunate;
O, să-L slăvești, o, să-l slăvești!